

Przewodnik po zmianach przepisów 2015/2016

DLA FIRM

przepisy - komentarze ekspertów - przejrzyste tabele

IFK Platforma Księgowych i Kadrowych

Stworzona we współpracy z księgowymi i kadrowymi. Zamów dostęp i zyskaj gwarancję bezpieczeństwa, pewność i spokój, że firmy, których rozliczenia prowadzisz, są w najlepszych rękach.

Zawartość

- Ponad 10 000 porad prawnych i artykułów z oznaczeniem aktualności
- Codzienne aktualności z zakresu podatków, prawa pracy, ZUS, rachunkowości i obrotu gospodarczego
- Specjalistyczne serwisy: Zmiany 2016, Prawo pracy i ZUS 2016
- Wydania internetowe fachowych biuletynów
- Wideo porady, wideo instrukcje, audiokomentarze ekspertów

Korzyści

- Zaawansowana inteligentna wyszukiwarka
- Oznaczenie aktualności porad prawnych i artykułów
- Nowoczesna multimedialna biblioteka
- Bogactwo informacji i oszczędność kosztów
- Praktyczne narzędzia, m.in. wskaźniki i stawki oraz kalkulatory

SPIS TREŚCI

PODATKI	
ORDYNACJA PODATKOWA (ustawa z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 613; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1923)	9
USTAWA O NIP (ustawa z 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników – j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 1314; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1932)	117
USTAWA O VAT (ustawa z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – j.t. Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1649)	121
VAT – PRZEPISY WYKONAWCZE	132
PODATEK AKCYZOWY (ustawa z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 752; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1893)	135
PODATEK AKCYZOWY – PRZEPISY WYKONAWCZE	228
PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (ustawa z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 851; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1932)	234
PDOP – PRZEPISY WYKONAWCZE	253
PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (ustawa z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 361; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1992)	254
PDOF – PRZEPISY WYKONAWCZE	305
ZRYCZAŁTOWANY PODATEK DOCHODOWY (ustawa z 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne – Dz.U. z 1998 r. Nr 144, poz. 930; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1893)	306
RYCZAŁT EWIDENCJONOWANY – PRZEPISY WYKONAWCZE	314
PODATEK OD CZYNNOŚCI CYWILNOPRAWNYCH (ustawa z 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 626; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1322)	315
PODATKI I OPŁATY LOKALNE (ustawa z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 849; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1890)	322
PODATEK ROLNY (ustawa z 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 1381; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1045)	336
PODATEK LEŚNY (ustawa z 30 października 2002 r. o podatku leśnym – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 465; zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1045)	341
PODATEK OD SPADKÓW I DAROWIZN (ustawa z 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 86; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1137)	343
USTAWA O PODATKU OD WYDOBYCIA NIEKTÓRYCH KOPALIN (ustawa z 2 marca 2012 r. o podatku od wydobywania niektórych kopalin – Dz.U. z 2012 r., poz. 362; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 211)	347

USTAWA O SPECJALNYM PODATKU WĘGLOWODOROWYM (ustawa z 25 lipca 2014 r. o specjalnym podatku węglowodorowym – Dz.U. z 2014 r., poz. 1215; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 978)	355
USTAWA O ADMINISTRACJI PODATKOWEJ (ustawa z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej – Dz.U. z 2015 r., poz. 1269; zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1513)	356
USTAWA O KONTROLI SKARBOWEJ (ustawa z 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 553; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1649)	358
KODEKS KARNY SKARBOWY (ustawa z 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 186; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1932)	362
USTAWA O OPŁACIE SKARBOWEJ (ustawa z 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 783; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1893)	369
USTAWA O DORADZTWIE PODATKOWYM (ustawa z 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym – j.t. Dz.U. z 2011 r. Nr 41, poz. 213; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1224)	372

RACHUNKOWOŚĆ

RACHUNKOWOŚĆ (ustawa z 29 września 1994 r. o rachunkowości – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 330; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1893)	373
--	-----

PRAWO PRACY

KODEKS PRACY (ustawa z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1502; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1268)	454
KODEKS PRACY – PRZEPISY WYKONAWCZE	482
PROMOCJA ZATRUDNIENIA (ustawa z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 149; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1830)	483
SZCZEGÓLNE ZASADY ROZWIĄZYWANIA Z PRACOWNIKAMI STOSUNKÓW PRACY (ustawa z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 192; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1268)	496
POWSZECHNY OBOWIĄZEK OBRONY (ustawa z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 827; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1830)	498
PRACOWNICY TYMCZASOWI (ustawa z 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych – Dz.U. z 2003 r. Nr 166, poz. 1608; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1220)	500
RÓWNE TRAKTOWANIE (ustawa z 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania – Dz.U. Nr 254, poz. 1700; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1268)	502

PRACOWNICY URZĘDÓW PAŃSTWOWYCH

(ustawa z 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 269; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1220)..... 503

USTAWA O PRACOWNIKACH SAMORZĄDOWYCH

(ustawa z 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1202; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1220)..... 504

KARTA NAUCZYCIELA

(ustawa z 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela – Dz.U. z 2014 r., poz. 191; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1418)..... 505

SŁUŻBA CYWILNA

(ustawa z 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1111; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1269)..... 509

SZKOLNICTWO WYŻSZE

(ustawa z 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym – j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 572; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1923) 511

WYNAGRODZENIA

USTAWA KOMINOWA

(ustawa z 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe – j.t. Dz.U. z 2011 r. Nr 79, poz. 430;
ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1960)..... 513

NIEPEŁNOSPRAWNI

(ustawa z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – j.t. Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721;
ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1886) 514

USTAWA O REHABILITACJI ZAWODOWEJ I SPOŁECZNEJ ORAZ ZATRUDNIANIU OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH – PRZEPISY WYKONAWCZE 525

TRZYNASTKI

(ustawa z 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 1144;
ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1268) 526

OCHRONA ROSZCZEŃ PRACOWNICZYCH

(ustawa z 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 272;
ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1830) 527

MINIMALNE WYNAGRODZENIE

(rozporządzenie Rady Ministrów z 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. – Dz.U. z 2015 r., poz. 1385) 533

UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

(ustawa z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 121; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1893) 535

UBEZPIECZENIA ZDROWOTNE

(ustawa z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 581; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1994)	546
--	-----

WYPADKI PRZY PRACY I CHOROBY ZAWODOWE

(ustawa z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 1242)	556
--	-----

UBEZPIECZENIE SPOŁECZNE ROLNIKÓW

(ustawa z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 704; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1649)	557
--	-----

USTAWA ZASIŁKOWA

(ustawa z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 159; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1268)	565
--	-----

EMERYTURY I RENTY

(ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – Dz.U. z 2015 r., poz. 748; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1311)	592
--	-----

ŚWIADCZENIA RODZINNE

(ustawa z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 114; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1830)	593
---	-----

PRAWO GOSPODARCZE

Prawo handlowe

SWOBODA DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

(ustawa z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 584; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1893)	609
---	-----

KODEKS SPÓŁEK HANDLOWYCH

(ustawa z 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 1030; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1830)	636
---	-----

PRAWO RESTRUKTURYZACYJNE

(ustawa z 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne – Dz.U. z 2015 r., poz. 978; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1844)	637
---	-----

KRAJOWY REJESTR SĄDOWY

(ustawa z 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 1142; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1923)	640
---	-----

Prawo cywilne

KODEKS CYWILNY

(ustawa z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 121; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1844)	644
--	-----

KOSZTY SĄDOWE W SPRAWACH CYWILNYCH

(ustawa z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1025; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1595)	653
--	-----

USTAWA O OCHRONIE KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

(ustawa z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 184; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1634)	659
--	-----

UBEZPIECZENIA OC

(ustawa z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 392; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1844)	670
--	-----

PRAWO AUTORSKIE

(ustawa z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych – j.t. Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1923)	678
--	-----

PRAWO WEKSLOWE

(ustawa z 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe – Dz.U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1830)	682
---	-----

IKE ORAZ IKZE

(ustawa z 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1147; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1844)	684
--	-----

Prawo administracyjne

POSTĘPOWANIE PRZED SĄDAMI ADMINISTRACYJNYMI

(ustawa z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – j.t. Dz.U. z 2012 r., poz. 270; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1311)	686
---	-----

POSTĘPOWANIE EGZEKUCYJNE W ADMINISTRACJI

(ustawa z 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1619; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1649)	687
---	-----

POŻYTEK PUBLICZNY I WOLONTARIAT

(ustawa z 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1118; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1777)	713
---	-----

PRAWO ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH

(ustawa z 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 907; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1777)	715
--	-----

Prawo ochrony środowiska

OPŁATA PRODUKTOWA

(ustawa z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej – j.t. Dz.U. z 2014 r., poz. 1413; zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 933)	716
--	-----

CZYSTOŚĆ I PORZĄDEK W GMINACH

(ustawa z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 1399; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1793)	717
--	-----

SPRZĘT ELEKTRYCZNY I ELEKTRONICZNY

(ustawa z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym – Dz.U. z 2015 r., poz. 1688)	722
--	-----

BATERIE I AKUMULATORY

(ustawa z 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 687; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1688)	723
---	-----

USTAWA O GOSPODARCE OPAKOWANIAM I ODPADAMI OPAKOWANIOWYMI

(ustawa z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi – j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 888; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1688)	725
--	-----

RECYKLING POJAZDÓW

(ustawa z 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 140; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 933) 726

ODPADY

(ustawa z 14 grudnia 2012 r. o odpadach – Dz.U. z 2013 r., poz. 21; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1936) 743

Prawo bankowe i celne

PRAWO BANKOWE

(ustawa z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 128; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1864) 765

PRAWO CELNE

(ustawa z 19 marca 2004 r. – Prawo celne – j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 858; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1893) 776

W przewodniku zostały uwzględnione zmiany w przepisach opublikowane do 15 grudnia 2015 r.

**Grupa
INFOR PL**

Prezes Zarządu
Ryszard Pieńkowski

INFOR PL S.A.
ul. Okopowa 58/72
01-042 Warszawa
www.infor.pl

**Dyrektor Centrum
Rynku Firm**
Marzena Nikiel

dwutygodnik

MONITOR księgowego

Ukazuje się od 2004 r.

Przewodnik przygotowały redakcje:

MONITORA księgowego,
MONITORA Prawa Pracy i Ubezpieczeń,
Biuletynu VAT

Adres redakcji:

01-042 Warszawa, ul. Okopowa 58/72,
tel. 22 531 48 37, faks 22 530 41 65, www.mk.infor.pl

Biuro Obsługi Klienta

01-042 Warszawa, ul. Okopowa 58/72
tel. 22 761 30 30, 801 626 666 faks: 22 761 30 31
e-mail: bok@infor.pl
www.sklep.infor.pl

Copyright by INFOR PL S.A. Publikacja jest chroniona przepisami prawa autorskiego. Wykonywanie kserokopii lub powielanie inną metodą oraz rozpowszechnianie bez zgody wydawcy w całości lub części jest zabronione i podlega odpowiedzialności karnej.

Druk: GRYFIS

INFOR PL S.A.
jest podatnikiem VAT,
NIP 118-00-93-066

USTAWA

z 29 sierpnia 1997 r.

Ordynacja podatkowa

(j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 613; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1923)*

* Tabela uwzględnia zmiany wprowadzone w Ordynacji podatkowej:

- ustawą z 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1197),
- ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649),
- ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269),
- ustawą z 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2015 r., poz. 978; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1844),
- ustawą z 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 699; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1595),
- ustawą z 16 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r., poz. 251),
- ustawą z 25 lipca 2014 r. o specjalnym podatku węglowodorowym (Dz.U. z 2014 r., poz. 1215; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 978),
- ustawą z 10 stycznia 2014 r. o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r., poz. 183; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1311),
- ustawą z 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o stowarzyszeniach oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1923),
- ustawą z 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1311; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1513).

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 2. [Stosowanie przepisów ustawy] (...) § 2. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa , do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy.	Art. 2. [Stosowanie przepisów ustawy] (...) § 2. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Z art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej w brzmieniu przed nowelizacją wynikało, że przepisy działu III Ordynacji pt. „Zobowiązania podatkowe” mają wprost zastosowanie do niepodatkowych należności budżetu państwa. Natomiast z uregulowań art. 60 i art. 67 ustawy o finansach publicznych wynika, że do niepodatkowych należności budżetu państwa należy odpowiednio stosować przepisy działu III Ordynacji podatkowej. W wyniku nowelizacji to podwójne odwołanie zostanie zlikwidowane przez wykreślenie w art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej „niepodatkowych należności budżetu państwa”. W wyniku tej zmiany przepisy działu III Ordynacji podatkowej będą stosowane odpowiednio do niepodatkowych należności budżetu państwa na podstawie art. 67 ustawy o finansach publicznych. Rozwiązanie takie jest optymalne. Większość przepisów działu III Ordynacji podatkowej do niepodatkowych należności budżetu państwa nie może być bowiem stosowana wprost, co wynika ze specyfiki tych należności.	
Brak odpowiednika	Art. 2a. [Na korzyść podatnika] Niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika.
Komentarz: Art. 2a został dodany ustawą z 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1197). Obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. W art. 2a O.p. wprost została zapisana zasada rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika (z łac. <i>in dubio pro tributario</i>). Problematiczne (i sporne) może być ustalenie, czy i kiedy występują wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego. W praktyce organy podatkowe nie mają wątpliwości co do treści przepisów podatkowych. Wątpliwości ma zwykle podatnik, który musi je stosować.	

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 3. [Definicje ustawowe] Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) 5) deklaracjach – rozumie się przez to również zeznania, wykazy oraz informacje, do których składania obowiązani są, na podstawie przepisów prawa podatkowego, podatnicy, płatnicy i inkasenci; 11) podmiocie krajowym – rozumie się przez to podmiot krajowy w rozumieniu przepisów prawa podatkowego dotyczących podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych oraz zagraniczny zakład, w rozumieniu tych przepisów, położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 12) podmiocie zagranicznym – rozumie się przez to podmiot zagraniczny w rozumieniu przepisów prawa podatkowego dotyczących podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych oraz zagraniczny zakład podmiotu krajowego w rozumieniu tych przepisów, położony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; Brak odpowiednika	Art. 3. [Definicje ustawowe] Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) 5) deklaracjach – rozumie się przez to również zeznania, wykazy, zestawienia oraz informacje, do których składania obowiązani są, na podstawie przepisów prawa podatkowego, podatnicy, płatnicy i inkasenci; (...)11) podmiocie krajowym – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, mającą miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiązaną w rozumieniu art. 25 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.) oraz art. 11 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.) z innym podmiotem oraz zagraniczny zakład w rozumieniu tych przepisów, położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 12) podmiocie zagranicznym – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiązaną w rozumieniu art. 25 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 11 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych z innym podmiotem oraz zagraniczny zakład w rozumieniu tych przepisów, położony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; (...) 15) podaniu lub deklaracji odwzorowanych cyfrowo – rozumie się przez to dokument elektroniczny będący kopią elektroniczną podania lub deklaracji, złożonych w jednostkach organizacyjnych administracji podatkowej w postaci innej niż elektroniczna, który został wprowadzony do systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych w sposób zapewniający niezaprzeczalność i integralność odwzorowanych danych.

Komentarz: Zmiany obowiązują od 1 stycznia 2016 r. Zmiany w art. 3 pkt 5, 11 i 12 zostały wprowadzone ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 3 pkt 15 został dodany ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269).

W słowniczku ustawy – Ordynacja podatkowa, w art. 3 w pkt 5, dotyczącym wyjaśnienia pojęcia deklaracji, dodano wyraz „zestawienie”. Ma to służyć wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych, czy przepisy dotyczące składania deklaracji oraz ich korekt stosuje się również do miesięcznego zestawienia oświadczeń, o których mowa w art. 89 ust. 14 ustawy z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.

W art. 3 w pkt 11 i 12 dotyczących wyjaśnienia pojęć „podmiot krajowy” i „podmiot zagraniczny” wprowadzono zmiany, których celem jest doprecyzowanie tych pojęć przez określenie, iż chodzi o podmioty powiązane. Definicje te odnoszą się do przepisów dotyczących porozumień w sprawach ustalenia cen transakcyjnych (art. 20a i następne Ordynacji podatkowej), które mogą być zawierane w odniesieniu do podmiotów powiązanych.

W art. 3 pkt 15 zdefiniowano, czym jest podanie lub deklaracja odwzorowane cyfrowo. Zgodnie z definicją jest to elektroniczna kopia podania lub deklaracji złożonych do organu podatkowego w postaci innej niż elektroniczna.

Art. 12. [Termin] (...) § 6. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: (...) 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. poz. 1529) albo złożone w polskim urzędzie konsularnym;	Art. 12. [Termin] (...) § 6. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: (...) 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. poz. 1529) lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub otrzymane przez polską placówkę pocztową operatora wyznaczonego po nadaniu w państwie spoza Unii Europejskiej albo złożone w polskim urzędzie konsularnym;
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Przed zmianą przepisów termin uważano za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego albo złożone w polskim urzędzie konsularnym. Przepis ten nie regulował przypadków, gdy podatnik, przebywając za granicą, nadaje pisma adresowane do polskich organów podatkowych, korzystając z usług zagranicznych placówek pocztowych. W nowelizowanym art. 12 § 6 pkt 2 Ordynacji sytuacje te zostały uregulowane. Nadanie pisma w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej będzie miało ten sam skutek co nadanie pisma w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w Polsce. Natomiast w przypadku nadania przesyłki w kraju spoza Unii Europejskiej termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostanie otrzymane przez polską placówkę pocztową operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy – Prawo pocztowe.	
Art. 13. [Właściwość Ministra Finansów] (...) § 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych jest organem podatkowym – jako: 4) organ właściwy w sprawach interpretacji przepisów prawa podatkowego; Brak odpowiednika Brak odpowiednika	Art. 13. [Właściwość Ministra Finansów] (...) § 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych jest organem podatkowym – jako: 4) organ właściwy w sprawach interpretacji przepisów prawa podatkowego, o których mowa w art. 14a § 1; 4a) organ właściwy w sprawach dotyczących interpretacji przepisów prawa podatkowego, o których mowa w art. 14b § 1, w zakresie określonym w art. 14e § 1; § 2a. Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej jest organem podatkowym – jako organ właściwy w sprawach dotyczących wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego, o których mowa w art. 14b § 1.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269). Zmiany w art. 13 § 2 pkt 4 i § 2a O.p. wynikają z faktu nadania dyrektorowi Biura Krajowej Informacji Podatkowej statusu organu podatkowego, który przejmie dotychczasowe zadanie Ministra Finansów w zakresie wydawania interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego. Minister Finansów pozostanie organem właściwym w sprawie wydawania interpretacji ogólnych, natomiast interpretacje indywidualne będzie wydawał Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej. Minister Finansów będzie natomiast organem właściwym w sprawach zmiany, uchylenia lub stwierdzenia nieważności interpretacji indywidualnych (por. art. 14e § 1 O.p.).	
Art. 14a. [Interpretacje ogólne] § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub	Art. 14a. [Interpretacje ogólne] § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (interpretacje ogólne); wnioskodawcą nie może być organ administracji publicznej. Brak odpowiednika (...) § 9. W sprawach dotyczących wydawania interpretacji ogólnych na wniosek przepisy art. 14d, art. 14f, art. 120, art. 121 § 1, art. 125, art. 126, art. 129, art. 130, art. 135–137, art. 140, art. 143, art. 165 § 3b, art. 165a, art. 168, art. 169 § 1–2, art. 170 i art. 171 oraz przepisy rozdziału 5, 6, 10 i 23 działu IV stosuje się odpowiednio.	lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (interpretacje ogólne); wnioskodawcą nie może być organ administracji publicznej. § 1a. Interpretacja ogólna powinna zawierać w szczególności: 1) opis zagadnienia, w związku z którym jest dokonywana interpretacja przepisów prawa podatkowego; 2) wyjaśnienie zakresu oraz sposobu stosowania interpretowanych przepisów prawa podatkowego do opisanego zagadnienia wraz z uzasadnieniem prawnym. (...) § 9. W sprawach dotyczących wydawania interpretacji ogólnych na wniosek przepisy art. 14d, art. 14f, art. 120, art. 121 § 1, art. 125, art. 126, art. 129, art. 130, art. 135, art. 140, art. 143, art. 165 § 3 i 3b, art. 165a, art. 168, art. 169 § 1–2 i 4, art. 170 i art. 171 oraz przepisy rozdziałów 3a, 5, 6, 7, 10 i 23 działu IV stosuje się odpowiednio.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649.) W art. 14a w § 1 została wprowadzona zmiana dostosowawcza w związku ze zmianą nazwy – Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS) na Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). W art. 14a § 1a sformułowano wymogi formalne interpretacji ogólnych. Obowiązkowymi elementami interpretacji ogólnej mają być: ■ szczegółowy opis interpretowanego zagadnienia, ■ wyjaśnienie przepisów prawa podatkowego w odniesieniu do opisanego zagadnienia wraz z uzasadnieniem prawnym. Dzięki tym elementom interpretację ogólną będzie można zestawić z wnioskami o wydanie interpretacji indywidualnej i ustalić, czy interpretacja ogólna ma zastosowanie do sytuacji wskazanych w tych wnioskach. Jeżeli zagadnienie i stan prawny wskazany w interpretacji ogólnej pokrywa się z wnioskiem o interpretację indywidualną – organ podatkowy nie wyda interpretacji indywidualnej, tylko postanowienie, że w sprawie będącej przedmiotem wniosku podatnika ma zastosowanie interpretacja ogólna (nowo dodany § 5a w art. 14b O.p.). Dzięki temu rozwiązaniu organy podatkowe nie będą musiały w interpretacjach indywidualnych powielać treści uregulowanych już w interpretacji ogólnej, a podatnik zyska taką samą ochronę jak w sytuacji uzyskania interpretacji indywidualnej. Ponadto w związku ze zmianami w zakresie pełnomocnictwa konieczne jest uzupełnienie art. 14a § 9 o odesłanie w sprawach dotyczących interpretacji ogólnych na wniosek do nowego rozdziału 3a działu IV Ordynacji podatkowej. W art. 14a § 9 wprowadzono również odesłanie do art. 165 § 3 (data wszczęcia postępowania) oraz art. 169 § 4 O.p. (prawo do zniesienia zażalenia). Z wymienionych przepisów wynika, że: ■ postępowanie w sprawie wniosku o wydanie interpretacji ogólnej rozpoczyna się w dacie doręczenia wniosku organowi podatkowemu oraz ■ wnioskodawca może wnieść zażalenie na postanowienie o pozostawieniu bez rozpatrzenia wniosku o wydanie interpretacji ogólnej.	
Art. 14b. [Interpretacje indywidualne] § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Brak odpowiednika	Art. 14b. [Interpretacje indywidualne] § 1. Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). (...) § 2a. Przedmiotem wniosku o interpretację indywidualną nie mogą być przepisy prawa podatkowego regulujące właściwość oraz uprawnienia i obowiązki organów podatkowych oraz organów kontroli skarbowej.

Brak odpowiednika

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu zapewnienia jednolitości wydawanych wiążących interpretacji i usprawnienia obsługi wnioskodawców może, w drodze rozporządzenia, upoważnić podległe organy do wydawania interpretacji indywidualnych w jego imieniu i w ustalonym zakresie określając jednocześnie właściwość rzeczową i miejscową upoważnionych organów.

Brak odpowiednika

§ 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w § 1, który zawiera dane identyfikujące wnioskodawcę oraz dane wskazane w § 2–5, oraz sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 14f.

(...) § 5a. Jeżeli przedstawione we wniosku stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe odpowiadają zagadnieniu będącemu przedmiotem interpretacji ogólnej wydanej w takim samym stanie prawnym, wydaje się postanowienie o stwierdzeniu, że do stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego opisanych we wniosku ma zastosowanie interpretacja ogólna, z jednoczesnym stwierdzeniem bezprzedmiotowości wniosku. W tym przypadku w postanowieniu wskazuje się oznaczenie interpretacji ogólnej wraz z podaniem miejsca jej publikacji. Na wydane postanowienie przysuguje zażalenie.

uchylony

§ 6a. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, uwzględniając konieczność zapewnienia jednolitości i prawidłowości interpretacji indywidualnych, w celu usprawnienia postępowania w sprawach dotyczących interpretacji indywidualnych, może, w drodze rozporządzenia, upoważnić dyrektora Biura Krajowej Informacji Podatkowej do:

- 1) zmiany interpretacji indywidualnych na etapie rozpatrywania wezwania do usunięcia naruszenia prawa,
- 2) stwierdzenia wygaśnięcia interpretacji indywidualnych na podstawie art. 14e § 1 pkt 3,
- 3) uchylania interpretacji indywidualnych i wydawania postanowień, o których mowa w § 5a, na podstawie art. 14e § 1 pkt 4,
- 4) zmiany postanowień, o których mowa w § 5a, na podstawie art. 14e § 1 pkt 5,
- 5) uchylania postanowień, o których mowa w § 5a, na podstawie art. 14e § 1 pkt 6 – w jego imieniu i w ustalonym zakresie.

§ 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w § 1, który zawiera dane identyfikujące wnioskodawcę oraz dane wskazane w § 2–5, a także sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 14f, mając na względzie konieczność ujednolicenia formy składanych wniosków oraz zapewnienia sprawnej obsługi wnioskodawców.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269).

Z art. 14b § 1 wynika, że dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej wydaje interpretacje indywidualne przepisów prawa podatkowego (dotychczas kompetencja do wydawania takich interpretacji przysługiwała Ministrowi Finansów). Minister Finansów będzie też mógł upoważnić dyrektora Biura KIP (w formie rozporządzenia) do zmieniania, uchylania lub stwierdzania nieważności interpretacji indywidualnych oraz do zmiany lub uchylania postanowień o zastosowaniu interpretacji ogólnej.

Zmiana w art. 14b przez dodanie § 2a ma charakter uściślający. Z przepisu tego wynika, że wniosek o interpretację indywidualną nie może dotyczyć przepisów prawa podatkowego regulujących właściwość oraz prawa i obowiązki organów podatkowych oraz organów kontroli skarbowej. Przed nowelizacją przepisów istniały wątpliwości co do tego, czy podatnik we wniosku o interpretację podatkową może się zapytać o kwestie związane ze sferą praw i obowiązków organów podatkowych. Sądy nie akceptowały jednak takiej możliwości, stwierdzając, że wnioskodawca nie może uzyskać interpretacji przepisów, których adresatem są organy podatkowe. W orzecznictwie sądów administracyjnych prezen-

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
towane było stanowisko, w myśl którego przedmiotem interpretacji indywidualnej mogą być wyłącznie przepisy prawa materialnego (por. wyrok NSA z 8 stycznia 2014 r., sygn. akt II FSK 143/12, wyroki WSA w Łodzi z 5 kwietnia 2011 r., sygn. akt I SA/Łd 185/11, oraz z 15 lutego 2011 r., sygn. akt I SA/Łd 1195/10). W art. 14b dodano § 5a, w którym uregulowano sytuację, gdy występuje zbieżność wniosku o interpretację indywidualną z treścią aktualnej interpretacji ogólnej wydanej w takim samym stanie prawnym. Jeżeli taka sytuacja będzie miała miejsce, wnioskodawca zamiast interpretacji indywidualnej otrzyma postanowienie, że do stanu faktycznego i prawnego opisanego we wniosku ma zastosowanie interpretacja ogólna. Na postanowienie przysługuje zażalenie, a w dalszej kolejności skarga do sądu administracyjnego. Jednocześnie z tą zmianą zmieniony został odpowiednio art. 14e § 1 (patrz komentarz do art. 14e O.p.). Zmiana art. 14b § 6 i 7 została wprowadzona w związku z koniecznością uregulowania delegacji dla organów podatkowych w sprawach interpretacji indywidualnych.	
Art. 14c. [Treść interpretacji indywidualnej] § 1. Interpretacja indywidualna zawiera ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie. (...) § 4. Interpretacja indywidualna wydana w formie dokumentu elektronicznego jest opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.	Art. 14c. [Treść interpretacji indywidualnej] § 1. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie. (...) § 4. Interpretacja indywidualna wydana w formie dokumentu elektronicznego jest opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269). Zgodnie z nowym brzmieniem art. 14c § 1 interpretacja indywidualna powinna zawierać – oprócz elementów wymaganych przed nowelizacją – wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Zmiana ma poprawić szybkość zamieszczania interpretacji, zmniejszyć ryzyko ujawniania danych osobowych oraz poprawić wydajność systemu wyszukiwania interpretacji (zamiast dwóch dokumentów publikacji podlegać będzie jeden, treściowo scalony). Z art. 14c § 4 wynika, że interpretacje wydawane elektronicznie mogą być podpisywane podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.	
Art. 14d. [Termin wydania interpretacji] Interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4. Brak odpowiednika Brak odpowiednika	Art. 14d. [Termin wydania interpretacji] § 1. Interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4. § 2. W przypadku doręczenia interpretacji indywidualnej za pomocą środków komunikacji elektronicznej interpretację indywidualną uważa się za wydaną z zachowaniem terminu, o którym mowa w § 1, jeżeli zawiadomienie, o którym mowa w art. 152a § 1, zostało przesłane przed upływem tego terminu. § 3. Wnioskodawca może w każdym czasie wystąpić z żądaniem poinformowania go telefonicznie albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej o dacie wydania interpretacji indywidualnej oraz o zawartej w niej ocenie jego stanowiska albo o innym sposobie rozstrzygnięcia sprawy. Informację przekazuje się niezwłocznie, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił z tym żądaniem przed wydaniem interpretacji indywidualnej – nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu wydania tej interpretacji albo innego rozstrzygnięcia w sprawie.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W art. 14d § 2 sprecyzowano, kiedy mamy do czynienia z wydaniem interpretacji – w przypadku interpretacji doręczanych elektronicznie. Taką interpretację uznaje się za wydaną w terminie, jeżeli zostanie wysłana przed upływem terminu określonego w § 1.

Dodany § 3 w art. 14d jest związany z postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 29 października 2014 r., sygn. akt S 5/14, w którym TK przedstawił Sejmowi RP uwagi dotyczące stwierdzonej w ustawie – Ordynacja podatkowa luki w prawie, polegającej na braku urzędowej formy zakomunikowania zainteresowanemu o wydaniu (sporządzeniu i podpisaniu) interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w terminie określonym w art. 14d ustawy oraz o pozytywnym lub negatywnym charakterze tej interpretacji. Treść art. 14d § 3 O.p. ma wypełnić zalecenia Trybunału w zakresie odpowiedniego unormowania sposobu komunikowania na żądanie wnioskodawcy o wydaniu na jego wniosek interpretacji indywidualnej oraz o zawartej w niej ocenie jego stanowiska albo o innym sposobie rozstrzygnięcia sprawy.

Art. 14e. [Zmiana interpretacji]

§ 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, z urzędu, zmienić wydaną interpretację ogólną lub indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, **Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.**

§ 2. Zawiadomienie o zmienionej interpretacji indywidualnej doręcza się podmiotowi, któremu w danej sprawie interpretacja została wydana.

Brak odpowiednika

Brak odpowiednika

Brak odpowiednika

Art. 14e. [Zmiana interpretacji]

§ 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może z urzędu:

- 1) zmienić wydaną interpretację ogólną lub indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego **lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;**
- 2) **uchylić wydaną interpretację indywidualną i umorzyć postępowanie w sprawie wydania interpretacji indywidualnej, jeżeli w dniu jej wydania istniały przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania interpretacji indywidualnej;**
- 3) **stwierdzić wygaśnięcie interpretacji indywidualnej, jeżeli jest ona niezgodna z interpretacją ogólną wydaną w takim samym stanie prawnym;**
- 4) **uchylić wydaną interpretację indywidualną i wydać postanowienie, o którym mowa w art. 14b § 5a;**
- 5) **zmienić postanowienie, o którym mowa w art. 14b § 5a, w przypadku zmiany interpretacji ogólnej wskazanej w tym postanowieniu;**
- 6) **uchylić postanowienie, o którym mowa w art. 14b § 5a, jeżeli przedstawione we wniosku stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe nie odpowiadają zagadnieniu będącemu przedmiotem wskazanej w postanowieniu interpretacji ogólnej, i przekazać wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej do ponownego rozpatrzenia.**

§ 2. Zmiana interpretacji indywidualnej następuje w odniesieniu do opisanego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, na podstawie którego wydana została zmieniona interpretacja.

§ 3. Uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia interpretacji indywidualnej oraz zmiana lub uchylenie postanowienia, o którym mowa w art. 14b § 5a, następuje w formie postanowienia, na które służy zażalenie.

§ 4. Zmianę interpretacji indywidualnej oraz postanowienia, o których mowa w § 3, doręcza się podmiotowi, któremu w danej sprawie zostały wydane interpretacja indywidualna lub postanowienie, albo jego następcy prawnemu.

§ 5. Stwierdzając wygaśnięcie interpretacji indywidualnej, w postanowieniu wskazuje się oznaczenie interpretacji ogólnej wraz z podaniem miejsca jej publikacji.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana w art. 14e ma prowadzić do sprawniejszego eliminowania nieprawidłowych interpretacji z obiegu. Minister Finansów będzie mógł nie tylko zmienić wydaną interpretację, gdy stwierdzi jej nieprawidłowość, ale też uchylić interpretację lub stwierdzić jej wygaśnięcie. Będzie też mógł uchylić interpretację indywidualną i wydać postanowienie o zastosowaniu interpretacji ogólnej, zmienić takie postanowienie lub je uchylić (patrz komentarz do art. 14b). Na postanowienie w sprawie uchylenia lub stwierdzenia wygaśnięcia interpretacji indywidualnej będzie służyć zażalenie, a w dalszej kolejności skarga do sądu administracyjnego (art. 14e § 3). W art. 14e § 4 wskazano, komu są doręczane zmiana, uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia interpretacji indywidualnej oraz zmiana lub uchylenie postanowienia. W przepisie tym jednoznacznie wskazano, że doręczanie następuje podmiotowi, któremu w danej sprawie została wydana interpretacja lub postanowienie, albo jego następcy prawnemu. Art. 14e § 5 zawiera regulację, w myśl której organ, stwierdzając wygaśnięcie interpretacji indywidualnej, będzie wskazywać w postanowieniu interpretację ogólną, na podstawie której stwierdził nieaktualność stanowiska przedstawionego w interpretacji indywidualnej, oraz miejsce publikacji tej interpretacji ogólnej w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów. Stwierdzenie wygaśnięcia interpretacji będzie powodowało takie same skutki dla ochrony prawnej wnioskodawcy jak zmiana interpretacji.	
Art. 14f. [Opłata za wniosek o wydanie interpretacji] Brak odpowiednika § 3. Opłata, o której mowa w § 1 i 2, stanowi dochód budżetu państwa.	Art. 14f. [Opłata za wniosek o wydanie interpretacji] (...) § 2b. Opłata za wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej podlega zwrotowi wyłącznie w przypadku: 1) wycofania wniosku – w całości; 2) wycofania części wniosku w odniesieniu do przedstawionego w nim odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego – w odpowiedniej części; 3) uiszczenia jej w kwocie wyższej od należnej – w odpowiedniej części. § 3. Opłata za wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej stanowi dochód budżetu państwa.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana w art. 14f w nowym § 2b reguluje zasady zwrotu opłaty za wniosek. Opłata za złożenie wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej będzie podlegać zwrotowi wyłącznie w przypadkach określonych w tym przepisie, tzn. w przypadku wycofania wniosku o wydanie interpretacji oraz w przypadku jej uiszczenia w kwocie wyższej od należnej. W pozostałych przypadkach opłata nie będzie podlegała zwrotowi. Ponadto uściślono w § 3, że dochód budżetu państwa stanowi opłata za wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej.	
Art. 14g. [Pozostawienie wniosku bez rozpatrzenia] § 1. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej niespełniający wymogów określonych w art. 14b § 3 pozostawia się bez rozpatrzenia. § 3. W sprawie pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie. Przepisy rozdziałów 14 i 16 działu IV stosuje się odpowiednio.	Art. 14g. [Pozostawienie wniosku bez rozpatrzenia] § 1. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej niespełniający wymogów określonych w art. 14b § 3 lub innych wymogów określonych przepisami prawa pozostawia się bez rozpatrzenia. uchylony
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana art. 14g § 1 ma charakter uściślający. Przepis w nowym brzmieniu będzie podstawą prawną do wydania postanowienia o pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia, np. w sytuacji gdy brak jest podpisu wnioskodawcy lub brak pełnomocnictwa. Zmiana polegająca na uchyleniu § 3 jest związana z uregulowaniem kompleksowym w art. 14h, w którym znajduje się odesłanie m.in. do rozdziałów 14 i 16 działu IV.	

Art. 14h. [Odesłanie do innych przepisów Ordynacji]

W sprawach dotyczących interpretacji indywidualnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 120, art. 121 § 1, art. 125, art. 126, art. 129, art. 130, **art. 135–137**, art. 140, art. 143, art. 165 § 3b, art. 165a, art. 168, art. 169 § 1–2, art. 170 i art. 171 oraz przepisy rozdziału 5, 6, 10 i 23 działu IV.

Art. 14h. [Odesłanie do innych przepisów Ordynacji]

W sprawach dotyczących interpretacji indywidualnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 120, art. 121 § 1, art. 125, art. 126, art. 129, art. 130, **art. 135**, art. 140, art. 143, art. 165 § 3b, art. 165a, art. 168, art. 169 § 1–2 i 4, art. 170, art. 171, **art. 208, art. 213 w zakresie uzupełniania lub sprostowania co do skargi do sądu administracyjnego, art. 214, art. 215 § 1 i 3** oraz przepisy rozdziałów **3a**, 5, 6, 7, 10, **14, 16** i 23 działu IV.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269).

Zmiana w art. 14h ma charakter doprecyzowujący. Ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych oraz usprawnienie postępowania w sprawie wydawania interpretacji indywidualnych poprzez:

- odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 208 Ordynacji podatkowej, co umożliwi umorzenie postępowania interpretacyjnego w przypadku jego bezprzedmiotowości (m.in. w sytuacji śmierci wnioskodawcy, wycofania wniosku),
- odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 213 ustawy – Ordynacja podatkowa w części dotyczącej uzupełnienia lub sprostowania pouczenia co do skargi do sądu administracyjnego,
- odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 214 Ordynacji podatkowej regulującego kwestię ochrony wnioskodawcy w przypadku błędnego pouczenia,
- odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 215 § 1 i § 3 Ordynacji podatkowej regulującego kwestię oczywistych omyłek oraz błędów rachunkowych,
- odesłanie do odpowiedniego stosowania nowego rozdziału 3a (pełnomocnictwa) oraz do rozdziału 7 działu IV Ordynacji podatkowej regulującego zasady przywrócenia terminu.

Art. 14i. [Udostępnienie interpretacji]

(...) **§ 2.** Interpretacje indywidualne wraz z informacją o dacie doręczenia są niezwłocznie przekazywane organom podatkowym właściwym ze względu na zakres spraw będących przedmiotem interpretacji oraz właściwemu organowi kontroli skarbowej.

§ 3. Interpretacje indywidualne **wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji**, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, są niezwłocznie zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej.

Brak odpowiednika

Brak odpowiednika

Art. 14i. [Udostępnienie interpretacji]

(...) **§ 2.** Interpretacja indywidualna, **jej zmiana oraz postanowienia, o których mowa w art. 14e § 3**, wraz z informacją o dacie doręczenia są niezwłocznie przekazywane organom podatkowym właściwym ze względu na zakres spraw będących przedmiotem interpretacji oraz właściwemu organowi kontroli skarbowej.

§ 3. Interpretacja indywidualna, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, **jest niezwłocznie zamieszczana w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.**

§ 4. W Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych zamieszcza się informację o zmianie, uchyleniu oraz stwierdzeniu wygaśnięcia interpretacji indywidualnej.

§ 5. W Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych zamieszcza się informacje o nieprawidłowych interpretacjach indywidualnych, które z powodu śmierci, likwidacji lub rozwiązania wnioskodawcy, dla którego interpretacja indywidualna została wydana, nie mogą zostać zmienione, uchylone lub nie można stwierdzić ich wygaśnięcia.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W art. 14i § 2 wskazano, że właściwym organom podatkowym oraz organom kontroli skarbowej są doręczane zarówno interpretacje indywidualne, jak i ich zmiany oraz postanowienia o uchyleniu lub wygaśnięciu, postanowienia o zastosowaniu interpretacji ogólnej oraz postanowienia o ich uchyleniu lub zmianie.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Zmiana w art. 14i § 3 jest powiązana ze zmianą w art. 14c § 1 polegającą na wskazaniu, że w interpretacji indywidualnej zamieszczany będzie wyczerpujący opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego przedstawionego we wniosku. W związku z tym zrezygnowano z publikowania wniosku w BIP – zmiana ma poprawić szybkość zamieszczania interpretacji, zmniejszyć ryzyko ujawniania danych osobowych oraz poprawić wydajność systemu wyszukiwania interpretacji (zamiast dwóch dokumentów publikacji podlegać będzie jeden, treściowo scalony). W celu poprawy przejrzystości bazy BIP w art. 14i dodano § 4 i 5. Na podstawie tych przepisów w BIP zamieszczane będą informacje: ■ o zmianie, uchyleniu oraz stwierdzeniu wygaśnięcia interpretacji, dzięki czemu ma zostać zminimalizowane ryzyko powoływania się podatników na nieprawidłowe lub nieaktualne interpretacje przepisów prawa podatkowego (zachowując jednak tekst interpretacji wycofanej z obrotu prawnego), ■ o tym, że interpretacja jest nieprawidłowa, jednak nie może być zmieniona ze względu na śmierć wnioskodawcy będącego osobą fizyczną albo likwidację lub rozwiązanie wnioskodawcy będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, dla których interpretacja ta została wydana, a nie ma następców prawnych. W takim przypadku nie ma możliwości dokonania prawnie skutecznej zmiany interpretacji indywidualnej (brak możliwości doręczenia zmiany), przez co nieracjonalne jest wydawanie interpretacji zmieniającej. Z drugiej jednak strony obiektywne (niezależne od Ministra Finansów) przeszkody w dokonaniu zmiany interpretacji nie mogą uzasadniać utrwalenia nieprawidłowej interpretacji przez eksponowanie jej w BIP bez zastrzeżenia o jej nieprawidłowości. Analogiczne rozwiązanie ma być stosowane w przypadku, gdy interpretacje nie będą mogły być uchylone lub nie będzie możliwe stwierdzenie ich wygaśnięcia.	
Art. 14j. [Interpretacje wydawane przez samorząd] (...) § 2. W zakresie, o którym mowa w § 1, opłata za wydanie interpretacji indywidualnej stanowi dochód budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Brak odpowiednika § 3. W zakresie nieuregulowanym w § 1 i 2 stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału.	Art. 14j. [Interpretacje wydawane przez samorząd] (...) § 2. W zakresie, o którym mowa w § 1, opłata za wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej stanowi dochód budżetu jednostki samorządu terytorialnego. § 2a. Wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa zmienia wydaną przez ten organ interpretację indywidualną, uchyla ją i stwierdza jej wygaśnięcie oraz zmienia lub uchyla postanowienie, o którym mowa w art. 14b § 5a. § 3. W zakresie nieuregulowanym w § 1–2a stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Z nowo dodanego § 2a wynika, że wójt, burmistrz, prezydent miasta – uprawnieni do wydawania interpretacji indywidualnych w zakresie swojej właściwości – będą mogli zmieniać, uchylać oraz stwierdzać nieważność tych interpretacji oraz zmieniać lub uchylać postanowienia w sprawie zastosowania interpretacji ogólnej. Zmiany w § 3 mają charakter porządkowy i są związane z dodaniem § 2a.	
Art. 14k. [Ochrona wynikająca z interpretacji] § 1. Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej. (...) § 3. W zakresie związanym z zastosowaniem się do interpretacji, która uległa zmianie, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się oraz nie nalicza się odsetek za zwłokę.	Art. 14k. [Ochrona wynikająca z interpretacji] § 1. Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem jej wygaśnięcia lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej. (...) § 3. W zakresie związanym z zastosowaniem się do interpretacji, która uległa zmianie, której wygaśnięcie stwierdzono, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się oraz nie nalicza się odsetek za zwłokę.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zmiana jest związana z wprowadzeniem procedury wygaśnięcia interpretacji indywidualnej w przypadku jej niezgodności z interpretacją ogólną. Z art. 14k § 1 wynika, że zastosowanie się przez wnioskodawcę do interpretacji, w stosunku do której następnie zostanie stwierdzone jej wygaśnięcie, nie może mu szkodzić. W przypadku zastosowania się do interpretacji, co do której stwierdzono jej wygaśnięcie, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się oraz nie nalicza się odsetek za zwłokę (art. 14k § 3).

Art. 14m. [Zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku]

§ 1. Zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona lub nie została uwzględniona w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, powoduje zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji, jeżeli: (...)

§ 2. Zwolnienie, o którym mowa w § 1, obejmuje:

- 1) w przypadku rocznego rozliczenia podatków – okres do końca roku podatkowego, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności;
- 2) w przypadku kwartalnego rozliczenia podatków – okres do końca kwartału, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz kwartał następny;
- 3) w przypadku miesięcznego rozliczenia podatków – okres do końca miesiąca, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz miesiąc następny.

Art. 14m. [Zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku]

§ 1. Zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona, **której wygaśnięcie stwierdzono lub która** nie została uwzględniona w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, powoduje zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji, jeżeli: (...)

§ 2. Zwolnienie, o którym mowa w § 1, obejmuje:

- 1) w przypadku rocznego rozliczenia podatków – okres do końca roku podatkowego, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną **lub stwierdzono jej wygaśnięcie** albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności;
- 2) w przypadku kwartalnego rozliczenia podatków – okres do końca kwartału, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną **lub stwierdzono jej wygaśnięcie** albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz kwartał następny;
- 3) w przypadku miesięcznego rozliczenia podatków – okres do końca miesiąca, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną **lub stwierdzono jej wygaśnięcie** albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz miesiąc następny.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zmiana jest związana z wprowadzeniem procedury wygaśnięcia interpretacji indywidualnej w przypadku jej niezgodności z interpretacją ogólną. W przypadku zastosowania się do interpretacji, co do której następnie stwierdzono jej wygaśnięcie, będzie można zastosować zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji.

Art. 14n. [Ochrona wynikająca z interpretacji]

§ 1. Przepisy art. 14k i art. 14m stosuje się odpowiednio w przypadku:

Brak odpowiednika

Art. 14n. [Ochrona wynikająca z interpretacji]

§ 1. Przepisy art. 14k i art. 14m stosuje się odpowiednio w przypadku:

- (...) **1a) zastosowania się przez podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych do interpretacji indywidualnej wydanej przed powstaniem grupy, na wniosek spółki planującej utworzenie tej grupy, w zakresie działalności tej podatkowej grupy kapitałowej;**

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, zmienioną interpretację indywidualną doręcza się odpowiednio spółce, oddziałowi lub przedstawicielstwu, wskazanym przez wnioskującego o wydanie interpretacji indywidualnej. Brak odpowiednika	§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, zmianę, uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia interpretacji indywidualnej albo zmianę lub uchylenie postanowienia, o którym mowa w art. 14b § 5a, doręcza się odpowiednio spółce, podatkowej grupie kapitałowej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, oddziałowi lub przedstawicielstwu, wskazanym przez wnioskującego o wydanie interpretacji indywidualnej. § 3. Przepisy art. 14k i art. 14m stosuje się odpowiednio w przypadku: 1) uchylenia interpretacji indywidualnej – na podstawie art. 14e § 1 pkt 4; 2) zmiany lub uchylenia postanowienia, o którym mowa w art. 14b § 5a.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 14n § 1 pkt 1a potwierdza prawo podmiotów planujących utworzyć podatkową grupę kapitałową do wnioskowania o interpretację w zakresie przyszłych rozliczeń grupy. Doprecyzowano również, że ochroną wynikającą z interpretacji indywidualnej objęta jest również podatkowa grupa kapitałowa, która zastosowała się do interpretacji indywidualnej wydanej przed powstaniem grupy na wniosek spółki planującej utworzenie tej grupy. Art. 14n § 2 reguluje zasady doręczenia zmiany, uchylenia lub stwierdzenia wygaśnięcia interpretacji lub zmiany postanowienia o stwierdzeniu, że do stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego opisanego we wniosku zastosowanie znajduje interpretacja ogólna. W przepisie tym wskazano, że doręcza się je spółce, podatkowej grupie kapitałowej, oddziałowi lub przedstawicielstwu, wskazanym przez wnioskującego o wydanie interpretacji. W dodanym w art. 14n § 3 wskazano, że ochrona podatnika, który zastosował się do interpretacji, wynikająca z art. 14k i art. 14m ma zastosowanie również w przypadku uchylenia interpretacji na podstawie art. 14e § 1 pkt 4 oraz zmiany lub uchylenia postanowienia, o którym mowa w art. 14b § 5.	
Brak odpowiednika	Art. 14r. [Wspólny wniosek o interpretację] § 1. Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej może wystąpić dwóch lub więcej zainteresowanych uczestniczących w tym samym zaistniałym stanie faktycznym albo mających uczestniczyć w tym samym zdarzeniu przyszłym (wniosek wspólny). § 2. Zainteresowani wskazują we wniosku wspólnym jeden podmiot, który jest stroną postępowania w sprawie interpretacji, oraz składają oświadczenie, o którym mowa w art. 14b § 4. § 3. Interpretację indywidualną lub postanowienie w sprawie doręcza się podmiotowi wskazanemu jako strona. Pozostałym zainteresowanym doręcza się odpis interpretacji lub postanowienia. § 4. Opłata za wniosek wspólny jest ustalana jako iloczyn kwoty określonej zgodnie z art. 14f i liczby zainteresowanych wskazanych we wniosku. § 5. W zakresie nieuregulowanym w § 1–4 przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio. § 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku wspólnego zawierającego dane identyfikujące zainteresowanych oraz dane wskazane w § 2 i w art. 14b § 3–5, a także sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w § 4, mając na względzie konieczność ujednolicenia formy składanych wniosków oraz zapewnienia sprawnej obsługi wnioskodawców.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W nowym art. 14r § 1–6 uregulowane zostały zasady występowania z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej przez dwóch lub więcej zainteresowanych uczestniczących w tym samym stanie faktycznym lub mających uczestniczyć w tym samym zdarzeniu przyszłym (wniosek wspólny). W stanie prawnym obowiązującym przed nowelizacją nie było to możliwe. Dzięki nowej regulacji składającym wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej może być grupa podmiotów (dwóch lub więcej), w przypadku gdy w tym samym zdarzeniu będącym jego przedmiotem zaangażowanych jest więcej niż jeden podmiot – „wspólny wniosek”, a skutki podatkowe tego zdarzenia powstają dla zainteresowanych. Przykładem takich sytuacji, w których rozwiązanie to może znaleźć zastosowanie, są zagadnienia dotyczące np. opodatkowania i stawki VAT, obowiązków płatnik – podatnik w podatkach dochodowych, wypłaty przez spółkę udziałowcom dochodów z dywidendy oraz innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych, zbycia wspólnego składnika majątku przez małżonków, zagadnienia dotyczące spadkobierców i obdarowanych, nabywców akcji prywatyzowanego przedsiębiorstwa. Wniosek może dotyczyć jednego podatku lub różnych podatków, jeżeli interpretacja przepisów różnych ustaw jest wzajemnie sprzężona, np. VAT-PCC, podatek dochodowy – podatek od spadków i darowizn.

Zgodnie z art. 14r § 2 wszyscy zainteresowani wskażą jeden podmiot, który będzie stroną postępowania w sprawie interpretacji, a także jej ewentualnej zmiany, uchylenia lub wygaśnięcia. W celu uzupełnienia braków formalnych wniosku (np. o doprecyzowanie opisu stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego będącego przedmiotem wniosku) organ będzie występował wyłącznie do podmiotu wskazanego jako strona postępowania i on też będzie udzielał organowi wyjaśnień. Czynności dokonywane w postępowaniu przez innych zainteresowanych (niewskazanych jako strona) będą bezskuteczne. Na wspólny wniosek złożony przez kilku wnioskodawców organ, właściwy dla wskazanego przez wnioskodawców podmiotu, będzie wydawał jedną interpretację, która będzie doręczana podmiotowi wskazanemu przez wnioskodawców jako strona postępowania (pozostali wnioskodawcy otrzymają odpisy). Ochrona z wydanej interpretacji będzie przysługiwać wszystkim zainteresowanym, którzy wystąpili z wnioskiem, i będzie wywoływała skutki od dnia doręczenia interpretacji podmiotowi wskazanemu we wniosku jako strona postępowania. Każdy z zainteresowanych wskazanych we wniosku wspólnym będzie mógł zaskarżyć interpretację do sądu administracyjnego. Wyrok sądu administracyjnego dotyczący interpretacji wydanej na wspólny wniosek będzie wywierał skutek wobec wszystkich zainteresowanych, zarówno tych, którzy ją zaskarżyli, jak i wobec tych, którzy nie wnieśli skargi.

Opłata za wspólny wniosek stanowi iloczyn kwoty należnej za wydanie interpretacji indywidualnej (40 zł) oraz liczby wnioskodawców składających wspólny wniosek. Przyjęcie takiego rozwiązania uzasadnione jest tym, że w przypadku gdyby każdy z wnioskodawców nie złożył wspólnego wniosku, tylko „zwykły”, wówczas każdy z nich ponosiłby opłatę w wysokości 40 zł.

Brak odpowiednika

Art. 14s. [Interpretacje w zamówieniach publicznych]

§ 1. Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej może wystąpić zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 907, z późn. zm.) w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia ceny w związku z udzielanym zamówieniem publicznym. Przepisu art. 14b § 4 nie stosuje się.

§ 2. Przepisy art. 14k–14n stosuje się odpowiednio do podmiotu realizującego zamówienie.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W art. 14s § 1 przyznano podmiotowi zamawiającemu w rozumieniu ustawy – Prawo zamówień publicznych możliwość wystąpienia z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej. Zamawiający będzie mógł wystąpić z takim wnioskiem przed przeprowadzeniem postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia ceny.

Na podstawie art. 14s § 2 ochrona wynikająca z zastosowania się do interpretacji indywidualnej będzie przysługiwała podmiotowi realizującemu zamówienie w ramach zamówienia publicznego.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 15. [Właściwość organów podatkowych] (...) § 2. Właściwość rzeczowa i miejscowa jest ustalana z uwzględnieniem również zakresu zadań i terytorialnego zasięgu działania organów podatkowych, określonych na podstawie odrębnych przepisów, w szczególności przepisów o wprowadzeniu programów pilotażowych, o których mowa w art. 5 ust. 1a i 1b ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o urządach i izbach skarbowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 578).	Art. 15. [Właściwość organów podatkowych] (...) § 2. Właściwość rzeczowa i miejscowa jest ustalana z uwzględnieniem również zakresu zadań i terytorialnego zasięgu działania organów podatkowych, określonych na podstawie odrębnych przepisów.
Komentarz: Zmiana została wprowadzona ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269). Zmiana art. 15 jest związana z tym, że ustawa o urządach i izbach skarbowych została zastąpiona ustawą o administracji podatkowej.	
Brak odpowiednika	Art. 17b. [Organ podatkowy właściwy dla następcy prawnego] § 1. Organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawie praw i obowiązków podatnika (płatnika, inkasenta), przejętych przez następcę prawnego, jest organ podatkowy właściwy dla następcy prawnego. § 2. Organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach następstwa prawnego spadkobierców oraz zapisobierców jest organ właściwy ze względu na ostatnie miejsce zamieszkania spadkodawcy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 17b Ordynacji podatkowej wskazuje organy właściwe miejscowo w sprawie praw i obowiązków podatnika (płatnika, inkasenta), przejętych przez następcę prawnego. Przyjęto rozwiązanie, że w sprawach tych właściwy jest organ podatkowy właściwy dla następcy prawnego (§ 1). Organ podatkowy właściwy dla następcy prawnego będzie więc właściwy do wszczęcia kontroli podatkowej oraz postępowania podatkowego za okres przed zdarzeniem skutkującym sukcesją podatkową. Odmienne rozwiązanie kwestię następców prawnych będących spadkobiercami. Dla nich właściwym organem podatkowym pozostanie organ właściwy według ostatniego miejsca zamieszkania spadkodawcy (art. 17b § 2 O.p.).	
Art. 18a. [Zmiana właściwości] Jeżeli po zakończeniu roku podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego nastąpi zdarzenie powodujące zmianę właściwości miejscowej organu podatkowego, organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach dotyczących poprzednich lat podatkowych lub innych okresów rozliczeniowych jest organ właściwy po zaistnieniu tych zdarzeń, z zastrzeżeniem art. 18b. Brak odpowiednika	Art. 18a. [Zmiana właściwości] § 1. Jeżeli po zakończeniu roku podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego nastąpi zdarzenie powodujące zmianę właściwości miejscowej organu podatkowego, organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach dotyczących poprzednich lat podatkowych lub innych okresów rozliczeniowych jest organ właściwy po zaistnieniu tych zdarzeń, z zastrzeżeniem art. 18b. § 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których, w razie zmiany właściwości miejscowej po zakończeniu roku podatkowego lub okresu rozliczeniowego, właściwym organem podatkowym będzie organ inny niż wymieniony w § 1, uwzględniając w szczególności przypadki zmiany miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby podatnika.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).	

Art. 18a § 2 O.p. wprowadza fakultatywne upoważnienie dla Ministra Finansów do określenia, w drodze rozporządzenia, przypadków, w których, w razie zmiany właściwości miejscowej po zakończeniu roku podatkowego lub okresu rozliczeniowego, właściwym organem podatkowym będzie organ inny niż wymieniony w aktualnym art. 18a Ordynacji podatkowej, uwzględniając w szczególności przypadki zmiany miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby podatnika. Kwestia ta budziła wątpliwości, ponieważ w rozporządzeniu Ministra Finansów z 22 sierpnia 2005 r. w sprawie właściwości organów podatkowych (Dz.U. Nr 165, poz. 1371, z późn. zm.) regulowana jest jedynie zmiana miejsca zamieszkania lub siedziby w trakcie roku podatkowego.

Art. 18b. [Zmiana właściwości]

Organy podatkowe właściwe w dniu wszczęcia postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej pozostają właściwe **w sprawie, której to postępowanie lub kontrola dotyczy**, chociażby w trakcie postępowania lub kontroli nastąpiło zdarzenie powodujące zmianę właściwości.

Art. 18b. [Zmiana właściwości]

§ 1. Organy podatkowe właściwe w dniu wszczęcia postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej **do określenia lub ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego** pozostają właściwe **we wszystkich sprawach związanych ze zobowiązaniem podatkowym, które jest przedmiotem postępowania lub kontroli**, chociażby w trakcie postępowania lub kontroli nastąpiło zdarzenie powodujące zmianę właściwości.

§ 2. Jeżeli zdarzenie powodujące zmianę właściwości organu podatkowego nastąpiło po zakończeniu kontroli podatkowej, organem właściwym miejscowo w sprawie, której ta kontrola dotyczy, pozostaje organ właściwy w dniu wszczęcia kontroli podatkowej.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio:

- 1) w razie następstwa prawnego powodującego zmianę właściwości;
- 2) w sprawach, o których mowa w art. 21 § 3a, art. 24 i art. 30;
- 3) w sprawach orzekania o odpowiedzialności osób trzecich.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W art. 18b § 1 O.p. doprecyzowano, że przepis ten stosuje się do wszystkich spraw związanych z zobowiązaniem podatkowym, którego dotyczy postępowanie „wymiarowe” lub kontrola. Dzięki temu jeden i ten sam organ podatkowy pozostanie właściwy we wszystkich sprawach danego podatnika dotyczących danego zobowiązania podatkowego.

W art. 18b § 2 O.p. jednoznacznie określono, że organ podatkowy właściwy w dniu wszczęcia kontroli pozostaje właściwy również po zakończeniu kontroli – w sprawie postępowania podatkowego wszczętego na podstawie wyników kontroli – także w przypadku gdy po zakończeniu kontroli nastąpi zdarzenie powodujące zmianę właściwości organu podatkowego. Organ dokonujący merytorycznej oceny sprawy w protokole kontroli pozostanie zatem organem właściwym miejscowo w sprawie wszczęcia postępowania podatkowego, niezależnie od tego, czy zdarzenie powodujące zmianę właściwości organu podatkowego nastąpiło w toku kontroli czy po jej zakończeniu.

Rozwiązania proponowane w art. 18b § 1 i 2 Ordynacji podatkowej mają odpowiednie zastosowanie w razie następstwa prawnego powodującego zmianę właściwości oraz w sprawach, o których mowa w art. 21 § 3a, art. 24, art. 30 Ordynacji podatkowej i w sprawach orzekania o odpowiedzialności osób trzecich (art. 18b § 3 Ordynacji podatkowej).

Brak odpowiednika

Art. 18c. [Wyznaczenie właściwego organu podatkowego]

§ 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w celu usprawnienia i przyspieszenia kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego w pierwszej instancji, wyznaczyć, w drodze postanowienia, odpowiednio naczelnika urzędu skarbowego, naczelnika urzędu celnego, dyrektora izby skarbowej albo dyrektora izby celnej jako właściwego do przeprowadzenia tych kontroli lub postępowania w sprawach dotyczących podatników pozostających w zakresie właściwości miejscowej różnych

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
	organów, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa skarbowego lub konieczność zabezpieczenia dowodów jego popełnienia, z zastrzeżeniem § 2. § 2. Dyrektor izby skarbowej lub dyrektor izby celnej może, w celu usprawnienia i przyspieszenia kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego, wyznaczyć, w drodze postanowienia, odpowiednio nadzorowanego naczelnika urzędu skarbowego lub naczelnika urzędu celnego jako właściwego do przeprowadzenia tych kontroli lub postępowań w sprawach dotyczących podatników pozostających w zakresie właściwości miejscowej różnych nadzorowanych naczelników, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa skarbowego lub konieczność zabezpieczenia dowodów jego popełnienia. § 3. Wyznaczonym organem podatkowym może być wyłącznie organ właściwy przynajmniej dla jednego z podatników. § 4. W razie wyznaczenia organu po wszczęciu kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego wyznaczony organ podatkowy przejmuję kontrolę lub postępowanie do dalszego prowadzenia. Czynności podjęte w toku kontroli podatkowej oraz we wszczętym postępowaniu podatkowym pozostają w mocy. § 5. Postanowienie w sprawie wyznaczenia organu podatkowego określa podatnika, dla którego został wyznaczony organ podatkowy, oraz zakres spraw tego podatnika objętych właściwością wyznaczonego organu podatkowego. § 6. Postanowienie w sprawie wyznaczenia organu podatkowego doręcza się podatnikowi, dla którego został wyznaczony organ podatkowy, wyznaczonemu organowi podatkowemu oraz organom podatkowym właściwym uprzednio, a w przypadku, o którym mowa w § 1, także dyrektorom izb skarbowych lub dyrektorom izb celnych.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Na podstawie art. 18c Minister Finansów może w drodze postanowienia wyznaczyć organ podatkowy do prowadzenia konkretnych postępowań lub kontroli. Możliwość ta wystąpi, gdy podatnicy, których postępowanie lub kontrola dotyczy, pozostają w zakresie właściwości miejscowej różnych organów oraz:

- istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa skarbowego lub
- istnieje konieczność zabezpieczenia dowodów jego popełnienia.

Celem wyznaczenia jednego organu podatkowego do prowadzenia kontroli podatkowej lub postępowań podatkowych jest usprawnienie i przyspieszenie kontroli podatkowej lub postępowań podatkowych w sprawach dotyczących podatników pozostających w zakresie właściwości miejscowej różnych organów.

Wyznaczonym organem podatkowym może być wyłącznie organ właściwy przynajmniej dla jednego z podatników uczestniczących w transakcji (art. 18c § 3 O.p.). Organ ten, zamiast prowadzić sprawę tego jednego podatnika, poprowadzi sprawę wszystkich uczestników transakcji. Nowe przepisy przykładowo znajdują zastosowanie w złożonych sprawach, gdy wystąpi potrzeba skorzystania z wiedzy i doświadczenia pracowników konkretnego organu podatkowego, szczególnie w obszarze zorganizowanej przestępczości, przestępstw „karuzelowych” i firmantwa. Nie nastąpi tu połączenie wielu postępowań w jedno, ale jeden organ będzie właściwy do prowadzenia wielu postępowań, w tym wobec podatników pozostających poza jego standardową właściwością miejscową.

Uprawnienie to przysługuje Ministrowi Finansów w odniesieniu do naczelników urzędów skarbowych, naczelników urzędów celnych, dyrektorów izb skarbowych i dyrektorów izb celnych na terenie całego kraju, z wyjątkiem sytuacji gdy właściwy do wyznaczenia jest dyrektor izby skarbowej lub dyrektor izby celnej. Na podstawie art. 18c § 2 Ordynacji podatkowej analogiczne uprawnienie jak Ministrowi Finansów przysługuje również dyrektorom izb skarbowych lub dyrektorom izb celnych w odniesieniu do nadzorowanych przez

nich naczelników urzędów skarbowych lub naczelników urzędów celnych. Gdy sprawy będą dotyczyć podatników pozostających w zakresie właściwości miejscowej naczelników urzędów skarbowych lub naczelników urzędów celnych nadzorowanych przez dyrektora izby skarbowej lub celnej, wyznaczenia dokona ten dyrektor. Wyznaczenie może obejmować także przekazanie toczących się kontroli podatkowych oraz postępowań podatkowych. Czynności podjęte w toku kontroli podatkowej oraz we wszczętym postępowaniu podatkowym przez dotychczasowe organy podatkowe pozostaną w mocy (art. 18c § 4 Ordynacji podatkowej).

Wyznaczenie właściwego miejscowo organu podatkowego pierwszej instancji następuje w drodze niezaskarżalnego postanowienia określającego podatnika, dla którego został wyznaczony organ podatkowy, oraz zakres spraw tego podatnika objętych właściwością wyznaczonego organu (art. 18c § 5 Ordynacji podatkowej). Postanowienie doręcza się podatnikowi, dla którego wyznaczono właściwy organ podatkowy, oraz zainteresowanemu organom (art. 18c § 6 Ordynacji podatkowej). Wezwany przez wyznaczony organ będzie obowiązany do osobistego stawiennictwa przed organem podatkowym niezależnie od jego miejsca zamieszkania lub pobytu, a więc także poza obszarem województwa, w którym zamieszkuje lub przebywa (art. 156 § 4 Ordynacji podatkowej). Wprowadzenie wymogu osobistego stawienia się podatnika na wezwanie organu podatkowego ma przyczynić się do pełniejszego wyjaśnienia sprawy podatkowej i jest związane ze zmianami we właściwości. Należy podkreślić, że organ podatkowy wzywa do osobistego stawiennictwa, tylko jeśli jest to niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego. Koszty stawiennictwa będą zaliczane do kosztów postępowania i zwracane według zasad określonych w art. 265 § 1 pkt 2a O.p.).

Brak odpowiednika

Art. 18d. [Przekazanie sprawy do organów kontroli skarbowej]

§ 1. Organ podatkowy pierwszej instancji przekazuje, w drodze postanowienia, do dalszego prowadzenia przez organ kontroli skarbowej, po wyrażeniu uprzednio zgody przez ten organ, prowadzone postępowanie podatkowe, jeżeli informacje otrzymane przez organ podatkowy z banku lub innej instytucji finansowej, o których mowa w art. 182, nie pozwalają na wyjaśnienie istotnych okoliczności faktycznych sprawy.

§ 2. Postanowienie, o którym mowa w § 1, powinno zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie postępowania podatkowego, którego przejęcie dotyczy;**
- 2) uzasadnienie, że informacje otrzymane przez organ podatkowy z banku lub innej instytucji finansowej nie pozwalają na wyjaśnienie istotnych okoliczności faktycznych sprawy;**
- 3) wskazanie organu kontroli skarbowej właściwego na dzień wszczęcia przejmowanego postępowania podatkowego.**

§ 3. Czynności podjęte we wszczętym postępowaniu podatkowym pozostają w mocy.

§ 4. Postanowienie o przekazaniu sprawy doręcza się stronie, właściwemu organowi kontroli skarbowej oraz dyrektorowi izby skarbowej nadzorującemu naczelnika urzędu skarbowego lub dyrektorowi izby celnej nadzorującemu naczelnika urzędu celnego.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zakres informacji, jakie mogą być udostępniane organom podatkowym w trybie art. 182–185 Ordynacji podatkowej, jest znacznie węższy od zakresu informacji, jakie mogą uzyskać organy kontroli skarbowej od banków i innych instytucji finansowych. Ograniczenia w zakresie pozyskiwania informacji od banków i innych instytucji finansowych przez organy podatkowe nie powinny uniemożliwiać wyjaśnienia sprawy podatkowej. W tym celu w art. 18d została wprowadzona procedura umożliwiająca przekazanie sprawy do wyjaśnienia przez organ kontroli skarbowej, w przypadkach gdy informacje otrzymane przez organ podatkowy z banku lub innej instytucji finansowej nie pozwalają na wyjaśnienie istotnych okoliczności faktycznych sprawy.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 20a. [Porozumienie w sprawie cen transakcyjnych] Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany w niniejszym dziale „organem właściwym w sprawie porozumienia”, na wniosek podmiotu krajowego, uznaje prawidłowość wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej między: 1) powiązanymi ze sobą podmiotami krajowymi lub 2) podmiotem krajowym powiązanym z podmiotem zagranicznym a tym podmiotem zagranicznym, lub 3) podmiotem krajowym powiązanym z podmiotem zagranicznym a innymi podmiotami krajowymi powiązanymi z tym samym podmiotem zagranicznym – dalej zwane „porozumieniem jednostronnym”.	Art. 20a. [Porozumienie w sprawie cen transakcyjnych] § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, zwany w niniejszym dziale „organem właściwym w sprawie porozumienia”, na wniosek podmiotu krajowego, uznaje porównywalność istotnych warunków ustalonych pomiędzy tym podmiotem krajowym a powiązanym z nim podmiotem lub podmiotami z warunkami, które ustaliłyby między sobą niezależne podmioty, oraz potwierdza prawidłowość wyboru metody ustalania cen transakcyjnych w uznanych przez ten organ warunkach, w tym określa: 1) profil funkcjonalny podmiotów powiązanych, których dotyczą uznane warunki, obejmujący w szczególności pełnione funkcje, ponoszone ryzyka i zaangażowane aktywa; 2) algorytm kalkulacji ceny transakcyjnej; 3) inne reguły stosowania metody ustalania cen transakcyjnych. § 2. Organ właściwy w sprawie porozumienia, na wniosek podmiotu krajowego, uznaje porównywalność istotnych warunków ustalonych w umowie o podziale kosztów zawartej z powiązanym z nim podmiotem lub podmiotami z warunkami, jakie ustaliłyby między sobą podmioty niezależne, w tym: 1) profil funkcjonalny podmiotów powiązanych, pomiędzy którymi została zawarta umowa o podziale kosztów, obejmujący w szczególności pełnione funkcje, ponoszone ryzyka i zaangażowane aktywa; 2) algorytm podziału kosztów; 3) inne reguły podziału kosztów. § 3. W sprawach, o których mowa w § 1 i 2, wydaje się decyzje w sprawie porozumienia.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana art. 20a dostosowuje treść tego przepisu do złożonych warunków gospodarczych, w których funkcjonują powiązane ze sobą podmioty. Dzięki zmianom porozumienie może obejmować więcej niż dwa podmioty oraz więcej niż jedną transakcję. W art. 20a zdefiniowano decyzję w sprawie porozumienia oraz wskazano, o czym rozstrzyga ta decyzja.	
Art. 20b. [Zgoda władzy podatkowej właściwej dla podmiotu zagranicznego] § 1. Organ właściwy w sprawie porozumienia, na wniosek podmiotu krajowego, po uzyskaniu zgody władzy podatkowej właściwej dla podmiotu zagranicznego powiązanego z wnioskodawcą, uznaje prawidłowość wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotem krajowym powiązanym z podmiotem zagranicznym a tym podmiotem zagranicznym (porozumienie dwustronne). § 2. W przypadku gdy porozumienie dotyczy podmiotów zagranicznych z więcej niż jednego państwa, jego zawarcie wymaga zgody władz podatkowych państw, właściwych dla podmiotów zagranicznych, z którymi ma być dokonywana transakcja (porozumienie wielostronne).	Art. 20b. [Porozumienie z władzami podatkowymi właściwymi dla podmiotów zagranicznych] Na wniosek podmiotu krajowego, w sprawach, o których mowa w art. 20a, organ właściwy w sprawie porozumienia może porozumiewać się z władzą podatkową właściwą dla podmiotu zagranicznego powiązanego z podmiotem krajowym (porozumienie dwustronne) lub władzami podatkowymi właściwymi dla podmiotów zagranicznych powiązanych z podmiotem krajowym (porozumienie wielostronne), w przypadku gdy warunki, o których mowa w art. 20a § 1, dotyczą podmiotu lub podmiotów zagranicznych.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Art. 20b zawiera upoważnienie dla krajowych organów podatkowych do porozumiewania się z zagranicznym organem podatkowym właściwym dla podatnika zagranicznego (w porozumieniach dwustronnych) oraz z organami podatkowymi właściwymi dla podmiotów zagranicznych (w porozumieniach wielostronnych). Wydanie postanowienia w sprawie cen transakcyjnych nie będzie już zależało od zgody zagranicznego organu.

Art. 20c. [Transakcje objęte porozumieniem]

Porozumienie obejmuje transakcje, które zostaną dokonane po złożeniu wniosku o zawarcie porozumienia, jak i transakcje, których realizację rozpoczęto przed dniem złożenia wniosku. Porozumienia nie zawiera się w zakresie transakcji, których realizację rozpoczęto przed dniem złożenia wniosku o zawarcie porozumienia, a które w dniu złożenia wniosku są objęte postępowaniem podatkowym, kontrolą podatkową, postępowaniem kontrolnym prowadzonym przez organ kontroli skarbowej lub postępowaniem przed sądem administracyjnym.

Art. 20c. [Transakcje wyłączone z porozumienia]

Decyzji w sprawie porozumienia nie wydaje się w zakresie transakcji:

- 1) zakończonych przed dniem złożenia wniosku, o którym mowa w art. 20a;
- 2) rozpoczętych przed dniem złożenia wniosku, o którym mowa w art. 20a, a które w dniu złożenia wniosku są objęte postępowaniem podatkowym, kontrolą podatkową, postępowaniem kontrolnym prowadzonym przez organ kontroli skarbowej lub postępowaniem przed sądem administracyjnym.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Art. 20c w nowym brzmieniu wskazuje, jakie transakcje nie mogą być objęte porozumieniem w sprawie ustalenia ceny transakcyjnej. Zmiana ma charakter redakcyjny i precyzujący. Przepis w nowym brzmieniu nie zmienia dotychczas obowiązujących w tym zakresie reguł.

Art. 20e. [Wyjaśnienia przed zawarciem porozumienia]

Przed złożeniem wniosku o zawarcie porozumienia w sprawach ustalania cen transakcyjnych podmiot krajowy zainteresowany zawarciem porozumienia może zwrócić się do organu właściwego w sprawie porozumienia o wyjaśnienie wszelkich wątpliwości dotyczących zawierania porozumienia w indywidualnej sprawie, a w szczególności celowości zawierania porozumienia, zakresu niezbędnych informacji, trybu i przypuszczalnego terminu zawarcia porozumienia oraz przewidywanych warunków i czasu jego obowiązywania.

Art. 20e. [Wyjaśnienia przed zawarciem porozumienia]

Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w art. 20a, podmiot zainteresowany zawarciem porozumienia może zwrócić się do organu właściwego w sprawie porozumienia o wyjaśnienie wszelkich wątpliwości dotyczących zawierania porozumienia w indywidualnej sprawie, w szczególności celowości zawierania porozumienia, zakresu niezbędnych informacji, trybu i przypuszczalnego terminu zawarcia porozumienia oraz przewidywanych warunków i czasu jego obowiązywania.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana treści art. 20e O.p. ma charakter porządkowy i wynika ze zmian w art. 20a O.p.

Art. 20f. [Obowiązki wnioskującego o zawarcie porozumienia]

Wnioskujący o zawarcie porozumienia obowiązany jest do przedstawienia:

- 1) propozycji stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej, a w szczególności wskazania jednej z metod, o których mowa w przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych lub przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych;
- 2) opisu sposobu stosowania proponowanej metody w odniesieniu do transakcji, która ma być przedmiotem porozumienia, a w szczególności do wskazania:
 - a) zasad kalkulacji ceny transakcyjnej,
 - b) prognoz finansowych, na których opiera się kalkulacja ceny transakcyjnej,
 - c) analizy danych porównawczych, jakie wykorzystano do kalkulacji ceny transakcyjnej;

Art. 20f. [Obowiązki wnioskującego o zawarcie porozumienia]

§ 1. W sprawach, o których mowa w art. 20a § 1, wnioskujący obowiązany jest do wskazania wybranej metody ustalania ceny transakcyjnej, w szczególności wskazania jednej z metod, o których mowa w przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych lub przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych, i przedstawienia propozycji jej stosowania oraz warunków, o których mowa w art. 20a § 1, wraz z uzasadnieniem i dokumentami mającymi wpływ na przedstawione propozycje, w tym:

- 1) opisu sposobu stosowania proponowanej metody w odniesieniu do przedmiotu wniosku, w szczególności do wskazania:
 - a) algorytmu kalkulacji ceny transakcyjnej,
 - b) prognoz finansowych, na których opiera się kalkulacja ceny transakcyjnej,

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
3) okoliczności mogących mieć wpływ na prawidłowe ustalenie ceny transakcyjnej, a w szczególności: a) rodzaju, przedmiotu i wartości transakcji, która ma być przedmiotem porozumienia, b) opisu przebiegu transakcji, w tym analizy aktywów, funkcji i ryzyk stron transakcji, a także opisu przewidywanych przez strony transakcji kosztów związanych z transakcją oraz opisu strategii gospodarczej stron transakcji i innych okoliczności, jeżeli ta strategia lub okoliczności mają wpływ na cenę przedmiotu transakcji, c) danych dotyczących sytuacji gospodarczej w branży, w której prowadzi działalność wnioskodawca, w tym danych dotyczących operacji gospodarczych zawieranych przez podmioty niepowiązane, które wykorzystano do sporządzenia kalkulacji ceny transakcyjnej, d) struktury organizacyjnej i kapitałowej wnioskodawcy oraz podmiotów z nim powiązanych, które są stroną transakcji, oraz opisu stosowanych przez podmioty powiązane zasad rachunkowości finansowej; 4) dokumentów mających istotny wpływ na wysokość ceny transakcyjnej, a w szczególności tekstów umów, porozumień i innych dokumentów wskazujących na zamiary stron transakcji; 5) propozycji okresu obowiązywania porozumienia; 6) wykazu podmiotów powiązanych, z którymi ma być dokonywana transakcja, wraz z ich zgodą na przedłożenie organowi właściwemu w sprawie porozumienia wszelkich dokumentów dotyczących transakcji i złożenia niezbędnych wyjaśnień. Brak odpowiednika	c) analizy danych porównawczych, jakie wykorzystano do kalkulacji ceny transakcyjnej; 2) okoliczności mogących mieć wpływ na prawidłowe ustalenie ceny transakcyjnej, w szczególności: a) warunków ustalonych między podmiotami, w tym opisu przebiegu transakcji pomiędzy podmiotami powiązanych, która ma być przedmiotem decyzji, o której mowa w art. 20a § 3, b) analizy aktywów, funkcji i ryzyk podmiotów powiązanych wnioskujących o wydanie decyzji w sprawie porozumienia, a także opisu przewidywanych kosztów związanych z transakcją, o której mowa w lit. a, c) opisu strategii gospodarczej podmiotów powiązanych, o których mowa w art. 20 § 1, i innych okoliczności, jeżeli ta strategia lub okoliczności mają wpływ na cenę transakcyjną, d) danych dotyczących sytuacji gospodarczej w branży, w której prowadzi działalność wnioskodawca, w tym danych dotyczących operacji gospodarczych zawieranych przez podmioty niepowiązane, które wykorzystano do sporządzenia kalkulacji ceny transakcyjnej, e) struktury organizacyjnej i kapitałowej wnioskodawcy oraz podmiotów, o których mowa w art. 20a § 1, oraz opisu stosowanych przez te podmioty zasad rachunkowości finansowej; 3) dokumentów mających istotny wpływ na warunki, o których mowa w art. 20a § 1, w szczególności tekstów umów, porozumień i innych dokumentów wskazujących na zamiary podmiotów powiązanych; 4) propozycji okresu obowiązywania porozumienia wraz ze wskazaniem, czy wniosek dotyczy porozumienia rozpoczynającego się od dnia złożenia wniosku; 5) wykazu podmiotów powiązanych, biorących udział w ustalaniu warunków, wraz z ich pisemną zgodą na przedłożenie organowi właściwemu w sprawie porozumienia wszelkich dokumentów dotyczących przedmiotu decyzji w sprawie porozumienia i złożenia niezbędnych wyjaśnień; 6) opisu założeń krytycznych, na których oparta jest zdolność metody do dokładnego odzwierciedlenia cen transakcyjnych zgodnie z zasadą ceny rynkowej. § 2. Wnioskujący o zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 20a § 2, jest obowiązany do przedstawienia propozycji warunków, o których mowa w art. 20a § 2, wraz z uzasadnieniem i dokumentami mającymi wpływ na przedstawione propozycje, w tym: 1) wybranej metody podziału kosztów; 2) opisu sposobu stosowania proponowanej metody w odniesieniu do przedmiotu decyzji w sprawie porozumienia, w szczególności do wskazania: a) algorytmu podziału kosztów, b) prognoz finansowych, na których opiera się kalkulacja ceny transakcyjnej, c) analizy danych porównawczych, jakie wykorzystano do kalkulacji ceny transakcyjnej;

- 3) okoliczności mogących mieć wpływ na prawidłowe ustalenie ceny transakcyjnej, w szczególności:
 - a) warunków ustalonych między podmiotami powiązаныmi w związku z zawarciem umowy o podziale kosztów, w tym zasad przystąpienia do umowy i odstąpienia od umowy o podziale kosztów,
 - b) analizy aktywów, funkcji i ryzyk podmiotów powiązanych, które mają być objęte decyzją w sprawie porozumienia,
 - c) opisu przewidywanych kosztów i wartości wkładów związanych z przedmiotem wniosku,
 - d) opisu strategii gospodarczej podmiotów powiązanych, o których mowa w art. 20a § 2, i innych okoliczności, jeżeli ta strategia lub te okoliczności mają wpływ na algorytm podziału kosztów,
 - e) danych dotyczących sytuacji gospodarczej w branży, w której prowadzi działalność wnioskodawca, w tym danych dotyczących operacji gospodarczych zawieranych przez podmioty niepowiązane, które wykorzystano do sporządzenia kalkulacji ceny transakcyjnej,
 - f) struktury organizacyjnej i kapitałowej wnioskodawcy oraz podmiotów, z którymi została zawarta umowa o podziale kosztów, oraz opisu stosowanych przez te podmioty zasad rachunkowości finansowej;
- 4) dokumentów mających istotny wpływ na wysokość ceny transakcyjnej, w szczególności tekstów umów, porozumień i innych dokumentów wskazujących na zamiary podmiotów powiązanych;
- 5) propozycji okresu obowiązywania decyzji wraz ze wskazaniem, czy wniosek dotyczy porozumienia rozpoczynającego się od dnia złożenia wniosku;
- 6) wykazu podmiotów powiązanych, pomiędzy którymi została zawarta umowa o podziale kosztów, wraz z ich zgodą na przedłożenie organowi właściwemu w sprawie porozumienia wszelkich dokumentów dotyczących porozumienia i złożenia niezbędnych wyjaśnień;
- 7) opisu założeń krytycznych, na których oparta jest zdolność wskazanej we wniosku metody podziału kosztów do dokładnego odzwierciedlenia zasady ceny rynkowej, w szczególności warunków przystąpienia do umowy i odstąpienia od umowy o podziale kosztów.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W art. 20f określono nowy element wniosku o zawarcie porozumienia – założenia krytyczne, przez co należy rozumieć zdefiniowanie warunków „brzegowych” stosowania metody, dotyczących w szczególności otoczenia zewnętrznego przedsiębiorcy.

Założenia krytyczne mogą dotyczyć m.in. struktury grupy międzynarodowej, do której należy podatnik, jej strategii, branży, modelu biznesowego, warunków ekonomicznych, wolumenu produkcji i sprzedaży lub wartości określonego wskaźnika ekonomicznego. Sytuacja, gdy warunki krytyczne nie są spełnione, może stanowić przesłankę dla zmiany lub uchylecia porozumienia cenowego.

Wprowadzono możliwość proponowania przez wnioskodawcę warunków krytycznych. Ich umieszczenie w porozumieniu cenowym ma się przyczynić do zwiększenia pewności i ograniczenia ryzyka dla podatnika.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 20h. [Zmiana propozycji wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej] § 1. Do czasu wydania decyzji wnioskodawca może zmienić propozycję wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej, z zastrzeżeniem § 2. § 2. Jeżeli w toku postępowania organ właściwy w sprawie porozumienia stwierdzi istnienie przeszkód, które nie pozwalają na zaakceptowanie wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej przedstawionej we wniosku, zawiadamia o tych przeszkodach wnioskodawcę oraz proponuje inną metodę ustalania ceny transakcyjnej. Zawiadomienie powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne. Wnioskodawca w terminie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia może zmienić wniosek lub złożyć dodatkowe wyjaśnienia i dokumenty. Brak odpowiednika	Art. 20h. [Zmiana propozycji wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej] § 1. Do czasu wydania decyzji w sprawie porozumienia wnioskodawca może zmienić, z zastrzeżeniem § 2, propozycję wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej lub warunków, o których mowa w art. 20a. § 2. Jeżeli w toku postępowania organ właściwy w sprawie porozumienia stwierdzi, że przedstawione przez wnioskodawcę warunki różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne podmioty, lub istnieją inne przeszkody, które nie pozwalają na zaakceptowanie metody ustalania ceny transakcyjnej lub metody podziału kosztów lub warunków, o których mowa w art. 20a, zawiadamia o tych przeszkodach wnioskodawcę. Zawiadomienie powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne. Wnioskodawca w terminie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia może zmienić wniosek lub złożyć dodatkowe wyjaśnienia i dokumenty. § 3. W przypadku wycofania wniosku po doręczeniu zawiadomienia, o którym mowa w § 2, organ właściwy w sprawie porozumienia wydaje decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie porozumienia, wskazując przeszkody zawarcia porozumienia przedstawione w zawiadomieniu. Decyzję tę przekazuje się niezwłocznie naczelnikowi urzędu skarbowego i dyrektorowi urzędu kontroli skarbowej właściwym dla wnioskodawcy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W zawiadomieniu o braku możliwości zawarcia porozumienia organ podatkowy nie będzie się już wypowiadał co do prawidłowości wyboru metody ustalenia ceny transakcyjnej dokonanego przez wnioskodawcę. Będzie się wypowiadał tylko nt. przeszkód uniemożliwiających zastosowanie metody wybranej przez wnioskodawcę. Zrezygnowano też z obowiązku proponowania przez organ innej metody ustalania ceny transakcyjnej. Wnioskodawcy, uzyskując uzasadnienie faktyczne i prawne zawarte w zawiadomieniu o istnieniu przeszkód, czasami rezygnują z kontynuowania procesu zawierania porozumienia, wycofując wniosek i uzyskując na podstawie art. 208 § 1 Ordynacji podatkowej decyzję o umorzeniu postępowania. Decyzja umarzająca postępowanie doręczana była dotąd wyłącznie stronie. W uzasadnieniu w tej decyzji nie były wskazywane przeszkody do zawarcia porozumienia, które stanowiły prawdopodobną przyczynę wycofania wniosku. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 20h O.p. w decyzji umarzającej postępowanie w sprawie porozumienia wskazuje się przeszkody do zawarcia porozumienia podane w tym zawiadomieniu. Decyzja umarzająca będzie też przekazywana do właściwych organów podatkowych. Zmiana będzie dawała prawo wyłącznie do przekazania decyzji umarzającej do właściwych organów podatkowych (bez dokumentów źródłowych przedstawionych przez wnioskodawcę).	
Art. 20i. [Decyzja w sprawie porozumienia] § 1. W sprawach o uznanie prawidłowości wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązanymi wydaje się decyzję, zwaną dalej „decyzją w sprawie porozumienia”. Brak odpowiednika § 2. Decyzję w sprawie porozumienia doręcza się podmiotom powiązanym (krajowym i zagranicznym), z którymi mają być dokonywane transakcje, a w przypadku porozumień dwustronnych lub wielostronnych – również władzom podatkowym właściwym	Art. 20i. [Decyzja w sprawie porozumienia] uchylony § 1a. Decyzja w sprawie porozumienia nie może dotyczyć okresu sprzed dnia złożenia wniosku. § 2. Organ właściwy w sprawie porozumienia niezwłocznie doręcza odpis decyzji, o której mowa w § 6 i w art. 20a § 3, również podmiotowi powiązanemu z wnioskodawcą, wskazanemu w decyzji w sprawie porozumienia.

dla podmiotów zagranicznych oraz naczelnikowi urzędu skarbowego i dyrektorowi urzędu kontroli skarbowej właściwym dla wnioskodawcy oraz właściwym dla podmiotów krajowych powiązanych z wnioskodawcą będących stronami transakcji objętej decyzją w sprawie porozumienia.

Brak odpowiednika

§ 3. Decyzja w sprawie porozumienia zawiera w szczególności:

- 1) oznaczenie podmiotów objętych porozumieniem;
- 2) wskazanie wartości transakcji objętych porozumieniem;
- 3) wskazanie rodzaju, przedmiotu transakcji objętych porozumieniem oraz okresu, którego ono dotyczy;
- 4) wskazanie metody ustalania ceny transakcyjnej, algorytmu kalkulacji ceny oraz innych reguł stosowania metody;
- 5) określenie istotnych warunków będących podstawą stosowania metody, o której mowa w pkt 4, z uwzględnieniem podziału ryzyka, pełnionych funkcji przez podmioty oraz marży realizowanej przez podmioty, o których mowa w pkt 1;
- 6) termin obowiązywania decyzji.

§ 5. Termin obowiązywania decyzji w sprawie porozumienia może być przedłużany na kolejne pięcioletnie okresy na wniosek podmiotu powiązanego, złożony nie później niż na 6 miesięcy przed upływem tego terminu, jeżeli kryteria uznanej w tej decyzji metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązanymi nie uległy zmianie.

§ 6. Przedłużenie terminu obowiązywania decyzji w sprawie porozumienia następuje w drodze decyzji.

Brak odpowiednika

§ 2a. Decyzję, o której mowa w § 6 i w art. 20a § 3, doręcza się naczelnikowi urzędu skarbowego i dyrektorowi urzędu kontroli skarbowej właściwym dla podmiotów krajowych, o których mowa w art. 20a.

uchylony

§ 5. Decyzja, o której mowa w § 6 i w art. 20a § 3, może być odnawiana na kolejne okresy, nie dłuższe niż 5 lat, na wniosek podmiotu krajowego, o którym mowa w art. 20a, jeżeli elementy decyzji, o której mowa w § 6 i w art. 20a § 3, nie uległy istotnej zmianie. Wniosek w sprawie odnowienia decyzji powinien być złożony nie później niż na 6 miesięcy przed upływem okresu obowiązywania decyzji, o której mowa w § 6 i w art. 20a § 3, i powinien zawierać opis zmian elementów tej decyzji wraz z uzasadnieniem.

§ 6. Odnowienie decyzji w sprawie porozumienia następuje w drodze decyzji.

§ 7. Początkiem terminu obowiązywania decyzji, o której mowa w § 6, jest dzień następujący po dniu, w którym upłynął termin obowiązywania odpowiednio decyzji, o której mowa w § 6 lub art. 20a § 3.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Wprowadzona została nowa instytucja odnowienia decyzji w sprawie porozumienia (zamiast dotychczasowego przedłużenia terminu porozumienia). Dzięki temu została stworzona możliwość aktualizacji niektórych elementów porozumienia, pod warunkiem że nie stanowią one istotnej zmiany warunków oraz wynikają ze zmienności otoczenia gospodarczego. Nowe przepisy zapewniają też ciągłość obowiązywania decyzji pierwotnej i następującej po niej decyzji odnawiającej (art. 20i § 5–7 Ordynacji podatkowej).

W art. 20i § 5 uregulowano warunki odnowienia decyzji w sprawie porozumienia (przez odniesienie do art. 20a) oraz określono kształt wniosku o odnowienie decyzji. Przed nowelizacją okres, którego decyzja dotyczyła, rozpoczynał się od dnia doręczenia decyzji. W odróżnieniu od ustawodawstwa innych krajów nie obejmował okresu przeszłego. Powodowało to rozbieżności w terminie obowiązywania porozumienia dwustronnego i wielostronnego zawartego z właściwą władzą innego państwa. W innych krajach porozumienie obowiązuje z reguły od momentu złożenia wniosku (tzw. rollback). Rozszerzenie zakresu porozumienia na okres od momentu złożenia wniosku ma charakter fakultatywny, co oznacza, iż wystąpi wyłącznie na wniosek złożony przez podmiot krajowy.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Obecnie funkcjonują 3 typy wniosków: – wniosek o zawarcie porozumienia (art. 20a § 1 O.p.), – nowy wniosek o zawarcie porozumienia o podziale kosztów (art. 20a § 2 O.p.), – nowy wniosek o odnowienie decyzji w sprawie porozumienia (art. 20i § 5 O.p.).	
Art. 20j. [Postępowanie w sprawie porozumienia] § 1. Postępowanie w sprawie porozumienia jednostronnego powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu 6 miesięcy od dnia jego wszczęcia.	Art. 20j. [Postępowanie w sprawie porozumienia] § 1. Postępowanie w sprawie, o której mowa w art. 20a, powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu 6 miesięcy od dnia jego wszczęcia, z zastrzeżeniem § 2 i 3.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana art. 20j jest związana ze zmianą treści art. 20a. Wprowadzenie zastrzeżenia do § 2 i 3 art. 20j ma charakter porządkowy, ponieważ sześciomiesięczny termin postępowania w sprawie porozumienia jest terminem podstawowym, który w przypadku porozumień dwustronnych może ulec wydłużeniu do roku (§ 2), a w przypadku porozumień wielostronnych do 18 miesięcy (§ 3).	
Art. 20k. [Zmiana stosunków gospodarczych] § 1. W przypadku zmiany stosunków gospodarczych powodującej rażącą nieadekwatność wyboru i stosowania uznanej za prawidłową metody ustalania ceny transakcyjnej, decyzja w sprawie porozumienia może być zmieniona lub uchylona przez organ właściwy w sprawie porozumienia przed upływem ustalonego terminu jej obowiązywania. Zmiana lub uchylenie decyzji następuje na wniosek strony lub z urzędu.	Art. 20k. [Zmiana stosunków gospodarczych] § 1. W przypadku zmiany stosunków gospodarczych powodującej rażącą nieadekwatność wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej lub warunków, o której mowa w art. 20a, decyzja w sprawie porozumienia oraz decyzja, o której mowa w art. 20i § 6, może być zmieniona lub uchylona przez organ właściwy w sprawie porozumienia przed upływem ustalonego okresu jej obowiązywania. Zmiana lub uchylenie decyzji następuje na wniosek strony lub z urzędu.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana art. 20k jest spowodowana zmianami w art. 20a i art. 20i § 6 O.p. Z nowego brzmienia art. 20k wynika, że decyzje o porozumieniu w sprawie cen transakcyjnych oraz decyzje o porozumieniu w sprawie podziału kosztów (wskazane w art. 20a § 1 i 2 O.p.) oraz odnowienia tych decyzji (wskazane w art. 20i § 6 O.p.) mogą być zmienione lub uchylone w przypadku zmiany stosunków gospodarczych, które powodują rażącą nieadekwatność: ■ wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej wskazanej w porozumieniu lub ■ porozumienia w sprawie podziału kosztów.	
Art. 20l. [Wygaśnięcie decyzji] § 1. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w art. 20i § 3 pkt 3-5, określonych w decyzji w sprawie porozumienia, organ właściwy w sprawie porozumienia stwierdza z urzędu jej wygaśnięcie.	Art. 20l. [Wygaśnięcie decyzji] § 1. W przypadku niestosowania w okresie obowiązywania decyzji w sprawie porozumienia lub decyzji, o której mowa w art. 20i § 6, metody ustalania ceny transakcyjnej lub niespełnienia warunków, określonych w tej decyzji, organ właściwy w sprawie porozumienia stwierdza z urzędu wygaśnięcie tej decyzji.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).	

Zmiana art. 20l wynika ze zmian wprowadzonych w art. 20a i art. 20i § 6 O.p. Na podstawie art. 20l O.p. organ podatkowy stwierdza z urzędu wygaśnięcie decyzji o porozumieniu. Organ podatkowy może zdecydować o wygaśnięciu decyzji o porozumieniu (lub decyzji o odnowieniu porozumienia), w przypadku gdy:

- adresat tej decyzji nie stosuje metody ustalania ceny transakcyjnej określonej w porozumieniu oraz
- nie zostały spełnione warunki określone w decyzji o porozumieniu.

Art. 20m. [Opłata]

§ 1. Wniosek o uznanie prawidłowości wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązanymi oraz wniosek, o którym mowa w art. 20i § 5, podlega opłacie wpłacanej na rachunek organu właściwego w sprawie porozumienia, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

(...) § 3. Wysokość opłaty od wniosku o przedłużenie terminu obowiązywania decyzji w sprawie porozumienia wynosi połowę wysokości opłaty należnej od wniosku o zawarcie porozumienia.

Brak odpowiednika

Art. 20m. [Opłata]

§ 1. Wniosek, o którym mowa w art. 20a, art. 20b oraz w art. 20i § 5, podlega opłacie wpłacanej na rachunek organu właściwego w sprawie porozumienia, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

(...) § 3. Wysokość opłaty od wniosku o odnowienie decyzji stanowi odpowiednio połowę wysokości opłaty należnej od wniosku, o którym mowa w art. 20a lub art. 20b.

§ 4. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku odrębnych transakcji lub przedmiotów umowy o podziale kosztów, opłatę pobiera się od każdej transakcji przedstawionej we wniosku lub każdego przedmiotu umowy o podziale kosztów.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zmiana w art. 20m wynika ze zmian w art. 20a (porozumienie w sprawie cen transakcyjnych oraz porozumienie w sprawie podziału kosztów) oraz art. 20i (odnowienie decyzji o porozumieniu) – patrz komentarz do art. 20a i art. 20i O.p.

Art. 20m reguluje kwestię opłaty za zawarcie porozumienia oraz odnowienie takiej decyzji. Wysokość opłat nie uległa zmianie. Wprowadzono jednak podstawę do zwielokrotnienia opłaty w przypadkach, gdy w jednym wniosku występuje więcej niż jedna transakcja lub umowa o podziale kosztów. W takich przypadkach opłata jest pobierana od każdej transakcji przedstawionej we wniosku oraz każdego przedmiotu umowy o podziale kosztów.

Art. 20p. [Koszty postępowania]

Koszty postępowania, o których mowa w art. 265 § 1 pkt 1 i 3, obciążają podmiot składający wniosek o uznanie prawidłowości wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązanymi.

Art. 20p. [Koszty postępowania]

Koszty postępowania, o których mowa w art. 265 § 1 pkt 1 i 3, obciążają wnioskodawcę.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana w art. 20p O.p. wynika ze zmian treści art. 20a O.p. Z art. 20a O.p. wynika, że organ podatkowy wydając decyzję o porozumieniu w sprawie cen transakcyjnych, nie ocenia prawidłowości wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej. Nie ma więc uzasadnienia, aby taki zapis znajdował się w art. 20p O.p. Ustawodawca zdecydował, że w art. 20p O.p. wystarczy wskazanie, że podmiotem zobowiązanym do poniesienia kosztów postępowania w sprawie porozumienia jest wnioskodawca.

Art. 21. [Powstanie zobowiązania podatkowego]

(...) § 3. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego.

Art. 21. [Powstanie zobowiązania podatkowego]

(...) § 3. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, albo powstałego zobowiązania nie wykazano, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
§ 3a. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że kwota zwrotu podatku lub kwota nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług jest inna niż wykazana w deklaracji, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa prawidłową wysokość zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym. § 4. Przepisy § 3 i art. 53a stosuje się odpowiednio, gdy podatnik obowiązany jest do zapłaty podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku bez złożenia deklaracji, a obowiązek tego nie wykonał w całości lub w części.	§ 3a. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że w złożonej deklaracji wykazano nieprawidłową kwotę zwrotu podatku lub kwotę podatku naliczonego przeniesionego do rozliczenia lub kwotę nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych, w deklaracji nie wykazano tych kwot albo podatnik nie złożył deklaracji, mimo ciążącego na nim obowiązku, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa prawidłową wysokość zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych. § 4. Przepisy § 3 i art. 53a stosuje się odpowiednio, gdy podatnik lub inny podmiot jest obowiązany do zapłaty podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku bez złożenia deklaracji, a obowiązku tego nie wykonał w całości lub w części.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana polega na uszczegółowieniu przepisów art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej. W art. 21 § 3 O.p. są wskazane sytuacje, w których organ podatkowy może wydać decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego. Po nowelizacji decyzja określająca może być wydana także w sytuacji, gdy podatnik nie wykaze powstałego zobowiązania podatkowego w deklaracji. W art. 21 § 3a zostały jednoznacznie uregulowane przypadki, w których podatnik w złożonej deklaracji VAT nie wykazał lub wykazał nieprawidłową kwotę: ■ zwrotu podatku, ■ podatku naliczonego przeniesionego do rozliczenia, ■ nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych. Przepis reguluje też sytuację, w której podatnik nie złożył deklaracji, mimo ciążącego na nim obowiązku, i nie wykazał ww. kwot. We wszystkich tych przypadkach organ podatkowy będzie wydawał odpowiednio decyzję, w której określi prawidłową wysokość: ■ zwrotu podatku lub ■ nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych. Poprzednio obowiązujące przepisy nie regulowały jednoznacznie kwestii wydania przez organ podatkowy decyzji określającej nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, jeśli podatnik nie złożył deklaracji, oraz nie wskazywały, że określenie nadwyżki powinno być powiązane z możliwością odliczenia jej w następnych okresach rozliczeniowych. Dzięki zmianie organy podatkowe mają możliwość określania prawidłowej wysokości każdego „wyniku podatkowego” w podatku od towarów i usług. W art. 21 § 4 Ordynacji podatkowej została uregulowana szczególna sytuacja, w której decyzja określająca ma być wydana w stosunku do podmiotu innego niż podatnik. Chodzi tu o sytuację, która jest uregulowana w art. 108 ust. 1 ustawy o VAT. Na podstawie tego przepisu zobowiązanym do zapłaty VAT jest osoba prawna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osoba fizyczna, wystawiająca fakturę z wykazaną kwotą podatku. Na podstawie art. 21 § 4 O.p. organ podatkowy wyda wobec takiej osoby (jednostki) decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego oraz odsetek od zaległości podatkowych, także wtedy gdy nie jest ona podatnikiem.	
Art. 21b. [Określenie wysokości dochodu] Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że: 1) wysokość dochodu jest inna niż wykazana w deklaracji, a osiągnięty dochód nie powoduje powstania zobowiązania podatkowego, 2) w deklaracji została wykazana strata, a osiągnięto dochód w wysokości niepowodującej powstania zobowiązania podatkowego – organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość tego dochodu.	Art. 21b. [Określenie wysokości dochodu, przychodu lub zysku] Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik osiągnął dochód, przychód lub zysk w wysokości niepowodującej powstania zobowiązania podatkowego, organ wydaje decyzję, w której określa wysokość tego dochodu, przychodu lub zysku.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Przed nowelizacją art. 21b Ordynacji podatkowej nie przewidywał wydania decyzji określającej przychód lub zysk podatnika. Od 1 stycznia 2016 r. dzięki zmianie w art. 21b O.p. wprowadzono możliwość orzekania o wysokości dochodu, przychodu lub zysku podatnika w każdym przypadku stwierdzenia przez organ podatkowy w toku prowadzonego postępowania podatkowego, że podatnik osiągnął dochód, przychód lub zysk w wysokości niepodlegającej opodatkowaniu.

Art. 22. [Ograniczenie wysokości zaliczek]

(...) **§ 2a.** Organ podatkowy, na wniosek podatnika, ogranicza pobór zaliczek na podatek, jeżeli podatnik uprawdopodobni, że zaliczki obliczone według zasad określonych w ustawach podatkowych byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do podatku należnego od dochodu przewidywanego na dany rok podatkowy.

Art. 22. [Ograniczenie wysokości zaliczek]

(...) **§ 2a.** Organ podatkowy, na wniosek podatnika, ogranicza pobór zaliczek na podatek, jeżeli podatnik uprawdopodobni, że zaliczki obliczone według zasad określonych w ustawach podatkowych byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do podatku należnego od dochodu **lub zysku** przewidywanego na dany rok podatkowy.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 25 lipca 2014 r. o specjalnym podatku węglowodorowym (Dz.U. z 2014 r., poz. 1215; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Pojęcie „zysku” pojawiło się w art. 22 O.p. w związku z tym, że specjalnym podatkiem węglowodorowym jest opodatkowany zysk z działalności wydobywczej węglowodorów. Tym samym na podstawie art. 22 § 2a O.p. wysokość zaliczek na podatek może być ograniczona również w przypadku, gdy zaliczki te miałyby być niewspółmiernie wysokie w stosunku do zysku przewidywanego na dany rok podatkowy.

Art. 23. [Odstąpienie od oszacowania]

(...) **§ 2.** Organ podatkowy odstąpi od określenia podstawy opodatkowania w drodze oszacowania, jeżeli dane wynikające z ksiąg podatkowych, uzupełnione dowodami uzyskanymi w toku postępowania, pozwalają na określenie podstawy opodatkowania.

§ 3. Podstawę opodatkowania określa się w drodze oszacowania, stosując następujące metody: (...)

§ 4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, gdy nie można zastosować metod, o których mowa w § 3, organ podatkowy może w inny sposób oszacować podstawę opodatkowania.

Art. 23. [Odstąpienie od oszacowania]

(...) **§ 2.** Organ podatkowy odstąpi od określenia podstawy opodatkowania w drodze oszacowania, jeżeli:

- 1) pomimo braku ksiąg podatkowych dowody uzyskane w toku postępowania, pozwalają na określenie podstawy opodatkowania;**
- 2) dane wynikające z ksiąg podatkowych, uzupełnione dowodami uzyskanymi w toku postępowania, pozwalają na określenie podstawy opodatkowania.

§ 3. Podstawę opodatkowania określa się w drodze oszacowania, stosując **w szczególności** następujące metody: (...)

uchylony

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Treść przepisów art. 23 § 1 pkt 1 i § 2 Ordynacji podatkowej mogła sugerować, że organ podatkowy ma bezwzględny obowiązek szacowania podstawy opodatkowania, gdy brak jest ksiąg podatkowych, nawet w przypadku gdy istnieją dowody pozwalające na określenie rzeczywistej podstawy opodatkowania. W art. 23 O.p. wskazano więc wyraźnie, że w takich przypadkach organ podatkowy nie określa podstawy opodatkowania szacunkowo, tylko określa ją w wysokości rzeczywistej – na podstawie dowodów znajdujących się w posiadaniu organu podatkowego (art. 23 § 1 pkt 1 O.p.).

Dzięki dodaniu w art. 23 § 3 O.p. słowa „w szczególności” organy podatkowe mają możliwość korzystania z metod szacowania podstawy opodatkowania niewymienionych w art. 23 § 3 O.p. Po nowelizacji metody szacowania wskazane w Ordynacji nie mają już pierwszeństwa w stosunku do innych metod szacowania, a ich zastosowanie nie wymaga szczególnego uzasadnienia (uchylenie § 4 w art. 23). Nadal jednak w decyzji podatkowej, w której dokonano szacunku, powinno się znaleźć uzasadnienie takiego, a nie innego wyboru metody szacowania.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 28. [Wynagrodzenie płatnika i inkasenta] (...) § 2. W razie stwierdzenia, że płatnik lub inkasent pobrał wynagrodzenie nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej, organ podatkowy wydaje decyzję o zwrocie nienależnego wynagrodzenia. § 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia: (...) 2) szczegółowe zasady oraz tryb zwrotu otrzymanego wynagrodzenia w razie pobrania przez płatnika lub inkasenta podatku, zaliczki na podatek lub raty podatku nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej.	Art. 28. [Wynagrodzenie płatnika i inkasenta] uchylony uchylony uchylony
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Uchylenie art. 28 § 2 O.p. wiąże się z dodaniem art. 52a Ordynacji podatkowej. Z nowo dodanego art. 52a wynika, że wynagrodzenie płatników lub inkasentów pobrane nienależnie lub w wysokości większej od należnej traktuje się jako zaległość podatkową. Organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość tej zaległości. Podlega ona zwrotowi bez wezwania organu podatkowego.	
Art. 30. [Odpowiedzialność płatników i podatników] (...) § 5. Przepisów § 1–4 nie stosuje się, jeżeli odrębne przepisy stanowią inaczej albo jeżeli podatek nie został pobrany z winy podatnika; w tych przypadkach organ podatkowy wydaje decyzję o odpowiedzialności podatnika.	Art. 30. [Odpowiedzialność płatników i podatników] (...) § 5. Przepisów § 1–4 nie stosuje się, jeżeli odrębne przepisy stanowią inaczej albo jeżeli podatek nie został pobrany z winy podatnika; w tych przypadkach organ podatkowy wydaje decyzję o odpowiedzialności podatnika. Odpowiedzialność podatnika można orzec w decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W art. 30 § 1–4 określają zasady odpowiedzialności płatników za podatek niepobrany lub pobrany, a niewpłacony. Z art. 30 § 5 O.p. wynika, że odpowiedzialność płatnika jest wyłączona, gdy podatek nie został pobrany z winy podatnika. W takich przypadkach organ orzeka o odpowiedzialności podatnika (a nie płatnika). Sprawa odpowiedzialności podatnika, o której mowa w art. 30 § 5 Ordynacji podatkowej, jest odrębną sprawą wobec określenia wysokości zobowiązania podatkowego. Po nowelizacji organ podatkowy w decyzji określającej podatnikowi wysokość zobowiązania podatkowego może orzec również o odpowiedzialności podatnika na podstawie art. 30 § 5 O.p. Zmiana została wprowadzona w celu uproszczenia postępowania podatkowego (dodane drugie zdanie w art. 30 § 5 O.p.).	
Art. 33b. [Zabezpieczenie na majątku] Przepis art. 33 stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia na majątku: (...) 2) osób, o których mowa w art. 115, 116 i 116a, po doręczeniu im decyzji orzekającej o odpowiedzialności podatkowej za zaległości podatkowe spółki lub innej osoby prawnej, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że zobowiązanie nie zostanie przez spółkę lub inną osobę prawną wykonane, a w szczególności gdy spółka lub inna osoba prawna trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze pub-	Art. 33b. [Zabezpieczenie na majątku] Przepis art. 33 stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia na majątku: (...) 2) osób, o których mowa w art. 115, art. 116 i art. 116a, po doręczeniu im decyzji orzekającej o odpowiedzialności podatkowej za zaległości podatkowe, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że zobowiązanie nie zostanie przez spółkę lub inną osobę prawną wykonane, w szczególności gdy spółka lub inna osoba prawna trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze publicznoprawnym lub dokonuje

licznoprawnym lub dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić egzekucję; decyzja o zabezpieczeniu wygasa, gdy egzekucja z majątku podatnika okazała się w całości albo w części bezskuteczna; 3) podatnika, o którym mowa w art. 117b, po doręczeniu mu decyzji orzekającej o odpowiedzialności podatkowej za zaległości podatkowe podmiotu dokonującego na jego rzecz dostawy towarów, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że zobowiązanie nie zostanie przez dostawcę wykonane, a w szczególności gdy dostawca trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze publicznoprawnym lub dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić egzekucję; decyzja o zabezpieczeniu wygasa, gdy egzekucja z majątku dostawcy okazała się w całości albo w części bezskuteczna.	czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić postępowanie egzekucyjne; decyzja o zabezpieczeniu wygasa w momencie wszczęcia postępowania egzekucyjnego wobec osoby trzeciej; 3) podatnika, o którym mowa w art. 117b, po doręczeniu mu decyzji orzekającej o odpowiedzialności podatkowej za zaległości podatkowe podmiotu dokonującego na jego rzecz dostawy towarów, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że zobowiązanie nie zostanie przez dostawcę wykonane, w szczególności gdy dostawca trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze publicznoprawnym lub dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić postępowanie egzekucyjne; decyzja o zabezpieczeniu wygasa w momencie wszczęcia postępowania egzekucyjnego wobec podatnika, o którym mowa w art. 117b.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Powodem zmiany w art. 33b jest wydana przez Sąd Najwyższy uchwała z 13 maja 2009 r., sygn. akt I UZP 4/09 (OSNP 2009/23-24/319). W uchwale tej sąd uznał, że bezskuteczność egzekucji z majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 116 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, poprzedzającym wydanie decyzji o odpowiedzialności członka zarządu spółki za te należności. Odnosząc tę uchwałę do orzekania o odpowiedzialności podatkowej osób, o których mowa w art. 116 i art. 116a ustawy – Ordynacja podatkowa, i przyjętych w art. 33b pkt 2 O.p. zasad zabezpieczenia zobowiązań tych osób, ustawodawca uznał, iż zastosowanie tych zasad zabezpieczenia w praktyce nie jest możliwe. Bezskuteczność egzekucji, wskazana przed nowelizacją jako przesłanka wygaśnięcia decyzji o zabezpieczeniu, może być bowiem stwierdzona wyłącznie przed wydaniem decyzji o odpowiedzialności osoby, o której mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. Wobec tego w art. 33b pkt 2 Ordynacji podatkowej określono, że decyzja o zabezpieczeniu odpowiedzialności osoby trzeciej, o której mowa w art. 116 i art. 116a Ordynacji podatkowej, wygasa w momencie wszczęcia postępowania egzekucyjnego wobec tej osoby trzeciej. Zastąpienie w tym przepisie wyrazu „egzekucja” wyrazami „postępowanie egzekucyjne” jest spójne z treścią obowiązującego art. 154 § 4 pkt 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zgodnie z którym zajęcie zabezpieczające przekształca się w zajęcie egzekucyjne z dniem wystawienia tytułu wykonawczego. Zmiana dostosowawcza została w tym zakresie wprowadzona także w art. 33b pkt 3 O.p.	
Art. 33c. [Stosowanie przepisów o zabezpieczeniu] (...) § 2. Przepisy art. 33 § 2 pkt 2 i 3, § 3, § 4 pkt 2, art. 33a § 1 pkt 2 i 3 oraz art. 33b stosuje się odpowiednio do zaległości, o których mowa w art. 52 § 1.	Art. 33c. [Stosowanie przepisów o zabezpieczeniu] (...) § 2. Przepisy art. 33 § 2 pkt 2 i 3, § 3, § 4 pkt 2, art. 33a § 1 pkt 2 i 3 oraz art. 33b stosuje się odpowiednio do zaległości, o których mowa w art. 52 i art. 52a.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana art. 33c jest związana z dodaniem w Ordynacji podatkowej art. 52a, który stanowi, iż pobrane nienależnie wynagrodzenie płatników lub inkasentów jest zaległością podatkową. Odwołanie się w treści art. 33c do art. 52a oznacza, że wskazane w art. 33c § 2 przepisy o zabezpieczeniu mają odpowiednie zastosowanie również do zaległości podatkowych tego rodzaju.	
Art. 34. [Hipoteka przymusowa] (...) § 4. Przedmiotem hipoteki przymusowej może być także: 1) użytkowanie wieczyste wraz z budynkami i urządzeniami na użytkowanym gruncie stanowiącymi własność użytkownika wieczystego; 2) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu;	Art. 34 [Hipoteka przymusowa] (...) § 4. Przedmiotem hipoteki przymusowej może być także: 1) użytkowanie wieczyste wraz z budynkami i urządzeniami na użytkowanym gruncie stanowiącymi własność użytkownika wieczystego lub udział w tym prawie; 2) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu lub udział w tym prawie;

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Nowelizacja wprowadziła możliwość ustanawiania hipoteki przymusowej na udziale w prawie użytkowania wieczystego lub udziale w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu. Treść art. 34 została w ten sposób dostosowana do art. 65 ust. 3 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 707, z późn. zm.).	
Brak odpowiednika	Art. 38a. [Zaspokojenie z przedmiotu hipoteki] Zaspokojenie z przedmiotu hipoteki przymusowej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, chyba że z przedmiotu hipoteki jest prowadzona egzekucja przez sądowy organ egzekucyjny.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Wprowadzenie w Ordynacji podatkowej przepisu, iż zaspokojenie z przedmiotu hipoteki przymusowej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (na wzór regulacji zawartej w art. 42 § 7 O.p.) umożliwia prowadzenie egzekucji administracyjnej również z majątku dłużnika rzeczowego (a nie tylko z majątku podatnika będącego dłużnikiem). Zgodnie bowiem z art. 2 § 1 pkt 5 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji egzekucji administracyjnej podlegają należności pieniężne przekazane do egzekucji administracyjnej na podstawie innych ustaw. Przed nowelizacją egzekucję z przedmiotu hipoteki w przypadku prowadzenia jej przeciwko dłużnikowi rzeczowemu niebędącemu podatnikiem prowadził komornik sądowy w trybie przepisów k.p.c., podczas gdy na podstawie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji do prowadzenia egzekucji z nieruchomości jest uprawniony naczelnik urzędu skarbowego. Dzięki nowelizacji dłużnicy rzeczowi – niebędący podatnikami – nie będą zobowiązani do ponoszenia wyższych kosztów egzekucyjnych na rzecz komornika sądowego, ponieważ egzekucja będzie prowadzona w trybie egzekucji administracyjnej. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy z przedmiotu hipoteki przymusowej jest już prowadzona egzekucja przez sądowy organ egzekucyjny (czyli przez komornika sądowego). Taka egzekucja jest bowiem prowadzona na podstawie przepisów k.p.c. przez komornika sądowego.	
Art. 52. [Nadpłata lub zwrot podatku] § 1. Na równi z zaległością podatkową traktuje się także: 1) nadpłatę, jeżeli w zeznaniu lub w deklaracji, o których mowa w art. 73 § 2, została wykazana nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej, a organ podatkowy dokonał jej zwrotu lub zaliczenia na poczet zaległości podatkowych bądź bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych; 2) zwrot podatku, jeżeli podatnik otrzymał go nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej lub został on zaliczony na poczet zaległości podatkowej albo bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych, chyba że podatnik wykaze, że nie nastąpiło to z jego winy; 3) wynagrodzenie płatników lub inkasentów pobrane nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej; 4) oprocentowanie nienależnej nadpłaty bądź zwrotu podatku zwrócone lub zaliczone na poczet zaległych, bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych. § 1a. Przepis § 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio wobec: 1) byłego współnika spółki niemającej osobowości prawnej, 2) osoby fizycznej, która zaprzestała wykonywania działalności gospodarczej	Art. 52. [Nadpłata lub zwrot podatku] § 1. Zwrotowi bez wezwania organu podatkowego podlega uprzednio zwrócona przez organ podatkowy lub zaliczona na poczet zaległości podatkowych oraz odsetek za zwłokę albo bieżących zobowiązań podatkowych, wraz z oprocentowaniem: 1) nadpłata lub zwrot podatku wykazane w deklaracji nienależnie lub w wysokości większej od należnej; 2) nadpłata lub zwrot podatku: a) określone lub stwierdzone w decyzji, która następnie została uchylona, zmieniona lub stwierdzono jej nieważność albo stwierdzono jej wygaśnięcie, b) stwierdzone na wniosek w trybie art. 75 § 4, w zakresie wynikającym z tego wniosku, nienależnie lub w wysokości większej od należnej, c) wykazane dodatkowo, w korekcie deklaracji dokonanej w trybie art. 274, nienależnie lub w wysokości większej od należnej. Brak odpowiednika

– w zakresie zwrotu podatku dokonanego im po rozwiązaniu spółki w przypadku, o którym mowa w pkt 1, lub po zakończeniu działalności gospodarczej w przypadku, o którym mowa w pkt 2, na zasadach określonych w odrębnych przepisach

§ 2. Przepisów § 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli zwrot nadpłaty lub zwrot podatku został dokonany w trybie przewidzianym w art. 274.

Brak odpowiednika

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, kwoty podlegające zwrotowi traktuje się jako zaległości podatkowe.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 2, w razie niedokonania zwrotu w terminie 30 dni, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa obowiązek zwrotu w terminie 30 dni od dnia doręczenia tej decyzji. Po upływie tego terminu kwotę podlegającą zwrotowi traktuje się jako zaległość podatkową.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Art. 52 § 1 Ordynacji podatkowej nie obejmował wszystkich sytuacji, w których po stronie podatnika wystąpi obowiązek zwrotu nienależnie otrzymanych z organu podatkowego nadpłat lub zwrotu podatku VAT. Z uwagi na brak w przepisach Ordynacji podatkowej uregulowań w zakresie trybu zwrotu tych należności występowały trudności z odzyskaniem od podatnika nienależnie zwróconych mu kwot. W przypadkach nieuregulowanych w Ordynacji stosowany był tryb cywilnoprawny, zgodnie z którym nienależny podatek był traktowany jako świadczenie nienależne. Tryb cywilnoprawny jest jednak długotrwały i kosztowny. Zmiana w art. 52 O.p. spowoduje, że należności podatkowe wypłacone podatnikowi nienależnie będą odzyskiwane na podstawie przepisów podatkowych, bez potrzeby angażowania sądownictwa powszechnego.

Brak odpowiednika

**Art. 52a. [Zwrot nienależnego wynagrodzenia płatników i inkasentów]
Zwrotowi bez wezwania organu podatkowego podlega wynagrodzenie płatników lub inkasentów pobrane nienależnie lub w wysokości większej od należnej, które traktuje się jako zaległość podatkową. Organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości podatkowej.**

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zgodnie z art. 52a wynagrodzenie płatników (lub inkasentów) pobrane nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej traktuje się jako zaległość podatkową, która podlega zwrotowi bez wezwania organu podatkowego. Organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość tej zaległości podatkowej. Wprowadzenie nowej regulacji art. 52a O.p. wiąże się z uchyleniem art. 28 § 2 Ordynacji podatkowej.

Art. 53. [Odsetki za zwłokę]

§ 1. Od zaległości podatkowych, z zastrzeżeniem art. 54, naliczane są odsetki za zwłokę.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do **należności, o których mowa w art. 52 § 1**, oraz do nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek, w części przekraczającej wysokość podatku należnego za **rok podatkowy**.

(...) **§ 5.** W przypadkach, o których mowa w art. 52 § 1, odsetki za zwłokę naliczane są odpowiednio od dnia:

Art. 53. [Odsetki za zwłokę]

§ 1. Od zaległości podatkowych, z zastrzeżeniem art. 52 § 1 pkt 2 i art. 54, naliczane są odsetki za zwłokę.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek w części przekraczającej wysokość podatku należnego za **okres rozliczeniowy**.

(...) **§ 5.** W przypadkach, o których mowa w art. 52 § 1 pkt 1, odsetki za zwłokę naliczane są odpowiednio od dnia zwrotu nadpłaty, zwrotu podatku, zwrotu oprocent-

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
1) zwrotu nadpłaty, zwrotu podatku, zwrotu oprocentowania lub zaliczenia na poczet zaległości podatkowych lub na poczet bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych; 2) pobrania wynagrodzenia. Brak odpowiednika	towania lub zaliczenia na poczet zaległości podatkowych lub na poczet bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych. § 6. W przypadkach, o których mowa w art. 52a, odsetki za zwłokę naliczane są od dnia pobrania wynagrodzenia.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W art. 53 § 2 Ordynacji podatkowej określenie „rok podatkowy” zastąpiono określeniem „okres rozliczeniowy” w celu dostosowania do okresu rozliczenia zaliczek w podatku od towarów i usług (kwartał). W wyniku zmiany podstawą naliczania odsetek będą również zaliczki nieuregulowane w okresie rozliczeniowym. Zmiany w art. 53 O.p. zostały powiązane ze zmianami w art. 52 O.p. Po nowelizacji, w sytuacjach gdy nadpłata lub zwrot podatku nastąpią w wyniku błędnego działania organu podatkowego, nie będą naliczane odsetki za zwłokę (zmiana w art. 53 § 1 odnosząca się w zakresie odsetek za zwłokę tylko do art. 52 § 1 pkt 1). W art. 53 § 6 O.p. została określona data początkowa, od której są wyliczane odsetki za zwłokę od wynagrodzeń nienależnie pobranych przez płatników lub inkasentów (w przypadkach określonych w art. 52a O.p.).	
Art. 53a. [Zaliczki na podatek] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zaliczek na podatek od towarów i usług.	Art. 53a. [Zaliczki na podatek] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zaliczek na specjalny podatek węglowodorowy oraz zaliczek na podatek od towarów i usług.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 25 lipca 201 r. o specjalnym podatku węglowodorowym (Dz.U. z 2014 r., poz. 1215; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana w art. 53a wynika z wprowadzenia z dniem 1 stycznia 2016 r. opodatkowania zysków z działalności wydobywczej węglowodorów oraz wprowadzenia obowiązku wpłacania zaliczek na ten podatek.	
Art. 54. [Nienaliczanie odsetek] (...) § 3. Przepisy § 1 pkt 2, 3 i 7 stosuje się również w razie uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz stwierdzenia nieważności decyzji.	Art. 54. [Nienaliczanie odsetek] (...) § 3. Przepisy § 1 pkt 2, 3 i 7 stosuje się również w razie uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz stwierdzenia nieważności decyzji. W tym przypadku terminy liczone są na nowo od dnia otrzymania akt sprawy i nie podlegają sumowaniu z dotychczasowymi.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Przed nowelizacją istniały wątpliwości co do sposobu liczenia terminów na podstawie art. 54 § 3 Ordynacji podatkowej (czy są liczone na nowo, czy podlegają sumowaniu). W związku z tym w art. 54 § 3 O.p. wyraźnie wskazano, że terminy, o których mowa w art. 54 § 1 pkt 2, 3 i 7 Ordynacji podatkowej, liczone są na nowo od dnia otrzymania akt sprawy i nie podlegają sumowaniu z dotychczasowymi.	
Art. 56. [Stawka odsetek] (...) § 1a. W przypadku złożenia prawnie skutecznej korekty deklaracji wraz z uzasadnieniem przyczyn korekty i zapłaty w całości, w ciągu 7 dni od dnia złożenia korekty, zaległości podatkowej, stosuje się obniżoną stawkę odsetek za zwłokę w wysokości 75% stawki, o której mowa w § 1. Stawka odsetek za zwłokę jest zaokrąglana w górę do dwóch miejsc po przecinku.	Art. 56. [Stawka odsetek] uchylony

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Celem wprowadzenia art. 56a O.p. jest upowszechnienie dobrowolnego i rzetelnego wypełniania obowiązków podatkowych. Obniżona stawka odsetek wprowadzana tym przepisem (50% stawki podstawowej) ma zachęcać podatników do jak najszybszego ujawnienia nieprawidłowości w złożonej deklaracji i uregulowania powstałej z tego tytułu zaległości. Przez dobrowolne wypełnianie obowiązków podatkowych rozumieć należy prawidłowe i terminowe deklarowanie zobowiązań, bez konieczności wszczynania czynności sprawdzających, kontroli podatkowej i postępowania podatkowego oraz dokonywanie płatności należności podatkowych bez konieczności wszczynania czynności egzekucyjnych i postępowań karnych skarbowych. Przed nowelizacją obowiązywała obniżona stawka odsetek w wysokości 75% stawki podstawowej. Ustawodawca uznał, że dalsze obniżenie stawki (do 50%) zwiększy motywację podatników do dobrowolnego regulowania zaległości. Dodatkowym warunkiem stosowania obniżonej stawki jest wprowadzenie ograniczenia czasowego tego prawa. Podatnik ma bowiem prawo do zastosowania obniżonej stawki odsetek za zwłokę tylko wtedy, gdy złoży prawnie skuteczną korektę deklaracji nie później niż w ciągu 6 miesięcy od dnia upływu terminu złożenia deklaracji. Jednym z warunków skorzystania z obniżonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych jest zapłata zaległości podatkowej (ten warunek zastosowania obniżonej stawki odsetek obowiązywał również przed 1 stycznia 2016 r. – na podstawie art. 56 § 1a O.p.). Przed nowelizacją – ze względu na brak stosownych regulacji – istniały wątpliwości co do możliwości korzystania z obniżonej stawki odsetek za zwłokę przez podatników, którzy z przyczyn obiektywnych nie dokonają zapłaty zaległości podatkowych, lecz ich zobowiązanie podatkowe wygasa w inny sposób, np. przez zaliczenie nadpłaty lub zwrotu podatku, potrącenie albo przeniesienie własności rzeczy lub praw majątkowych w trybie art. 66 O.p. Aby usunąć te wątpliwości, wprowadzono w art. 56a § 2 Ordynacji podatkowej regulację umożliwiającą korzystanie z obniżonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych także przez podatników, których zaległość podatkowa została uregulowana przez zaliczenie nadpłaty lub zwrotu podatku oraz których zobowiązanie wygasa wskutek potrącenia albo przeniesienia własności rzeczy lub praw majątkowych w trybie art. 66 Ordynacji podatkowej, na wniosek złożony w terminie 7 dni od dnia złożenia korekty deklaracji.	
Brak odpowiednika	Art. 56b. [Podwyższona stawka odsetek za zwłokę] Podwyższoną stawkę odsetek za zwłokę w wysokości 150% stawki odsetek za zwłokę stosuje się do zaległości w podatku od towarów i usług oraz w podatku akcyzowym w przypadku: 1) zaniżenia zobowiązania podatkowego, zawyżenia kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku ujawnionych przez organ podatkowy w toku kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego, 2) korekty deklaracji: a) złożonej po doręczeniu zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej, a w przypadkach gdy nie stosuje się zawiadomienia – po zakończeniu kontroli podatkowej, b) dokonanej w wyniku czynności sprawdzających – jeżeli kwota zaniżenia zobowiązania podatkowego, zawyżenia kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku przekracza 25% kwoty należnej i jest wyższa niż pięciokrotna wysokość minimalnego wynagrodzenia w rozumieniu ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. Nr 200, poz. 1679, z późn. zm.), obowiązującego w dniu następującym po dniu upływu terminu płatności zobowiązania lub terminu zwrotu; 3) ujawnienia przez organ podatkowy w toku czynności sprawdzających, kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego niezłożenia deklaracji, mimo ciążącego obowiązku oraz braku zapłaty podatku.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W art. 56b O.p. została wprowadzona nowa, podwyższona stawka odsetek za zwłokę w wysokości 150% stawki podstawowej. Podwyższona stawka odsetek będzie stosowana do zaległości w podatku od towarów i usług oraz w podatku akcyzowym, wyłącznie w przypadkach wymienionych w tym przepisie.

Zagrożenie zastosowania podwyższonej stawki odsetek za zwłokę w obszarach o podwyższonym ryzyku (podatek od towarów i usług, podatek akcyzowy) ma pełnić funkcję prewencyjną i zminimalizować ryzyko nagannych zachowań podatników w podatkach szczególnie narażonych na nadużycia. Podwyższona stawka odsetek będzie stosowana w odniesieniu do zaległości wynikających z decyzji i korekt pokontrolnych.

Podwyższona stawka odsetek za zwłokę ma być stosowana w przypadkach, gdy kwota zaniżenia zobowiązania podatkowego, zawyżenia kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku przekracza 25% kwoty należnej i jest wyższa niż pięciokrotna wysokość minimalnego wynagrodzenia. Podwyższone odsetki nie będą więc zaliczane w przypadku stosunkowo niewielkich kwot zaległości.

Sprawca wykroczenia skarbowego lub przestępstwa skarbowego, który będzie miał obowiązek naliczać podwyższoną stawkę odsetek za zwłokę, ma prawne możliwości uniknięcia poniesienia odpowiedzialności karnej skarbowej przez skorzystanie z art. 16a Kodeksu karnego skarbowego. Na podstawie tego przepisu sprawca może się zwolnić z odpowiedzialności, jeżeli złoży prawnie skuteczną korektę deklaracji podatkowej i w całości uiści należność.

Zaległości wynikające z korekt dobrowolnych złożonych po upływie 6 miesięcy od ustawowego terminu złożenia deklaracji, bez względu na procent uszczuplenia, są objęte podstawową stawką odsetek (art. 56 § 1 O.p.). Podatnicy VAT i akcyzy popełniający błędy skutkujące nawet poważnymi uszczupleniami mogą zatem uniknąć odsetek podwyższonych, składając dobrowolnie korektę deklaracji w ciągu 6 miesięcy i dokonując zapłaty zaległości w terminie 7 dni wraz z odsetkami obniżonymi bądź składając dobrowolną korektę po upływie 6 miesięcy i regulując zaległość z odsetkami podstawowymi.

Brak odpowiednika

Art. 56c. [Podwyższenie lub obniżenie stawki odsetek]

Stawki odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 56–56b, ulegają obniżeniu lub podwyższeniu w stopniu odpowiadającym obniżeniu lub podwyższeniu podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, począwszy od dnia, w którym stopa ta uległa zmianie.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Art. 56c O.p. określa zasady podwyższania (obniżania) stawek odsetek za zwłokę w przypadku zmian podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego. Dotychczas obowiązujące w tym zakresie reguły nie uległy zmianie w stosunku do obecnego stanu prawnego. W przypadku zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego stawka odsetek ulega zmianie od dnia, w którym ulega zmianie stopa oprocentowania kredytu lombardowego.

Brak odpowiednika

Art. 56d. [Publikacja stawki odsetek za zwłokę]

Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” stawki odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 56–56b.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Art. 56d zawiera upoważnienie dla Ministra Finansów do publikowania w „Monitorze Polskim” obowiązującej stawki odsetek za zwłokę: podstawowej, obniżonej i podwyższonej.

Art. 57. [Stawka opłaty prolongacyjnej]

(...) § 2. Stawka opłaty prolongacyjnej wynosi 50% ogłaszanej na podstawie art. 56 § 3 stawki odsetek za zwłokę.

Art. 57. [Stawka opłaty prolongacyjnej]

(...) § 2. Stawka opłaty prolongacyjnej jest równa obniżonej stawce odsetek za zwłokę.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana w art. 57 § 2 ma charakter dostosowawczy. Wynika ze zrównania obniżonej stawki odsetek za zwłokę ze stawką opłaty prolongacyjnej.	
Art. 59. [Warunki wygaśnięcia zobowiązania podatkowego] § 1. Zobowiązanie podatkowe wygasa w całości lub w części wskutek: Brak odpowiednika § 2. Zobowiązanie płatnika lub inkasenta wygasa w całości lub w części wskutek: Brak odpowiednika	Art. 59. [Warunki wygaśnięcia zobowiązania podatkowego] § 1. Zobowiązanie podatkowe wygasa w całości lub w części wskutek: (...) 11) nabycia spadku w całości przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego stwierdzonego przez prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku – ze skutkiem na dzień otwarcia spadku. § 2. Zobowiązanie płatnika lub inkasenta wygasa w całości lub w części wskutek: (...) 7) nabycia spadku w całości przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego stwierdzonego przez prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku – ze skutkiem na dzień otwarcia spadku.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W art. 59 wprowadzono nowy przypadek, w którym dochodzi do wygaśnięcia zobowiązań podatkowych (§ 1 pkt 11) oraz zobowiązań płatnika lub inkasenta (§ 2 pkt 7). Zobowiązania te wygasają obecnie także w przypadku prawomocnego nabycia spadku w całości przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego. W przypadku nabycia spadku przez Skarb Państwa albo gminę w przedstawionym trybie (a także przy dziedziczeniu z testamentu) następuje zbieg statusu wierzyciela i dłużnika w zakresie zobowiązań podatkowych stanowiących odpowiednio dochód budżetu państwa lub budżetu gminy. Zbieg statusu wierzyciela i dłużnika może także nastąpić w przypadku nabycia spadku przez powiat lub województwo w zakresie należności publicznoprawnych stanowiących dochody budżetów tych jednostek. Jest to możliwe tylko przy dziedziczeniu testamentowym, ponieważ zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego powiat i województwo nie dziedziczą z ustawy. Konsekwencją takiego trybu nabycia majątku zmarłego, od czego ani Skarb Państwa, ani jednostka samorządu terytorialnego nie może się uchylić, jest wygaśnięcie zobowiązania podatkowego (art. 59 § 1 pkt 11 i § 2 pkt 7 O.p.).	
Art. 60. [Termin zapłaty podatku] § 1. Za termin dokonania zapłaty podatku uważa się: 1) przy zapłacie gotówką – dzień wpłacenia kwoty podatku w kasie organu podatkowego lub na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, biurze usług płatniczych lub w instytucji płatniczej albo dzień pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta; 2) w obrocie bezgotówkowym – dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika lub rachunku podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w instytucji płatniczej na podstawie polecenia przelewu.	Art. 60. [Termin zapłaty podatku] § 1. Za termin dokonania zapłaty podatku uważa się: 1) przy zapłacie gotówką – dzień wpłacenia kwoty podatku w kasie organu podatkowego lub w kasie podmiotu obsługującego organ podatkowy lub na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w biurze usług płatniczych, w instytucji płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego albo dzień pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta; 2) w obrocie bezgotówkowym – dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika, rachunku podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego na podstawie polecenia przelewu lub zapłaty za pomocą innego niż polecenie przelewu instrumentu płatniczego, zwanego dalej „innym instrumentem płatniczym”.

§ 1a. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego podatnika w banku lub instytucji kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w unijnej instytucji płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. z 2014 r. poz. 873 i 1916), niemających siedziby lub oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za termin zapłaty podatku uważa się **dzień obciążenia tego rachunku**, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu podatkowego w terminie wskazanym w art. 54 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W razie przekroczenia tego terminu za termin zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu podatkowego.

Brak odpowiednika

Brak odpowiednika

Brak odpowiednika

§ 1a. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego podatnika w banku lub instytucji kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w unijnej instytucji płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. z 2014 r. poz. 873 i 1916) **lub unijnej instytucji pieniądza elektronicznego**, niemających siedziby lub oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za termin zapłaty podatku uważa się **dzień złożenia zlecenia płatniczego przez podatnika**, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu podatkowego w terminie wskazanym w art. 54 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W razie przekroczenia tego terminu za termin zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu podatkowego.

§ 2a. W przypadku zapłaty podatku za pomocą innego instrumentu płatniczego podatnik ponosi koszty opłat i prowizji związanych z taką zapłatą.

§ 2b. W miejscu zapłaty innym instrumentem płatniczym organ podatkowy jest obowiązany zamieścić informację o pobieraniu i wysokości opłat i prowizji z tytułu płatności za pomocą tego instrumentu. Przed dokonaniem płatności podatku za pomocą innego instrumentu płatniczego podatnik jest informowany o pobieraniu i wysokości opłat i prowizji z tytułu płatności za pomocą tego instrumentu.

§ 2c. Zapłata podatków stanowiących dochód budżetu państwa za pomocą innego instrumentu płatniczego jest możliwa, jeżeli organ podatkowy dysponuje odpowiednim urządzeniem do autoryzacji transakcji płatniczych.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Organ podatkowy ma zapewnić obsługę kasową w kasie urzędu lub w kasie innego podmiotu obsługującego organ podatkowy (art. 60 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej). Zmiana nie powoduje likwidacji kas, a umożliwi zlecenie przez naczelników urzędów skarbowych obsługi kasowej podmiotom zewnętrznym profesjonalnie zajmującym się obsługą finansową.

Art. 60 ustawy – Ordynacja podatkowa został uzupełniony o nową kategorię dostawców usług płatniczych, jakimi są instytucje pieniądza elektronicznego. Instytucje te mogą świadczyć usługi płatnicze, w tym prowadzić rachunki płatnicze lub dokonywać przekazów pieniężnych, zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy z 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. z 2014 r., poz. 873 i 1916). Instytucje pieniądza elektronicznego są to podmioty uprawnione do wydawania pieniądza elektronicznego i świadczenia wszystkich usług płatniczych, w tym również usługi polecenia przelewu. Są to podmioty zbliżone funkcjonalnie do instytucji płatniczych, jednak muszą one spełniać wyższe wymogi kapitałowe niż wymogi stawiane instytucjom płatniczym, ze względu na to, że mogą wydawać pieniądź elektroniczny bez ograniczeń terytorialnych i ilościowych. Są to dostawcy usług płatniczych ustanowieni na mocy dyrektywy o pieniądzu elektronicznym (aktualnie dyrektywy 2009/110/WE). Uwzględnienie instytucji pieniądza elektronicznego w katalogu podmiotów, za pośrednictwem których można dokonywać zapłaty podatku, ma ułatwić zapłatę podatków.

Natomiast wprowadzenie możliwości zapłaty należności pobieranych przez urzędy skarbowe za pomocą karty płatniczej ma rozszerzyć możliwości zapłaty podatku (art. 60 § 2a–2c O.p.).

Należy jednak zwrócić uwagę, iż opłaty i prowizje (opłata interchange, opłata na rzecz organizacji kartowej i marża agenta rozliczeniowego) dla płatności kartami płatniczymi z tytułu zapłaty podatku obciążają podatnika.

Art. 60 § 1a O.p. określa również termin, który jest uznawany za zapłatę podatku w przypadku podatku płaconego przelewem. Zasadniczo jest to dzień złożenia zlecenia płatniczego, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu podatkowego w terminie wskazanym w art. 54 ustawy z 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. Po przekroczeniu terminu wynikającego z art. 54 ustawy o usługach płatniczych przyjmuje się, że podatek został zapłacony w dniu uznania kwoty podatku na rachunku organu podatkowego.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 61a. [Zapłata podatku w jednostkach samorządu terytorialnego] § 1. Rada gminy, rada powiatu oraz sejmik województwa mogą, w drodze uchwały, dopuścić zapłatę podatków, stanowiących dochody odpowiednio budżetu gminy, powiatu lub województwa, instrumentem płatniczym, w tym instrumentem płatniczym, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny.	Art. 61a. [Zapłata podatku w jednostkach samorządu terytorialnego] § 1. Rada gminy, rada powiatu oraz sejmik województwa mogą, w drodze uchwały, dopuścić zapłatę podatków, stanowiących dochody odpowiednio budżetu gminy, powiatu lub województwa, za pomocą innego instrumentu płatniczego, w tym instrumentu płatniczego, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Na podstawie art. 61a O.p. zapłata podatków stanowiących dochody budżetu gminy, powiatu lub województwa może nastąpić za pomocą „innych instrumentów płatniczych” (kart płatniczych). Nadal jest to prawo tych organów, a nie ich obowiązek.	
Art. 62. [Zaliczanie wpłat na poczet podatku] § 1. Jeżeli na podatniku ciąży zobowiązania z różnych tytułów, dokonaną wpłatę zalicza się na poczet podatku, poczynwszy od zobowiązania o najwcześniejszym terminie płatności, chyba że podatnik wskaże, na poczet którego zobowiązania dokonuje wpłaty. Brak odpowiednika (...) § 4. Do wpłat zaliczanych na poczet zaległości podatkowej stosuje się art. 55 § 2. W sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie. Brak odpowiednika § 5. Przepisy § 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio do wpłat dokonywanych przez płatników, inkasentów, następców prawnych oraz osoby trzecie.	Art. 62. [Zaliczanie wpłat na poczet podatku] § 1. Jeżeli na podatniku ciąży zobowiązania z różnych tytułów, dokonaną wpłatę, z zastrzeżeniem § 2, zalicza się na poczet podatku, poczynwszy od zobowiązania o najwcześniejszym terminie płatności, chyba że podatnik wskaże, na poczet którego zobowiązania dokonuje wpłaty. § 1a. Jeżeli na podatniku ciąży koszty doręzonego upomnienia, dokonaną wpłatę zalicza się w pierwszej kolejności na poczet tych kosztów. (...) § 4. W sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę oraz kosztów upomnienia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie, z zastrzeżeniem § 4a. § 4a. Postanowienie, o którym mowa w § 4, wydaje się wyłącznie na wniosek, w przypadku gdy: 1) wpłata w całości pokrywa kwotę główną zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub 2) zaliczenie wpłaty następuje w całości zgodnie z żądaniem podatnika, lub 3) kwota wpłaty podlegającej zaliczeniu na poczet zaległości podatkowej, odsetek za zwłokę lub kosztów upomnienia nie przekracza pięciokrotności kosztów upomnienia, lub 4) od wpłat dokonanych po terminie płatności nie naliczono odsetek za zwłokę zgodnie z art. 54 § 1 pkt 5. § 5. Przepisy § 1–4a stosuje się odpowiednio do wpłat dokonywanych przez płatników, inkasentów, następców prawnych oraz osoby trzecie.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Dotychczasowe rozwiązanie polegające na konieczności egzekwowania samych kosztów upomnienia w drodze egzekucji jest uciążliwe dla podatnika i nieekonomiczne. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego na same koszty upomnienia generuje dalsze koszty egzekucyjne. Właściwsze jest zatem zaspokajanie tych kosztów wraz z wpłatą na należność główną. Dlatego w art. 62 § 1a O.p. wprowadzono obowiązek zaliczania przez organy podatkowe dokonanej wpłaty w pierwszej kolejności na poczet kosztów doręzonego upomnienia. Nowe rozwiązanie, z uwagi na postanowienia art. 115 § 1 pkt 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ma zastosowanie tylko w przypadku dokonania wpłaty przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego. Zmiana dotyczy nie tylko wpłat dokonywanych przez podatników, ale też wpłat dokonywanych przez inne podmioty (art. 62 § 5 O.p.).	

W sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę oraz kosztów upomnienia jest wydawane postanowienie, na które służy zażalenie (art. 62 § 4 O.p.). W przypadkach wskazanych w art. 62 § 4a O.p. postanowienie takie jest wydawane wyłącznie na wniosek podatnika.

Brak odpowiednika

Art. 62b. [Zapłata podatku przez osoby trzecie]

§ 1. Zapłata podatku może nastąpić także przez:

- 1) małżonka podatnika, jego zstępnych, wstępnych, pasierba, rodzeństwo, ojczyma i macochę;
- 2) aktualnego właściciela przedmiotu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, jeżeli podatek zabezpieczony jest hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym;
- 3) inny podmiot, w przypadku gdy kwota podatku nie przekracza 1000 zł.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 1 i 3, jeżeli treść dowodu zapłaty nie budzi wątpliwości co do przeznaczenia zapłaty na zobowiązanie podatnika uznaje się, że wpłata pochodzi ze środków podatnika.

§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 1–3, przepisy dotyczące zapłaty podatku przez podatnika stosuje się odpowiednio.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W przypadku sprzedaży przez podatnika przedmiotu hipoteki lub zastawu wierzyciel podatkowy może dochodzić od nabywcy zaspokojenia z przedmiotu zabezpieczenia tylko w postępowaniu egzekucyjnym. Przed nowelizacją nie było prawnej możliwości zapłaty kwoty zaległości podatkowej przez nabywcę przedmiotu hipoteki lub zastawu. Właściciel przedmiotu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego nie mógł więc doprowadzić do zaspokojenia wierzyciela (organu podatkowego) inaczej niż przez poddanie się egzekucji z obciążonej rzeczy. Według nowo dodanego art. 62b właściciel przedmiotu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego niebędący podatnikiem, płatnikiem, inkasentem, następcą prawnym lub osobą trzecią ma obecnie możliwość zapłaty podatku (zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę) zabezpieczonej hipoteką lub zastawem skarbowym. W takim przypadku zobowiązanie podatkowe wygaśnie wskutek zapłaty przez tego dłużnika rzeczowego (nowy art. 62b § 1 pkt 2 i § 3 O.p.).

W art. 62b wprowadzono również możliwość opłacenia za podatnika podatku przez inne osoby niż sam zobowiązany. Przed nowelizacją brak było możliwości zapłaty zobowiązania podatkowego przez osobę trzecią. Nowelizacja wprowadza możliwość opłacenia podatku przez:

- osoby bliskie, tzn. przez małżonka podatnika, jego zstępnych, wstępnych, pasierba, rodzeństwo, ojczyma i macochę, oraz
- inne osoby trzecie – w przypadkach gdy wpłata dotyczy kwoty podatku do 1000 zł.

W obu tych przypadkach treść dowodu wpłaty nie może budzić wątpliwości co do jej przeznaczenia.

Art. 63. [Zaokrąglenie kwot]

Brak odpowiednika

Art. 63. [Zaokrąglenie kwot]

(...) § 3. Przepisu § 1 nie stosuje się do zaliczenia wpłaty, zaliczenia nadpłaty lub zaliczenia zwrotu podatku.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

W art. 63 § 3 O.p. wprowadzono regułę, zgodnie z którą w przypadkach zaliczania wpłaty, nadpłaty lub zwrotu podatku nie stosuje się zasad zaokrąglania określonych w art. 63 § 1 O.p. Kwoty te podlegają zaliczeniu bez zaokrągleń, „co do grosza”.

Art. 67a. [Ulgi w spłacie podatku]

§ 1. Organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

Art. 67a. [Ulgi w spłacie podatku]

§ 1. Organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
(...) 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji, o której mowa w art. 53a;	(...) 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek;
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Po nowelizacji art. 67a § 1 pkt 2 O.p. dopuszcza jednoznacznie możliwość odroczenia lub rozłożenia na raty zapłaty samych odsetek za zwłokę od nieuregulowanych zaliczek, także gdy nie wydano decyzji, o której mowa w art. 53a O.p. Ustawodawca uznał, że nie jest uzasadnione zróżnicowanie stosowania ulg w zależności od tego, czy decyzja taka została wydana.	
Art. 67b. [Ulgi w spłacie zobowiązań] (...) § 3. Ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a, w przypadkach wymienionych w § 1 pkt 3 lit. b–g oraz lit. i–l mogą być udzielane jako pomoc indywidualna zgodna z programami rządowymi lub samorządowymi albo udzielane w ramach programów pomocowych określonych w odrębnych przepisach. § 4. Ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a, w przypadku wymienionym w § 1 pkt 3 lit. h mogą być udzielane po spełnieniu szczegółowych warunków określonych na podstawie § 5. § 5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a, w przypadku wymienionym w § 1 pkt 3 lit. h wraz ze wskazaniem przypadków, w których ulgi są udzielane jako pomoc indywidualna, mając na uwadze dopuszczalne przeznaczenia i warunki udzielania pomocy państwa określone w przepisach prawa wspólnotowego.	Art. 67b. [Ulgi w spłacie zobowiązań] (...) § 3. Ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a, w przypadkach wymienionych w § 1 pkt 3 lit. b–l mogą być udzielane jako pomoc indywidualna zgodna z programami rządowymi lub samorządowymi albo udzielane w ramach programów pomocowych określonych w odrębnych przepisach. uchylony uchylony
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Ze względu na niewielkie zainteresowanie ulgami w spłacie zobowiązań podatkowych stanowiących pomoc publiczną na rozwój małych i średnich przedsiębiorstw ustawodawca zdecydował o rezygnacji z tej formy pomocy. Dlatego też § 4 i 5 w art. 67b O.p. zostały uchylone. Konsekwencją tej zmiany jest także zmiana § 3 w art. 67b O.p.	
Art. 67d. [Warunki udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych] § 1. Organ podatkowy może z urzędu udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3, jeżeli: (...) 3) kwota zaległości podatkowej nie została zaspokojona w zakończonym postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym; Brak odpowiednika	Art. 67d. [Warunki udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych] § 1. Organ podatkowy może z urzędu udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3, jeżeli: (...) 3) kwota zaległości podatkowej nie została zaspokojona w zakończonym lub umorzonym postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym albo sąd oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości; (...) § 4. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 3, organ podatkowy może umorzyć zaległość podatkową, jeżeli umorzenie nie będzie stanowiło pomocy publicznej lub będzie stanowiło pomoc de minimis w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Umorzenie jest odrębnym od zakończenia postępowania upadłościowego sposobem zamknięcia postępowania upadłościowego bez przeprowadzenia likwidacji majątku upadłego czy zawarcia układu. Po umorzeniu postępowania upadłościowego zaległości podatkowe zazwyczaj są nieściągalne. To samo dotyczy sytuacji, gdy sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości. Dlatego celowe jest, aby niezaspokojenie kwoty zaległości podatkowej w umorzonym postępowaniu upadłościowym albo oddalenie przez sąd wniosku o ogłoszenie upadłości stanowiły przesłankę umorzenia z urzędu zaległości podatkowej (art. 67d § 1 pkt 3 O.p.). Organ podatkowy może jednak umorzyć zaległość podatkową wyłącznie w przypadku, gdy umorzenie nie będzie stanowiło pomocy publicznej lub będzie stanowiło pomoc *de minimis* – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady *de minimis* (art. 67d § 4 O.p.).

Brak odpowiednika

Art. 68. [Przedawnienie]

(...) § 4a. **Zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie.**

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 16 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r., poz. 251).

W wyroku z 18 lipca 2013 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 985) Trybunał Konstytucyjny stwierdził niekonstytucyjność przepisów art. 68 § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa w sprawie opodatkowania nieujawnionych źródeł przychodów, który utracił już moc. Zgodnie ze wskazaniami Trybunału Konstytucyjnego zawartymi w wyroku, w dodanym art. 68 § 4a jednoznacznie został określony termin przedawnienia prawa do ustalenia zobowiązania podatkowego z tytułu przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych. Termin przedawnienia powiązany z momentem powstania obowiązku podatkowego określonym w art. 25c ustawy o PIT, przyjmując, że termin ten wynosi 5 lat, licząc od końca roku, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Art. 70. [Przedawnienie zobowiązania podatkowego]

(...) § 3. Bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

Brak odpowiednika

Art. 70. [Przedawnienie zobowiązania podatkowego]

(...) § 3. Bieg terminu przedawnienia przerywa ogłoszenie upadłości. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu **lub umorzeniu** postępowania upadłościowego.

§ 3a. Jeżeli ogłoszenie upadłości, o którym mowa w § 3, nastąpiło przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Treść art. 70 O.p. została dostosowana do pojęć używanych w przepisach prawa upadłościowego, takich jak umorzenie i zakończenie postępowania upadłościowego. Dodanie § 1a wynika z konieczności uregulowania sytuacji, w której ogłoszenie upadłości następuje przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia. Ustalono, że w takim przypadku bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia następującego po dniu uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego.

Brak odpowiednika

Art. 70a. [Zawieszenie terminu przedawnienia]

(...) § 1a. **Bieg terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 68 § 1 i 3 oraz art. 70 § 1, ulega zawieszeniu w przypadku wszczęcia procedury wzajemnego porozumiewa-**

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
(...) § 3. Zawieszenie terminu przedawnienia, o którym mowa w § 1, może następować wielokrotnie; w takich przypadkach okres łącznego zawieszenia terminu przedawnienia nie może przekraczać 3 lat.	nia na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, jeżeli ta umowa nie przewiduje możliwości wprowadzenia w życie zawartego porozumienia bez względu na terminy przedawnienia. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia następuje od dnia wszczęcia procedury wzajemnego porozumiewania, jednak trwa nie dłużej niż przez okres 3 lat. (...) § 3. Zawieszenie terminu przedawnienia, o którym mowa w § 1 i 1a, może następować wielokrotnie; w takich przypadkach okres łącznego zawieszenia terminu przedawnienia nie może przekroczyć 3 lat.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W art. 70a O.p. wprowadzono możliwość zawieszenia biegu terminu przedawnienia w sytuacji, w której została wszczęta procedura wzajemnego porozumiewania na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, jeżeli ta umowa nie przewiduje możliwości wprowadzenia w życie zawartego porozumienia bez względu na terminy przedawnienia.	
Brak odpowiednika	Art. 70d. [Procedura wzajemnego porozumiewania] Jeżeli ratyfikowana umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, przewiduje możliwość wprowadzenia w życie porozumienia zawartego w toku procedury wzajemnego porozumiewania bez względu na terminy przedawnienia, to porozumienie uwzględnia się pomimo upływu terminów przedawnienia.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W nowym art. 70d Ordynacji podatkowej przewidziano, że w sytuacji gdy ratyfikowana umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania przewiduje możliwość wprowadzenia w życie zawartego porozumienia bez względu na terminy przedawnienia, to porozumienie będzie uwzględnione pomimo upływu terminów przedawnienia.	
Art. 71. [Odpowiednie stosowanie przepisów o przedawnieniu] Przepisy art. 70 i art. 70c stosuje się odpowiednio do należności płatników lub inkasentów z tytułu niepobranych albo niewpłaconych podatków.	Art. 71. [Odpowiednie stosowanie przepisów o przedawnieniu] Przepisy art. 70, art. 70a i art. 70c stosuje się odpowiednio do: 1) należności płatników lub inkasentów; 2) zaległości, o których mowa w art. 52 i art. 52a, z tym że bieg terminu przedawnienia liczy się od końca roku kalendarzowego, w którym organ podatkowy dokonał zwrotu lub zaliczenia nienależnej kwoty lub płatnik pobrał nienależne wynagrodzenie.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Nowelizacja wskazała, od kiedy należy liczyć bieg terminu przedawnienia zaległości podatkowych, o których mowa w art. 52 i 52a O.p. W art. 71 pkt 2 wyraźnie wskazano, że w przypadku zaległości wymienionych w tych przepisach bieg terminu przedawnienia należy liczyć od końca roku kalendarzowego, w którym organ podatkowy dokonał zwrotu lub zaliczenia nienależnej kwoty lub płatnik pobrał nienależne wynagrodzenie.	

Art. 72. [Nadpłata] (...) § 2. Jeżeli wpłata dotyczyła zaległości podatkowej, na równi z nadpłatą traktuje się także część wpłaty, która została zaliczona na poczet odsetek za zwłokę.	Art. 72. [Nadpłata] (...) § 2. Na równi z nadpłatą traktuje się: 1) część wpłaty, która została zaliczona na poczet odsetek za zwłokę, jeżeli wpłata ta dotyczyła zaległości podatkowej; 2) nienależnie zapłacone: a) zaległości, o których mowa w art. 52 oraz art. 52a, b) odsetki za zwłokę od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek, c) opłatę prolongacyjną.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zgodnie ze znowelizowanym art. 72 § 2 pkt 2 O.p. nienależnie zapłacone odsetki za zwłokę i inne nienależne wpłaty wymienione w tym przepisie są traktowane na równi z nadpłatą.	
Art. 73. [Powstanie nadpłaty] (...) § 2. Nadpłata powstaje z dniem złożenia: Brak odpowiednika (...) § 2. Nadpłata powstaje z dniem złożenia: (...) 4) deklaracji kwartalnej dla podatku od towarów i usług – dla podatników podatku od towarów i usług.	Art. 73. [Powstanie nadpłaty] (...) § 2. Nadpłata powstaje z dniem złożenia: (...) 1a) złożenia deklaracji rocznej – dla podatników specjalnego podatku węglowodorowego; (...) § 2. Nadpłata powstaje z dniem złożenia: (...) 4) deklaracji kwartalnej dla podatku od towarów i usług – dla podatników podatku od towarów i usług dokonujących wpłat zaliczki na ten podatek.
Komentarz: Zmiany obowiązują od 1 stycznia 2016 r. Zostały wprowadzone ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 25 lipca 2014 r. o specjalnym podatku węglowodorowym (Dz.U. z 2014 r., poz. 1215; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Przed nowelizacją treść art. 73 § 2 pkt 4 O.p. sugerowała, że regulacja nim objęta dotyczy wszystkich podatników podatku od towarów i usług, składających deklaracje kwartalne, w tym podatników nieobowiązanych do zapłaty zaliczek. Natomiast regulacje określające moment powstania nadpłaty dla tego podatku powinny odnosić się wyłącznie do podatników dokonujących wpłat zaliczkowych. Stąd wprowadzono doprecyzowanie w treści art. 73 § 2 pkt 4 O.p., wskazując, że przepis ten odnosi się wyłącznie do podatników VAT składających deklaracje kwartalne i dokonujących zaliczkowych wpłat tego podatku.	
Art. 74. [Powstanie nadpłaty] Jeżeli nadpłata powstała w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, a podatek, którego zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1: (...)	Art. 74. [Powstanie nadpłaty] Jeżeli nadpłata powstała w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a podatek, którego zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1: (...)
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Europejski Trybunał Sprawiedliwości zmienił nazwę na Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zmiana ta została uwzględniona w treści art. 74 O.p.	
Art. 75. [Wniosek o stwierdzenie nadpłaty] (...) § 2. Uprawnienie określone w § 1 przysługuje również: 1) podatnikom, których zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1, jeżeli: a) w zeznaniach (deklaracjach), o których mowa w art. 73 § 2, wykazali zobowiązanie podatkowe nienależne lub w wysokości większej od należnej i wpłacili zadeklarowany podatek albo wykazali nadpłatę w wysokości mniejszej od należnej,	Art. 75. [Wniosek o stwierdzenie nadpłaty] (...) § 2. Uprawnienie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przysługuje podatnikom, płatnikom i inkasentom oraz osobom, które były współnikami spółki cywilnej w momencie rozwiązania spółki w zakresie zobowiązań spółki. Płatnik lub inkasent jest uprawniony do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli wpłacony podatek nie został pobrany od podatnika.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
b) w deklaracjach innych niż wymienione w art. 73 § 2 pkt 2 i 3, z wyjątkiem deklaracji dotyczącej zaliczek na podatek dochodowy, wykazali zobowiązanie podatkowe nienależne lub w wysokości większej od należnej i wpłacili zadeklarowany podatek, c) nie będąc obowiązani do składania zeznań (deklaracji), dokonali wpłaty podatku nienależnego lub w wysokości większej od należnej; 1a) osobom, które były współnikami spółki cywilnej w chwili rozwiązania spółki, w sytuacjach określonych w pkt 1; 2) płatnikom lub inkasentom, jeżeli: a) w złożonej deklaracji wykazali oraz wpłacili podatek w wysokości większej od wysokości pobranego podatku, b) w złożonej deklaracji wykazali oraz wpłacili podatek w wysokości większej od należnej, c) nie będąc obowiązani do składania deklaracji, wpłacili podatek w wysokości większej od należnej. Brak odpowiednika § 3. W przypadkach, o których mowa w § 2 pkt 1 lit. a i b oraz w pkt 2 lit. a i b, podatnik, płatnik lub inkasent równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty są obowiązani złożyć skorygowane zeznanie (deklarację). § 3a. W przypadku, o którym mowa w § 2 pkt 1a, osoba, która była współnikiem spółki cywilnej w chwili rozwiązania spółki, jest obowiązana złożyć skorygowane zeznanie (deklarację) równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty oraz umowę spółki aktualną na dzień rozwiązania spółki. § 4. Jeżeli prawidłowość skorygowanego zeznania (deklaracji) nie budzi wątpliwości, organ podatkowy zwraca nadpłatę bez wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę. Brak odpowiednika Brak odpowiednika § 5. Jeżeli zwrotu nadpłaty w trybie, o którym mowa w § 4, dokonano nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej, od kwoty nadpłaty podlegającej zwrotowi nie nalicza się odsetek za zwłokę. W tym zakresie nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe.	§ 2a. Uprawnienie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przysługuje spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, w momencie utraty przez grupę statusu podatnika w zakresie zobowiązań tej grupy. § 3. Jeżeli z przepisów prawa podatkowego wynika obowiązek złożenia zeznania (deklaracji), to podatnik, płatnik lub inkasent równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty jest obowiązany złożyć skorygowane zeznanie (deklarację). § 3a. Osoba, która była współnikiem spółki cywilnej w momencie rozwiązania spółki, jest obowiązana złożyć równocześnie z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty skorygowane zeznanie (deklarację) w zakresie zobowiązań spółki oraz umowę spółki aktualną na dzień rozwiązania spółki. § 4. Jeżeli prawidłowość skorygowanego zeznania (deklaracji) nie budzi wątpliwości, organ podatkowy zwraca nadpłatę bez wydawania decyzji stwierdzającej nadpłatę. W takim przypadku korekta wywołuje skutki prawne. § 4a. W decyzji stwierdzającej nadpłatę organ podatkowy określa wysokość zobowiązania podatkowego w prawidłowej wysokości w takim zakresie, w jakim powstanie nadpłaty jest związane ze zmianą wysokości zobowiązania podatkowego. W zakresie, w jakim wniosek jest niezasadny, organ odmawia stwierdzenia nadpłaty. § 4b. Przepis § 4 nie ogranicza możliwości wydania decyzji w trybie art. 21 § 3, o czym informuje się adresata w decyzji stwierdzającej nadpłatę. § 5. Jeżeli zwrotu nadpłaty w trybie, o którym mowa w § 4, dokonano nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej, w zakresie nadpłaty będącej przedmiotem wniosku nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe.

(...) § 6. Przepisów § 2 pkt 1 lit. b i pkt 2 nie stosuje się, jeżeli ustawy podatkowe przewidują inny tryb zwrotu podatku. (...)

(...) § 6. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli ustawy podatkowe przewidują inny tryb zwrotu podatku. (...)

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Przepisy art. 75 § 2 Ordynacji podatkowej były zbyt kazuistycznie sformułowane. Dlatego w znowelizowanym § 2 wprowadzono ogólną normę określającą podmioty uprawnione do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty. Prawo to nadal przysługuje: podatnikom, płatnikom, inkasentom oraz byłym wspólnikom spółek cywilnych.

Dodatkowo przyznano uprawnienie do stwierdzenia nadpłaty spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych w momencie utraty przez grupę statusu podatnika, w zakresie zobowiązań tej grupy (art. 75 § 2a O.p.).

Organy podatkowe mają obecnie obowiązek określenia w decyzji stwierdzającej nadpłatę wysokości zobowiązania podatkowego w prawidłowej wysokości w takim zakresie, w jakim powstanie nadpłaty związane jest ze zmianą wysokości zobowiązania podatkowego (art. 75 § 4a O.p.). Oznacza to, że zakres postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty jest ograniczony treścią wniosku podatnika i zakresem dokonanej korekty. Postępowanie zmierzające do określenia prawidłowej wysokości zobowiązania podatkowego w decyzji stwierdzającej nadpłatę ma zakres ograniczony do zakresu żądania podatnika. Przy tym określenie wysokości zobowiązania podatkowego w decyzji stwierdzającej nadpłatę nie ogranicza możliwości wydania kompleksowej decyzji wymiarowej (w trybie art. 21 § 3 O.p.) w okresie późniejszym, o czym podatnik powinien zostać poinformowany w decyzji stwierdzającej nadpłatę (art. 75 § 4b O.p.). Stwierdzenie nadpłaty w zakresie żądania podatnika, ograniczonego do konkretnych okoliczności faktycznych i dowodów potwierdzających ich zaistnienie, nie oznacza zatem akceptacji prawidłowości całego samoobliczenia podatku.

Art. 76. [Zaliczenie nadpłat na poczet zaległości podatkowych]

§ 1. Nadpłaty wraz z ich oprocentowaniem podlegają zaliczeniu z urzędu na poczet zaległości podatkowych wraz z odsetkami za zwłokę, odsetek za zwłokę **określonych w decyzji, o której mowa w art. 53a**, oraz bieżących zobowiązań podatkowych, a w razie ich braku podlegają zwrotowi z urzędu, chyba że podatnik złoży wniosek o zaliczenie nadpłaty w całości lub w części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Nadpłaty, których wysokość nie przekracza wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym, podlegają z urzędu zaliczeniu na poczet zaległości podatkowych wraz z odsetkami za zwłokę, odsetek za zwłokę określonych w decyzji, o której mowa w art. 53a, oraz bieżących zobowiązań podatkowych, a w razie ich braku – na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych, chyba że podatnik wystąpi o ich zwrot.

Brak odpowiednika

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zaliczania nadpłaty płatnika lub inkasenta na poczet jego zaległości podatkowych, bieżących zobowiązań podatkowych lub zobowiązań powstałych w związku z wykonywaniem obowiązków płatnika lub inkasenta.

§ 4. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do osób, które były wspólnikami spółki cywilnej w chwili rozwiązania spółki.

Art. 76. [Zaliczenie nadpłat na poczet zaległości podatkowych]

§ 1. Nadpłaty wraz z ich oprocentowaniem podlegają zaliczeniu z urzędu na poczet zaległości podatkowych wraz z odsetkami za zwłokę, odsetek za zwłokę **od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek, kosztów upomnienia** oraz bieżących zobowiązań podatkowych, a w razie ich braku podlegają zwrotowi z urzędu, chyba że podatnik złoży wniosek o zaliczenie nadpłaty w całości lub w części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

uchylony

§ 2a. W razie zajęcia wierzytelności z tytułu nadpłaty podatku jej zaliczenie na poczet zaległości podatkowych wraz z odsetkami za zwłokę, odsetek za zwłokę **określonych w decyzji, o której mowa w art. 53a, oraz bieżących zobowiązań podatkowych ma pierwszeństwo przed realizacją zajęcia.**

§ 3. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zaliczania nadpłaty:

1) płatnika lub inkasenta na poczet jego zaległości podatkowych, bieżących zobowiązań podatkowych lub zobowiązań powstałych w związku z wykonywaniem obowiązków płatnika lub inkasenta;

2) spółki cywilnej na poczet zobowiązań wspólników lub byłych wspólników tej spółki, z tym że w przypadku istniejącej spółki wymaga to zgody wszystkich wspólników.

uchylony

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Wyjątkiem jest § 2a, który obowiązuje od 8 września 2016 r. (zmiana wprowadzona ustawą z 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. z 2015 r., poz. 1311; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1513). Przed nowelizacją przepisy art. 76 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej wymagały wydania decyzji określającej wysokość odsetek za zwłokę przed dokonaniem zarachowania nadpłaty na ich poczet. Wydanie takiej decyzji ma miejsce tylko, gdy występuje konieczność merytorycznej weryfikacji wysokości deklarowanych zaliczek. Natomiast w przypadku zadeklarowania w zeznaniu podatkowym zaliczek w prawidłowej wysokości podstawę do obliczenia kwoty odsetek za zwłokę od niezapłaconych w terminie płatności zaliczek stanowi ich wysokość wskazana w tym zeznaniu. Zmiana polega na wprowadzeniu możliwości zaliczenia nadpłaty na poczet odsetek w obu tych wypadkach – także gdy nie wydano decyzji na podstawie art. 53a. Nadpłaty mają być też zaliczane na poczet kosztów upomnienia, co ma uproszczyć pobór tych kosztów (art. 76 § 1 O.p.). Wprowadzono też możliwość zaliczania nadpłat (zwrotów podatku), spółki cywilnej na poczet zobowiązań wspólników lub byłych wspólników tej spółki, z tym że w przypadku istniejącej spółki wymaga to zgody wszystkich wspólników (art. 76 § 3 pkt 2 O.p.). W art. 76 § 2a O.p. przyznany został priorytet zaliczeniu nadpłaty (zwrotu podatku) na poczet zaległości podatkowych wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetek. W przypadku zającia wierzytelności z tytułu nadpłaty nadpłata będzie podlegała zaliczeniu na poczet tych należności, a nadwyżka będzie przekazywana komornikowi lub do depozytu sądowego w ramach realizacji zajęcia. Przepis ten obowiązuje od 8 września 2016 r.	
Art. 76b. [Zaliczenie nadpłat] § 1. Przepisy art. 76, art. 76a, art. 77b i art. 80 stosuje się odpowiednio do zwrotu podatku. Zaliczenie, o którym mowa w art. 76a § 2 pkt 1, następuje z dniem złożenia deklaracji wykazującej zwrot podatku.	Art. 76b. [Zaliczenie nadpłat] § 1. Przepisy art. 76, art. 76a, art. 77b, art. 79 i art. 80 stosuje się odpowiednio do zwrotu podatku. Zaliczenie, o którym mowa w art. 76a § 2 pkt 1, następuje odpowiednio z dniem złożenia deklaracji wykazującej zwrot podatku lub korekty takiej deklaracji.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Z art. 76a § 2 pkt 1 O.p. wynika, że zaliczenie nadpłaty na poczet zaległości podatkowych następuje z dniem powstania nadpłaty. Art. 76b wskazuje, że zaliczenie to następuje z dniem złożenia deklaracji, w której podatnik wykazał zwrot podatku. Przepis ten został uzupełniony i uwzględnia obecnie także sytuację, w której podatnik składa korektę deklaracji wykazującej zwrot podatku. W obu przypadkach zaliczenie następuje z dniem złożenia takich deklaracji.	
Art. 77. [Zwrot nadpłaty] § 1. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie: 1) 30 dni od dnia wydania decyzji o zmianie, uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji: a) ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego, b) określającej wysokość zobowiązania podatkowego, c) o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta, d) o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej lub spadkobiercy, z zastrzeżeniem § 3; (...) 3) 14 dni od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję organu podatkowego pierwszej instancji lub stwierdzającego jej nieważność, z zastrzeżeniem § 3; Brak odpowiednika	Art. 77. [Zwrot nadpłaty] § 1. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie: 1) 30 dni od dnia wydania nowej decyzji – jeżeli nadpłata powstała w związku z uchyleniem albo stwierdzeniem nieważności decyzji; (...) 3) 30 dni od dnia wydania decyzji o zmianie, uchyleniu albo stwierdzeniu nieważności decyzji – jeżeli w związku z uchyleniem albo stwierdzeniem nieważności decyzji nie wystąpi obowiązek wydania nowej decyzji; (...) 4a) 30 dni od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzien-

§ 3. W przypadku uchylenia decyzji, o której mowa w § 1 pkt 1 lit. a-d, lub stwierdzenia jej nieważności, jeżeli następnie, w terminie 3 miesięcy od dnia uchylenia lub stwierdzenia nieważności przez organ podatkowy lub od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję lub stwierdzającego jej nieważność, zostanie wydana decyzja w tej samej sprawie, nadpłata, którą stanowi różnica między podatkiem wpłaconym a podatkiem wynikającym z tej decyzji, podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania nowej decyzji.

§ 4. W przypadku niewydania nowej decyzji w terminie, o którym mowa w § 3, nadpłata stanowiąca kwotę wpłaconą na podstawie decyzji uchylonej lub decyzji, której nieważność stwierdzono, podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki.

niku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części akt normatywny, jeżeli wniosek, o którym mowa w art. 74, został złożony przed terminem wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
uchylony

§ 4. W przypadku niewydania nowej decyzji w terminie **3 miesięcy od dnia uchylenia albo stwierdzenia nieważności przez organ podatkowy lub od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję albo stwierdzającego jej nieważność**, nadpłata stanowiąca kwotę wpłaconą na podstawie decyzji uchylonej albo decyzji, której nieważność stwierdzono, podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 77 § 1 pkt 1 O.p. nadpłata powstała w związku z uchyleniem albo stwierdzeniem nieważności decyzji podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania przez organ podatkowy nowej decyzji w tej samej sprawie. Jeżeli nowa decyzja nie zostanie wydana w ciągu 3 miesięcy od dnia uchylenia lub stwierdzenia nieważności przez organ podatkowy, nadpłata podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki (art. 77 § 4 O.p.). Jeżeli w związku z uchyleniem albo stwierdzeniem nieważności decyzji nie wystąpi obowiązek wydania nowej decyzji, nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji o zmianie, uchyleniu, stwierdzeniu nieważności decyzji (art. 77 § 1 pkt 3 O.p.). W nowo dodanym pkt 4a art. 77 § 1 uregulowano także sytuację, w której podatnik składa wniosek o zwrot nadpłaty w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego lub TSUE, ale jeszcze przed wejściem w życie orzeczenia TK lub przed publikacją wyroku TSUE. Ustawodawca postanowił, że w takich przypadkach zwrot nadpłaty powinien nastąpić w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części akt normatywny.

Art. 77b. [Zwrot nadpłaty]

§ 1. Zwrot nadpłaty następuje:

- 1) na wskazany rachunek bankowy podatnika, płatnika lub inkasenta obowiązującego do posiadania rachunku bankowego;
- 2) w gotówce, jeżeli podatnik, płatnik lub inkasent nie są obowiązani do posiadania rachunku bankowego, chyba że zażądają zwrotu nadpłaty na rachunek bankowy.

Art. 77b. [Zwrot nadpłaty]

§ 1. Zwrot nadpłaty następuje:

- 1) w przypadku gdy podatnik, płatnik lub inkasent jest obowiązany do posiadania rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, wyłącznie na ten rachunek wskazany przez podatnika, płatnika lub inkasenta;**
- 2) w przypadku gdy podatnik, płatnik lub inkasent nie jest obowiązany do posiadania rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na wskazany rachunek bankowy lub rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej podatnika, płatnika lub inkasenta albo przekazem pocztowym, chyba że podatnik, płatnik lub inkasent zażądają zwrotu nadpłaty w kasie.**

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
(...) § 3. Nadpłata, której wysokość nie przekracza kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym, podlega zwrotowi wyłącznie w kasie. (...) § 5. Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do osób, które były współnikami spółki cywilnej w chwili rozwiązania spółki.	(...) § 3. Nadpłata, której wysokość nie przekracza dwukrotności kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli nie wskazano rachunku, na który ma zostać zwrócona, podlega zwrotowi w kasie. (...) § 5. Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do: 1) następców prawnych i osób trzecich; 2) osób, które były współnikami spółki cywilnej w chwili rozwiązania spółki; 3) spółek, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych w chwili utraty przez tę podatkową grupę kapitałową statusu podatnika.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana polega na przyjęciu jako zasady dokonywania zwrotu nadpłaty wszystkim podatnikom (płatnikom, inkasentom) przede wszystkim bezgotówkowo – na rachunek bankowy. W przypadku podatników (płatników, inkasentów), którzy mają obowiązek posiadać taki rachunek, zwrot będzie dokonywany wyłącznie na ten rachunek. Natomiast w przypadku podmiotów, które nie mają obowiązku posiadać rachunku, zwrot będzie dokonywany na wskazany przez nich rachunek, a gdy takiego rachunku nie wskażą – przekazem pocztowym. Zwrot gotówką w kasie będzie dokonywany na żądanie podatnika. Nadpłaty w małych kwotach, czyli takie, których wysokość nie przekracza dwukrotności kosztów upomnienia, będą podlegały zwrotowi w pierwszej kolejności na rachunek, a jeżeli nie wskazano rachunku, będą podlegały zwrotowi w kasie (art. 77b § 3 Ordynacji podatkowej). Dodatkowo sprecyzowano, że na równi z rachunkiem bankowym traktowany jest rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej. Uregulowano także sytuacje, w których następuje zwrot nadpłaty: ■ następcom prawnym i osobom trzecim oraz ■ spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych w chwili utraty przez podatkową grupę kapitałową statusu podatnika (art. 77b § 5 pkt 1 i 3 Ordynacji podatkowej).	
Art. 78. [Oprocentowanie nadpłat] § 1. Nadpłaty podlegają oprocentowaniu w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych, z zastrzeżeniem § 2. § 2. Nadpłaty, o których mowa w art. 76 § 2, nie podlegają oprocentowaniu. § 3. Oprocentowanie przysługuje: 1) w przypadkach przewidzianych w art. 77 § 1 pkt 1 lit. a–d, z zastrzeżeniem pkt 2, oraz w przypadku, o którym mowa w art. 77 § 1 pkt 3 – od dnia powstania nadpłaty; 2) w przypadkach przewidzianych w art. 77 § 1 pkt 1 lit. a–d – od dnia wydania decyzji o zmianie lub uchyleniu decyzji, jeżeli organ podatkowy nie przyczynił się do powstania przesłanki zmiany lub uchylenia decyzji, a nadpłata nie została zwrócona w terminie;	Art. 78. [Oprocentowanie nadpłat] § 1. Nadpłaty podlegają oprocentowaniu w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 56 § 1, pobieranych od zaległości podatkowych. § 2. Nadpłaty, których wysokość nie przekracza dwukrotności kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym, nie podlegają oprocentowaniu. § 3. Oprocentowanie przysługuje: 1) w przypadkach przewidzianych w art. 77 § 1 pkt 1 i 3 – od dnia powstania nadpłaty, a jeżeli organ podatkowy nie przyczynił się do powstania przesłanki zmiany lub uchylenia decyzji, a nadpłata nie została zwrócona w terminie – od dnia wydania decyzji o zmianie lub uchyleniu decyzji; uchylony

(...) **§ 5.** W przypadku przewidzianym w art. 77 § 1 pkt 4 oprocentowanie przysługuje za okres:

1) od dnia powstania nadpłaty do dnia jej zwrotu – pod warunkiem złożenia przez podatnika wniosku o zwrot nadpłaty w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części akt normatywny;

2) od dnia powstania nadpłaty do 30 dnia od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia **Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości** w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części akt normatywny – jeżeli wniosek o zwrot nadpłaty został złożony po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części ten akt.

(...) **§ 5.** W przypadkach przewidzianych w art. 77 § 1 pkt 4 i **4a** oprocentowanie przysługuje za okres:

1) od dnia powstania nadpłaty do dnia jej zwrotu – pod warunkiem złożenia przez podatnika wniosku o zwrot nadpłaty **przed terminem albo** w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części akt normatywny;

2) od dnia powstania nadpłaty do 30 dnia od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia **Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej** w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części akt normatywny – jeżeli wniosek o zwrot nadpłaty został złożony po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od dnia, w którym uchylono lub zmieniono w całości lub w części ten akt.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Nowelizacja zróżnicowała stawki odsetek za zwłokę. Dlatego w art. 78 § 1 O.p. wskazano, że nadpłaty podlegają oprocentowaniu według stawki podstawowej wskazanej w art. 56 § 1 O.p. Zachowana zostaje zasada niepodlegania oprocentowaniu nadpłat w małych kwotach, tj. nieprzekraczających dwukrotności kosztów upomnienia (art. 78 § 2 O.p.). Zmiana w art. 78 § 3 i 5 O.p. wynika ze zmiany treści art. 77 O.p.

Art. 79. [Postępowanie w sprawie stwierdzenia nadpłaty]

§ 1. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nadpłaty nie może zostać wszczęte w czasie trwania postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej oraz w okresie między zakończeniem kontroli a wszczęciem postępowania – w zakresie zobowiązań podatkowych, których dotyczy postępowanie lub kontrola.

§ 2. Prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wygasa po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli ustawy podatkowe przewidują inny tryb zwrotu podatku.

Brak odpowiednika

Art. 79. [Postępowanie w sprawie stwierdzenia nadpłaty]

§ 1. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nadpłaty nie może zostać wszczęte w czasie trwania postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej – w zakresie zobowiązań podatkowych, których dotyczy postępowanie lub kontrola. **W razie wszczęcia z urzędu postępowania podatkowego w sprawie, w której został złożony wniosek o stwierdzenie nadpłaty, żądanie zawarte we wniosku o stwierdzenie nadpłaty podlega rozpatrzeniu w tym postępowaniu.**

§ 2. Prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty **oraz wniosku o zwrot nadpłaty** wygasa po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, **chyba że ustawy podatkowe przewidują inny tryb zwrotu podatku.**

§ 3. Decyzję w sprawie stwierdzenia nadpłaty na wniosek złożony **przed upływem terminu przedawnienia** można wydać także po upływie tego terminu.

§ 4. Wniosek o stwierdzenie nadpłaty można złożyć po upływie terminu przedawnienia, jeżeli istnienie nadpłaty wynika z porozumienia zawartego w trybie procedury wzajemnego porozumiewania na podstawie ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W związku z uchYLENIEM art. 81b § 3 O.p. dopuszczalne jest złożenie wniosku o stwierdzenie nadpłaty w okresie między zakończeniem kontroli podatkowej a wszczęciem postępowania podatkowego. Jeżeli jednak po złożeniu wniosku o stwierdzenie nadpłaty zostanie wszczęte z urzędu postępowanie podatkowe w sprawie, w której został złożony wniosek, wniosek ten powinien być rozpatrzony w tym postępowaniu. Nie ma uzasadnienia do równoległego prowadzenia dwóch postępowań o takim samym zakresie stanu faktycznego i powielania czynności dowodowych. Dlatego ustawodawca zadecydował, aby żądanie zawarte we wniosku o stwierdzenie nadpłaty podlegało rozpatrzeniu w postępowaniu wszczętym z urzędu (zdanie drugie w art. 79 § 1 O.p.). Zgodnie z art. 79 § 2 O.p. prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wygasa po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Analogiczne rozwiązanie zostało wprowadzone w przypadku złożenia wniosku o zwrot nadpłaty (zmiana art. 79 § 2 O.p.) oraz złożenia wniosku o zwrot podatku (wpisanie art. 79 w art. 76b § 1 O.p.). Wniosek o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektą deklaracji może być złożony do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Nowelizacja uregulowała problem załatwienia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, gdy: ■ wniosek ten został złożony tuż przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, ■ istnienie lub żądana wysokość nadpłaty budzi wątpliwości i nie może zostać zwrócona w trybie bezdecyzyjnym oraz ■ zakończenie postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty jest niemożliwe przed upływem terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. W praktyce problem dotyczy wniosków o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektami deklaracji, w wyniku których następuje zmniejszenie zobowiązania podatkowego. Nowelizacja wprowadziła obowiązek rozpatrzenia tego rodzaju wniosków o stwierdzenie nadpłaty także po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 79 § 3 O.p.). Dzięki temu rozwiązaniu będzie możliwe ukończenie postępowań wszczętych przed terminem przedawnienia. Zasady te mają odpowiednie zastosowanie do złożonych przed upływem terminu przedawnienia korekt deklaracji wykazujących zwrot podatku, w zakresie weryfikacji zwrotu. Nowelizacja wprowadza też możliwość złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, a w konsekwencji także możliwość wydania decyzji po upływie terminu przedawnienia, jeżeli prawo do stwierdzenia nadpłaty wynika z zawartego porozumienia w trybie procedury wzajemnego porozumiewania na podstawie zawartych przez Polskę umów o unikaniu podwójnego opodatkowania (art. 79 § 4 O.p.).	
Art. 80a. [Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji] Brak odpowiednika Brak odpowiednika (...) § 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór pełnomocnictwa do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej oraz wzór zawiadomienia o odwołaniu tego pełnomocnictwa, uwzględniając zakres pełnomocnictwa i dane identyfikujące podatnika, płatnika lub inkasenta oraz pełnomocnika.	Art. 80a. [Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji] (...) § 2b. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa może być złożone w formie dokumentu elektronicznego. § 2c. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa składane w formie dokumentu elektronicznego podatnik, płatnik lub inkasent składa do ministra właściwego do spraw finansów publicznych. (...) § 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pełnomocnictw do podpisywania deklaracji i wzory zawiadomienia o zmianie lub odwołaniu tych pełnomocnictw, uwzględniając zakres pełnomocnictwa i dane identyfikujące podatnika, płatnika lub inkasenta oraz pełnomocnika, a także mając na celu uproszczenie zgłaszania pełnomocnictwa oraz pewność ustalenia zakresu działania pełnomocnika.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Nowelizacja wprowadziła możliwość składania pełnomocnictwa do podpisywania deklaracji oraz zawiadomienia o odwołaniu tego pełnomocnictwa w formie dokumentu elektronicznego. Pełnomocnictwa i zawiadomienia o ich odwołaniu podatnik, płatnik lub inkasent składa do ministra właściwego do spraw finansów publicznych (art. 80a § 2b i § 2c O.p.).	

Jak wskazał ustawodawca w uzasadnieniu, przyjęcie takiego rozwiązania jest związane z wprowadzeniem nowej instytucji pełnomocnictwa ogólnego i składania tych pełnomocnictw w formie dokumentu elektronicznego do ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Zmierzają to do skupienia w jednej bazie danych informacji dotyczących wszystkich pełnomocnictw do podpisywania deklaracji elektronicznych i papierowych. Wprowadzenie tego rozwiązania wymagało także zmian w delegacji upoważniającej Ministra Finansów do określenia wzorów pełnomocnictw oraz zawiadomień o ich zmianie lub odwołaniu (art. 80a § 5 O.p.).

Art. 81. [Korekta deklaracji]

(...) § 2. Skorygowanie deklaracji następuje przez złożenie korygującej deklaracji **wraz z dołączonym pisemnym uzasadnieniem przyczyn korekty, z zastrzeżeniem § 3.**

§ 3. Skorygowanie deklaracji, o których mowa w art. 130c i art. 133 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.), nie wymaga dołączenia pisemnego uzasadnienia przyczyn korekty.

Art. 81. [Korekta deklaracji]

(...) § 2. Skorygowanie deklaracji następuje przez złożenie korygującej deklaracji.

uchylony

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zrezygowano z obowiązku dołączania do korekty deklaracji – pisemnego uzasadnienia przyczyn korekty, we wszystkich przypadkach, w których podatnik taką korektę składa, a nie tylko w przypadkach wymienionych w art. 81 § 3 O.p. Rezygnacja z obowiązku składania pisemnego uzasadnienia przyczyn korekty oznacza, że art. 81 § 3 O.p. stał się niepotrzebny i został uchylony.

Art. 81b. [Zawieszenie korekty]

(...) § 2. Korekta złożona w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, nie wywołuje skutków prawnych.

Brak odpowiednika

Art. 81b. [Zawieszenie korekty]

(...) § 2. Korekta złożona w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, nie wywołuje skutków prawnych. **Organ podatkowy zawiadamia pisemnie składającego korektę o jej bezskuteczności.**

§ 2a. Korekta złożona wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty nie wywołuje skutków prawnych w razie odmowy stwierdzenia nadpłaty w całości lub w części oraz w razie umorzenia postępowania w związku z wycofaniem wniosku. W uzasadnieniu wydanej decyzji organ podatkowy wskazuje bezskuteczność takiej korekty.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Nowelizacja nałożyła na organ podatkowy obowiązek zawiadomienia podmiotu, który złożył korektę o tym, że jest ona bezskuteczna (art. 81b § 2 zdanie drugie O.p.). Ustawodawca nie przewidział w tym przypadku środka zaskarżenia, ponieważ bezskuteczność korekty wynika z mocy prawa (z art. 81 § 1 pkt 1 O.p.), a zawiadomienie ma jedynie informacyjny charakter. Nowelizacja uregulowała także sytuację, w której wydana została:

- decyzja odmawiająca stwierdzenia nadpłaty w całości lub w części oraz
- decyzja o umorzeniu postępowania w związku z wycofaniem wniosku o stwierdzenie nadpłaty.

Ustawodawca postanowił, że w takich przypadkach korekta deklaracji złożona wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty nie wywołuje skutków prawnych. Decyzja o odmowie stwierdzenia nadpłaty lub o umorzeniu postępowania w związku z wycofaniem wniosku powinna zawierać informację o bezskuteczności korekty (art. 81b § 2a O.p.).

Art. 82. [Obowiązek przekazywania informacji]

(...) § 3. Banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz inne instytucje finansowe, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub jego upoważnionego przedstawiciela, są obowiązane do udzielenia informacji w razie wystąpienia władz państw obcych – w zakresie i na zasadach określonych w rozdziale 2

Art. 82. [Obowiązek przekazywania informacji]

(...) § 3. **Organy administracji publicznej**, banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz inne instytucje finansowe **wymienione w art. 182**, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub jego upoważnionego przedstawiciela, są obowiązane do udzielenia informacji w razie wystąpienia władz państw

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
działu VIIa oraz wynikających z ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.	obcych – w zakresie i na zasadach określonych w rozdziale 2 działu VIIa oraz wynikających z ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Ustawodawca uznał, że obowiązek udzielenia informacji na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych w razie wystąpienia władz państw obcych – w zakresie i na zasadach określonych w rozdziale 2 działu VIIa oraz wynikających z ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska – należy rozszerzyć na wszystkie organy administracji publicznej. Występują bowiem sytuacje, w których konieczne jest uzyskanie informacji będących w posiadaniu tych organów. Ponadto w celu uniknięcia wątpliwości, jakie instytucje finansowe są zobowiązane do udzielania informacji, ustawodawca odesłał do katalogu podmiotowego tych instytucji zawartego w art. 182 O.p.	
Brak odpowiednika	Art. 82b. [Udostępnianie informacji] § 1. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać, nieodpłatnie udostępniać informacje w sprawach indywidualnych oraz udzielać pomocy organom podatkowym przy wykonywaniu zadań określonych w ustawie. § 2. Przy wykonywaniu swoich zadań organy podatkowe są uprawnione do nieodpłatnego korzystania z informacji zgromadzonych w aktach spraw, zbiorach danych, ewidencjach i rejestrach przez organy administracji rządowej i samorządowej, sądy, państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne oraz państwowe osoby prawne, w tym również z informacji zapisanych w postaci elektronicznej, z zastrzeżeniem odrębnych przepisów.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Nowo dodany art. 82b O.p. nałożył na polskie organy administracji obowiązek udzielania informacji organom podatkowym. Dotychczas w Ordynacji brak było takiego przepisu, podczas gdy zapis taki znajduje się już w ustawie o kontroli skarbowej (art. 7) i ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 36). Organy podatkowe mogą nawet uzyskać takie informacje od organów podatkowych innych państw (państw członkowskich UE oraz państw trzecich).	
Art. 87. [Obowiązek wystawienia rachunku] (...) § 2. Obowiązek wystawienia rachunku, o którym mowa w § 1, nie dotyczy rolników sprzedających produkty roślinne i zwierzęce pochodzące z własnej uprawy lub hodowli, nieprzerobione sposobem przemysłowym, chyba że sprzedaż jest dokonywana w ich odrębnych, stałych miejscach sprzedaży, poza obrębem uprawy lub hodowli.	Art. 87. [Obowiązek wystawienia rachunku] (...) § 2. Obowiązek wystawienia rachunku, o którym mowa w § 1, nie dotyczy rolników sprzedających produkty roślinne i zwierzęce pochodzące z własnej uprawy, hodowli lub chowu, nieprzerobione lub nieprzetworzone sposobem przemysłowym, chyba że sprzedaż jest dokonywana w ich odrębnych, stałych miejscach sprzedaży poza obrębem uprawy, hodowli lub chowu, z wyjątkiem sprzedaży na targowiskach, o których mowa w art. 20 ust. 1c pkt 3 lit. b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 699; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1595).

Ustawodawca postanowił, że rolnicy nie będą zwolnieni z obowiązku wystawiania rachunków na żądanie kupującego w przypadku dokonywania sprzedaży swoich produktów na targowiskach. Oznacza to, że rolnicy dokonujący sprzedaży na targowiskach powinni wystawiać rachunki. Zmiana jest związana z wprowadzeniem opodatkowania ryczałtowego, któremu będzie podlegać sprzedaż przetworzonych produktów rolnych.

Art. 92. [Solidarna odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe]

(...) § 3. Małżonkowie **wspólnie opodatkowani** na podstawie odrębnych przepisów ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe oraz solidarna jest ich wierzytelność o zwrot nadpłaty podatku.

Brak odpowiednika

Art. 92. [Solidarna odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe]

(...) § 3. Małżonkowie **opodatkowani łącznie od sumy swoich dochodów** na podstawie odrębnych przepisów ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe oraz solidarna jest ich wierzytelność o zwrot nadpłaty podatku od **sumy dochodów małżonków, z zastrzeżeniem § 3a.**

§ 3a. W razie śmierci jednego z małżonków, o których mowa w § 3, drugi z małżonków ponosi odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe oraz przysługuje mu wierzytelność o zwrot nadpłaty podatku.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Zgodnie z nowelizacją w razie śmierci jednego z małżonków, który opodatkował swoje dochody łącznie z dochodami drugiego małżonka, ewentualna odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe wynikające ze wspólnego zeznania przechodzi na drugiego z małżonków. Małżonek ten będzie również uprawniony do wnioskowania o zwrot nadpłaty wynikającej ze wspólnego zeznania. Ustawodawca uznał, że nie ma w takiej sytuacji potrzeby wprowadzania do tej procedury spadkobierców, skoro wolą małżonków było złożenie wspólnego zeznania. Ponadto dopuszczanie spadkobierców do spraw podatkowych żyjącego podatnika-małżonka wiązałoby się z pośmiertnym „rozdzielaniem” wspólnego zeznania, co mogłoby budzić poważne wątpliwości z zakresu ochrony tajemnicy skarbowej. Przyjęte rozwiązanie wyłącza odpowiedzialność innych osób (będących spadkobiercami) za zobowiązania podatkowe wynikające ze wspólnego rozliczenia, stanowiąc wyjątek od zasad określonych w art. 98 O.p.

Art. 93a. [Sukcesja podatkowa]

(...) § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do:

(...) 2) spółki niemającej osobowości prawnej, do której osoba fizyczna wniosła na pokrycie udziału wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa.

Brak odpowiednika

Art. 93a. [Sukcesja podatkowa]

(...) § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do:
uchylony

§ 5. Spółka niemająca osobowości prawnej, do której osoba fizyczna wniosła na pokrycie udziału wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa, wstępuje w przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa wniesionego przedsiębiorstwa, z wyjątkiem tych praw, które nie mogą być kontynuowane na podstawie przepisów regulujących opodatkowanie spółek niemających osobowości prawnej.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Nowelizacja określiła zasady sukcesji obowiązujące w przypadku wniesienia przedsiębiorstwa osoby fizycznej aportem do spółki niemającej osobowości prawnej. Ustawodawca uznał, że w takiej sytuacji powinny obowiązywać analogiczne zasady sukcesji do obowiązujących przy przekształceniu przedsiębiorstwa osoby fizycznej w spółkę kapitałową. Zgodnie z nowelizacją w takim przypadku spółka wstępuje w prawa podatkowe wniesionego przedsiębiorstwa, z wyjątkiem tych praw, które nie mogą być kontynuowane na podstawie przepisów regulujących opodatkowanie spółek niemających osobowości prawnej (art. 93a § 5 O.p.). Spółka wraz z osobą fizyczną ponosi solidarną odpowiedzialność za zaległości podatkowe związane z wniesionym przedsiębiorstwem powstałe do dnia wniesienia przedsiębiorstwa (art. 112c O.p.).

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Art. 98. [Odpowiedzialność spadkobierców] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się również do odpowiedzialności spadkobierców za: 1) zaległości podatkowe, w tym również za zaległości, o których mowa w art. 52 § 1;	Art. 98. [Odpowiedzialność spadkobierców] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się również do odpowiedzialności spadkobierców za: 1) zaległości podatkowe, w tym również za zaległości, o których mowa w art. 52 oraz art. 52a;
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Jest to zmiana dostosowująca wynikająca z dodania art. 52a O.p., zgodnie z którym wynagrodzenie płatników (lub inkasentów) pobrane nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej traktuje się jako zaległość podatkową. Tym samym odpowiedzialność spadkobierców za zaległości podatkowe spadkodawców obejmuje obecnie także zaległości podatkowe spadkodawców wynikające z nienależnie pobranych przez nich wynagrodzeń.	
Art. 99. [Zawieszenie biegu terminów] Bieg terminów przewidzianych w art. 68, 70, 71, 77 § 1 oraz art. 80 § 1 ulega zawieszeniu od dnia śmierci spadkodawcy do dnia uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upłynęły 2 lata od śmierci spadkodawcy.	Art. 99. [Zawieszenie biegu terminów] Bieg terminów przewidzianych w art. 70, art. 71, art. 77 § 1 oraz art. 80 § 1 nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu od dnia śmierci spadkodawcy do dnia uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku lub zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upłynęły 2 lata od śmierci spadkodawcy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 16 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r., poz. 251). Przepis art. 99 O.p. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją odwoływał się do art. 68 O.p. Mogło to sugerować, że spadkobiercy dziedziczą obowiązki podatkowe jeszcze niepowstałe. Dlatego ustawodawca zdecydował o wykreśleniu tego odwołania z treści art. 99 O.p. W treści art. 99 O.p. uregulowano też sytuację, w której bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się. Dotychczas przepis regulował tylko kwestię zawieszenia biegu terminu przedawnienia. W art. 99 dodano też odwołanie do aktu poświadczenia dziedziczenia wydawanego przez notariusza. Dotychczas przepis ten odwoływał się wyłącznie do stwierdzenia nabycia spadku przez sąd, podczas gdy obie te instytucje wywołują takie same skutki prawne (art. 95p ustawy – Prawo o notariacie).	
Art. 100. [Decyzja o odpowiedzialności spadkobierców] § 1. Organy podatkowe właściwe ze względu na ostatnie miejsce zamieszkania spadkodawcy orzekają w odrębnych decyzjach o zakresie odpowiedzialności poszczególnych spadkobierców lub określają wysokość nadpłaty albo zwrotu podatku. § 2. W decyzji organ podatkowy określa wysokość znanych w dniu otwarcia spadku zobowiązań spadkodawcy, o których mowa w art. 98 § 1 i 2, z zastrzeżeniem § 2a. § 2a. Wydając decyzję, organ podatkowy określa prawidłową wysokość zobowiązania podatkowego, wysokość poniesionej straty uprawniającej spadkobierców do skorzystania, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, z ulg podatkowych, wysokość nadpłaty lub zwrotu podatku, jeżeli ich wysokość jest inna niż wykazana w deklaracji złożonej przez spadkodawcę albo spadkodawca deklaracji nie złożył.	Art. 100. [Decyzja o odpowiedzialności spadkobierców] § 1. Organ podatkowy orzeka w jednej decyzji o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień poszczególnych spadkobierców na podstawie decyzji ostatecznych wydanych wobec spadkodawcy oraz jego zobowiązań wynikających z prawidłowych deklaracji. § 2. Jeżeli deklaracja złożona przez spadkodawcę jest nieprawidłowa lub deklaracji nie złożono, orzekając o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień spadkobierców, organ podatkowy jednocześnie ustala lub określa kwoty, o których mowa w art. 21 § 3 i 3a, art. 24 lub art. 74a. Brak odpowiednika

§ 3. Termin płatności przez spadkobiercę zobowiązań, o których mowa w § 2, wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji.	§ 3. Termin płatności przez spadkobiercę zobowiązań wynikających z decyzji o zakresie jego odpowiedzialności wynosi 14 dni od dnia jej doręczenia.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Organ podatkowy ma orzekać w jednej decyzji o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień poszczególnych spadkobierców na podstawie decyzji ostatecznych wydanych wobec spadkodawcy oraz jego zobowiązań wynikających z prawidłowych deklaracji (art. 100 § 1 Ordynacji podatkowej). Jeżeli deklaracja złożona przez spadkodawcę jest nieprawidłowa lub deklaracji nie złożono, orzekając o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień spadkobierców, organ podatkowy jednocześnie ustala lub określa kwoty, o których mowa w art. 21 § 3 i 3a, art. 24 lub art. 74a (art. 100 § 2 O.p.).	
Art. 102. [Odpowiedzialność spadkobierców] § 1. Przepisy art. 100 i 101 stosuje się, jeżeli: 1) w stosunku do spadkodawcy nie zostało wszczęte postępowanie podatkowe lub 2) postępowanie podatkowe, którego stroną był spadkodawca, zostało zakończone decyzją ostateczną. § 2. W razie śmierci strony w toku postępowania w sprawach dotyczących praw lub obowiązków wymienionych w art. 97 w miejsce dotychczasowej strony wstępują jej spadkobiercy.	Art. 102. [Odpowiedzialność spadkobierców] uchylony § 2. W miejsce strony zmarłej w toku postępowania w sprawach dotyczących praw i obowiązków wymienionych w art. 97 wstępują jej spadkobiercy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 102 został zmieniony w związku z nowelizacją art. 100 O.p.	
Art. 104. [Odpowiedzialność spadkobierców] § 1. Jeżeli spadkodawca był podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, organ podatkowy informuje spadkobierców, na podstawie posiadanych danych, o wysokości dochodu lub przychodu spadkodawcy oraz o wysokości wpłaconych zaliczek na podatek lub podatku, podając równocześnie przypadającą do zapłacenia kwotę podatku lub kwotę nadpłaty. § 2. Jeżeli spadkodawca poniósł wydatki uprawniające do ulg podatkowych, spadkobierca w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w § 1, zawiadamia organ podatkowy o wysokości poniesionych wydatków. § 3. Po upływie terminu, o którym mowa w § 2, organ podatkowy doręcza spadkobiercom decyzję ustalającą wysokość zobowiązania podatkowego lub stwierdzającą nadpłatę. § 4. (uchylony)	Art. 104. [Odpowiedzialność spadkobierców] uchylony
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 104 został uchylony w związku z nowelizacją art. 92 i art. 100 O.p.	
Art. 105. [Oprocentowanie nadpłat] (...) § 2. Przypadające na rzecz spadkodawcy nadpłaty oraz zwroty podatków, a także oprocentowanie z tych tytułów zwracane są poszczególnym spadkobiercom w propor-	Art. 105. [Oprocentowanie nadpłat] (...) § 2. Przypadające na rzecz spadkodawcy nadpłaty oraz zwroty podatków, a także oprocentowanie z tych tytułów zwracane są poszczególnym spadkobiercom proporcjo-

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
cji określonej w ich zgodnym oświadczeniu woli, pod warunkiem złożenia w organie podatkowym: 1) prawomocnego postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku; 2) zgodnego oświadczenia woli wszystkich spadkobierców o podziale tych należności. § 3. W razie niezłożenia oświadczenia, o którym mowa w § 2 pkt 2, w terminie 30 dni od dnia złożenia prawomocnego postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku kwoty należnych nadpłat i zwrotów podatku, a także kwoty oprocentowania z tych tytułów składane są do depozytu organu podatkowego. Nadpłata lub zwrot podatku są pomniejszane o koszty przechowywania w depozycie. § 4. Oprocentowanie naliczane jest nadal, jeżeli zwrot nadpłaty lub zwrot podatku nie został dokonany w terminie 15 dni od dnia złożenia oświadczenia, o którym mowa w § 2 pkt 2.	nalnie do ich udziału spadkowego określonego w prawomocnym postanowieniu sądu o stwierdzeniu nabycia spadku lub zarejestrowanym akcie poświadczenia dziedziczenia złożonym w organie podatkowym. uchylony § 4. Oprocentowanie naliczane jest nadal, jeżeli zwrot nadpłaty lub zwrot podatku nie został dokonany w terminie 15 dni od dnia złożenia prawomocnego postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku lub zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Z art. 95p ustawy – Prawo o notariacie wynika, że ilekroć w przepisach odrębnych jest mowa o postanowieniu o stwierdzeniu nabycia spadku, należy rozumieć przez to również zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia. W celu zachowania jasności i czytelności Ordynacji podatkowej określenie zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia zostało wprowadzone obok pojęcia postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku (art. 105 § 2 i 4 Ordynacji podatkowej). Ustawodawca wprowadził zasadę, zgodnie z którą zwrot przypadających na rzecz spadkodawcy nadpłat oraz zwrotów podatków, a także ich oprocentowania z tych tytułów poszczególnym spadkobiercom będzie następował proporcjonalnie do ich udziału spadkowego określonego w prawomocnym postanowieniu sądu o stwierdzeniu nabycia spadku albo zarejestrowanym akcie poświadczenia dziedziczenia, złożonym w organie podatkowym. Dzięki temu dokonanie zwrotu należności zawsze będzie możliwe po przedstawieniu przez spadkobierców tylko jednego dokumentu. Dzięki zamianom organy podatkowe nie będą też angażowane w spory o wzajemne rozliczenia między spadkobiercami, co dopuszczają obecne przepisy, uzależniając zwrot nadpłaty od przedstawienia zgodnego oświadczenia woli wszystkich spadkobierców o podziale tych należności.	
Art. 106. [Odpowiedzialność zapisobiercy] (...) § 3. Do odpowiedzialności zapisobiercy stosuje się odpowiednio art. 97 § 1 oraz art. 98–104.	Art. 106. [Odpowiedzialność zapisobiercy] (...) § 3. Do odpowiedzialności zapisobiercy stosuje się odpowiednio art. 97 § 1 oraz art. 98–103.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Zmiana ma charakter porządkowy. Jest spowodowana uchyleciem art. 104 O.p.	
Art. 107. [Odpowiedzialność osób trzecich] Brak odpowiednika	Art. 107. [Odpowiedzialność osób trzecich] (...) § 3. Ogłoszenie upadłości podatnika lub jego następcy prawnego nie ma wpływu na naliczanie odsetek za zwłokę w odniesieniu do osoby trzeciej.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Ustawodawca zdecydował, że ogłoszenie upadłości podatnika lub jego następcy prawnego nie ma wpływu na naliczanie odsetek za zwłokę w odniesieniu do osoby trzeciej. Dotychczas były co do tego wątpliwości. Zdaniem ustawodawcy odsetki za zwłokę rekompensują Skarbowi Państwa lub jednostce samorządu terytorialnego ubytek dochodów, które nie trafiły do budżetu w ustawowym terminie. Upadłość podatnika lub jego następcy prawnego nie może być okolicznością prowadzącą do zaniechania naliczania odsetek za zwłokę po dniu ogłoszenia upadłości i pozbawienia Skarbu Państwa należnej mu rekompensaty z tytułu zwłoki w regulowaniu należności podatkowych.	

Art. 108. [Decyzja o odpowiedzialności osoby trzeciej]

(...) § 2. Postępowanie w sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej nie może zostać wszczęte przed:

(...) 2) dniem doręczenia decyzji:

Brak odpowiednika

Brak odpowiednika

§ 3. W razie wystawienia tytułu wykonawczego na podstawie deklaracji, na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przed orzeczeniem o odpowiedzialności osoby trzeciej nie wymaga się uprzedniego wydania decyzji **określającej wysokość zobowiązania podatkowego i decyzji, o której mowa w art. 53a.**

Brak odpowiednika

§ 4. Egzekucja zobowiązania wynikającego z decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej może być wszczęta dopiero wówczas, gdy egzekucja z majątku podatnika okazała się w całości lub w części bezskuteczna.

Art. 108. [Decyzja o odpowiedzialności osoby trzeciej]

(...) § 2. Postępowanie w sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej nie może zostać wszczęte przed:

(...) 2) dniem doręczenia decyzji:

e) określającej wysokość zaległości podatkowej, o której mowa w art. 52 oraz art. 52a;

(...) 4) dniem odstąpienia od czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – w przypadku, o którym mowa w § 3a.

§ 3. W razie wystawienia tytułu wykonawczego na podstawie deklaracji, na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przed orzeczeniem o odpowiedzialności osoby trzeciej nie wymaga się uprzedniego wydania decyzji, o której mowa w § 2 pkt 2.

§ 3a. W razie odstąpienia od czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przed orzeczeniem o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości podatkowe podatnika lub płatnika z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1 nie wymaga się uprzedniego wydania decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego i decyzji, o której mowa w art. 53a.

§ 4. Egzekucja zobowiązania wynikającego z decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej może być wszczęta dopiero wówczas, gdy egzekucja z majątku podatnika okazała się w całości lub w części bezskuteczna, **odstąpiono od czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych albo nie przystąpiono do egzekucji administracyjnej w wyniku uprawdopodobnienia przez organ egzekucyjny braku możliwości uzyskania w toku egzekucji administracyjnej kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne.**

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269).

Ustawodawca uznał, że w Ordynacji podatkowej należy wprowadzić unormowanie, z którego wynika, że postępowanie podatkowe w sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej nie może zostać wszczęte przed dniem doręczenia decyzji o obowiązku zwrotu lub decyzji określającej wysokość zaległości podatkowej, o których mowa w art. 52 i 52a. Zmiany w art. 108 O.p. mają uprościć postępowanie w sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej.

Art. 109. [Odpowiedzialność osoby trzeciej]

§ 1. W sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej przepisy art. 29, art. 47 § 1, art. 51 § 1, art. 53 § 3, art. 55, art. 57, art. 59, art. 60 oraz art. 64–66 stosuje się odpowiednio.

Art. 109. [Odpowiedzialność osoby trzeciej]

§ 1. W sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej przepisy art. 29, art. 47 § 1, art. 51 § 1, art. 53 § 3, **art. 54**, art. 55, art. 57, art. 59, art. 60, art. 64–66 **oraz art. 76–76b** stosuje się odpowiednio.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Katalog przepisów, które mają odpowiednie zastosowanie w sprawie odpowiedzialności osoby trzeciej został uzupełniony o przepisy art. 54 i art. 76–76b O.p. Zmiana uzupełniająca katalog o art. 54 Ordynacji podatkowej jest wynikiem ukształtowania się linii orzeczniczej sądów administracyjnych, zgodnie z którą osoba trzecia nie może mieć naliczanych odsetek za zwłokę od zaległości podatkowej za okresy, za które nie nalicza się odsetek podatnikowi (np. wyrok NSA z 5 grudnia 2006 r., sygn. akt I FSK 335/06). Wprowadzono także możliwość zaliczania nadpłat osób trzecich na poczet ich zaległości podatkowych wraz z odsetkami za zwłokę.	
Brak odpowiednika	Art. 112c. [Odpowiedzialność solidarna spółki] Spółka niemająca osobowości prawnej, do której osoba fizyczna wniosła na pokrycie udziału swoje przedsiębiorstwo, odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z tą osobą fizyczną za powstałe do dnia wniesienia przedsiębiorstwa zaległości podatkowe związane z wniesionym przedsiębiorstwem.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Po nowelizacji zasady sukcesji podatkowej w związku z wniesieniem przedsiębiorstwa osoby fizycznej jako aportu do spółki niemającej osobowości prawnej są analogiczne do zasad sukcesji obowiązujących przy przekształceniu przedsiębiorstwa osoby fizycznej w spółkę kapitałową. Nowo dodany art. 112c O.p. wprowadza solidarną odpowiedzialność spółki, do której został wniesiony aport w postaci przedsiębiorstwa osoby fizycznej. Spółka ta, jako następca podatkowy takiego przedsiębiorstwa, odpowiada solidarnie za zobowiązania podatkowe tego przedsiębiorstwa powstałe do dnia wniesienia przedsiębiorstwa do spółki.	
Art. 115. [Odpowiedzialność wspólnika spółki] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się również do odpowiedzialności byłego wspólnika za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie, gdy był on wspólnikiem, oraz zaległości wymienione w art. 52 powstałe w czasie, gdy był on wspólnikiem. Za zobowiązania podatkowe powstałe, na podstawie odrębnych przepisów, po rozwiązaniu spółki odpowiadają osoby będące wspólnikami w momencie rozwiązania spółki. (...) § 4. Orzeczenie o odpowiedzialności, o której mowa w § 1, za zaległości podatkowe spółki z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1 nie wymaga uprzedniego wydania decyzji, o których mowa w art. 108 § 2 pkt 2. W tym przypadku określenie wysokości zobowiązań podatkowych spółki, orzeczenie o odpowiedzialności płatnika (inkasenta), zwrocie zaliczki na naliczony podatek od towarów i usług lub określenie wysokości należnych odsetek za zwłokę następuje w decyzji, o której mowa w art. 108 § 1.	Art. 115. [Odpowiedzialność wspólnika spółki] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się również do odpowiedzialności byłego wspólnika za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie, gdy był on wspólnikiem, oraz zaległości wymienione w art. 52 oraz art. 52a powstałe w czasie, gdy był on wspólnikiem. Za zobowiązania podatkowe powstałe na podstawie odrębnych przepisów po rozwiązaniu spółki, za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał po rozwiązaniu spółki, oraz za zaległości wymienione w art. 52 oraz art. 52a powstałe po rozwiązaniu spółki, odpowiadają osoby będące wspólnikami w momencie rozwiązania spółki. (...) § 4. Orzeczenie o odpowiedzialności, o której mowa w § 1, nie wymaga uprzedniego wydania decyzji w sprawach, o których mowa w art. 108 § 2 pkt 2, a rozstrzygnięcie w tych sprawach następuje w decyzji orzekającej o odpowiedzialności.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Ustawodawca przyjął, że jeżeli zaległość podatkowa spółki cywilnej, jawnej, partnerskiej, komandytowej, komandytowo-akcyjnej powstaje już po utracie jej bytu prawnego, odpowiedzialność podatkową ponoszą osoby będące wspólnikami w momencie rozwiązania spółki. Tym samym rozszerzył odpowiedzialność byłych wspólników spółek. Pozostałe zmiany przepisu mają charakter porządkujący lub upraszczający.	

Art. 116. [Odpowiedzialność zarządu spółki z o.o. i akcyjnej]

§ 1. Za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości **lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo**

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy;

Brak odpowiednika

(...) § 2. Odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu, oraz zaległości wymienione w art. 52 powstałe w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu.

Brak odpowiednika

Art. 116. [Odpowiedzialność zarządu spółki z o.o. i akcyjnej]

§ 1. Za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości **lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. poz. 978) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, albo**

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;

§ 1a. Jeżeli obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości powstał i istniał wyłącznie w czasie, gdy prowadzona była egzekucja przez zarząd przymusowy albo przez sprzedaż przedsiębiorstwa na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, uznaje się, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez winy członka zarządu, o którym mowa w § 1.

(...) § 2. Odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu, oraz zaległości wymienione w art. 52 **oraz art. 52a** powstałe w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu.

§ 2a. Za zobowiązania podatkowe powstałe na podstawie odrębnych przepisów po likwidacji spółki, za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał po likwidacji spółki, oraz zaległości wymienione w art. 52 **oraz art. 52a** powstałe po likwidacji spółki, odpowiadają osoby pełniące obowiązki członka zarządu w momencie likwidacji spółki. Przepis art. 115 § 4 stosuje się odpowiednio.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2015 r., poz. 978; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1844).

Ustawodawca przyjął, że jeżeli zobowiązanie podatkowe spółki z o.o. lub akcyjnej powstaje już po jej likwidacji, odpowiedzialność podatkową z tego tytułu ponoszą osoby będące członkami zarządu w momencie likwidacji spółki. Tym samym rozszerzył odpowiedzialność byłych członków zarządu spółek.

Pozostałe zmiany przepisu mają charakter porządkujący lub upraszczający.

Art. 116a. [Odpowiedzialność osób prawnych]

Za zaległości podatkowe innych osób prawnych niż wymienione w art. 116 odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie organów zarządzających tymi osobami. Przepisy art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 116a. [Odpowiedzialność osób prawnych]

§ 1. Za zaległości podatkowe innych osób prawnych niż wymienione w art. 116 odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie organów zarządzających tymi osobami. Przepis art. 116 stosuje się odpowiednio.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Brak odpowiednika Brak odpowiednika Brak odpowiednika Brak odpowiednika	§ 2. Za zaległości podatkowe stowarzyszenia powstałe przed jego wpisem do właściwego rejestru odpowiadają solidarnie osoby działające na rzecz stowarzyszenia do chwili wpisu. § 3. Członek zarządu stowarzyszenia zwykłego odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie ze stowarzyszeniem i pozostałymi członkami zarządu za zaległości podatkowe stowarzyszenia. § 4. W przypadku gdy stowarzyszenie zwykłe nie posiada zarządu, za zaległości podatkowe stowarzyszenia odpowiada całym swoim majątkiem członek stowarzyszenia solidarnie ze stowarzyszeniem i pozostałymi członkami. § 5. Do odpowiedzialności podatkowej, o której mowa w § 3 i 4, stosuje się odpowiednio przepisy art. 115 § 2 i 4.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 20 maja 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o stowarzyszeniach oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1923). Od 20 maja 2016 r. w Ordynacji podatkowej zostały wprowadzone szczegółowe przepisy dotyczące odpowiedzialności za zaległości podatkowe stowarzyszeń (art. 116a O.p.). Za zaległości podatkowe stowarzyszenia powstałe przed jego wpisem do właściwego rejestru solidarnie będą odpowiadały osoby działające na rzecz stowarzyszenia do chwili wpisu. Członek zarządu stowarzyszenia zwykłego będzie odpowiadał całym swoim majątkiem solidarnie ze stowarzyszeniem i pozostałymi członkami zarządu za zaległości podatkowe stowarzyszenia. W przypadku gdy stowarzyszenie zwykłe nie będzie posiadało zarządu, za zaległości podatkowe stowarzyszenia odpowie całym swoim majątkiem członek stowarzyszenia solidarnie ze stowarzyszeniem i pozostałymi członkami. Odpowiedzialność będą również ponosili byli członkowie zarządu lub członkowie stowarzyszenia z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał (lub zobowiązanie powstało) w czasie, w którym byli członkami zarządu (stowarzyszenia) – art. 115 ust. 2 O.p.	
Brak odpowiednika	Art. 116b. [Odpowiedzialność likwidatorów] § 1. Likwidatorzy spółki, z wyjątkiem likwidatorów ustanowionych przez sąd, odpowiadają za zaległości podatkowe spółki powstałe w czasie likwidacji. § 2. Likwidatorzy innych osób prawnych niż wymienione w art. 116 odpowiadają za zaległości podatkowe tych osób powstałe w czasie likwidacji. § 3. Do odpowiedzialności likwidatorów przepisy art. 116 i art. 116a stosuje się odpowiednio.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2015 r., poz. 978; ost.zm. Dz.U. z 2015 r., poz. 1844). Nowelizacja wprowadza odpowiedzialność likwidatorów spółek za zaległości podatkowe spółki powstałe w czasie likwidacji. Za zaległości nie będą odpowiadali likwidatorzy ustanowieni przez sąd.	
Art. 130. [Wyłączenie pracownika] § 1. Pracownik urzędu gminy (miasta), starostwa, urzędu marszałkowskiego, izby skarbowej, funkcjonariusz celny lub pracownik urzędu celnego, izby celnej, urzędu ob-	Art. 130. [Wyłączenie pracownika] § 1. Pracownik urzędu gminy (miasta), starostwa, urzędu marszałkowskiego, izby skarbowej, Biura Krajowej Informacji Podatkowej, funkcjonariusz celny lub pracownik

sługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz członków samorządowego kolegium odwoławczego podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których: (...) 3) stroną jest ich małżonek, rodzeństwo, wstępny, zstępny lub powinowaty pierwszego stopnia; (...) § 4. Jeżeli nastąpi wyłączenie pracownika lub funkcjonariusza, odpowiednio naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celnego, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa, dyrektor izby skarbowej, dyrektor izby celnej lub minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczają innego pracownika lub funkcjonariusza do prowadzenia sprawy.	urzędu celnego, izby celnej, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz członków samorządowego kolegium odwoławczego podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których: (...) 3) stroną jest ich małżonek, rodzeństwo, wstępny, zstępny lub powinowaty do drugiego stopnia; (...) § 4. Jeżeli nastąpi wyłączenie pracownika lub funkcjonariusza, odpowiednio naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celnego, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa, dyrektor izby skarbowej, dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, dyrektor izby celnej lub minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczają innego pracownika lub funkcjonariusza do prowadzenia sprawy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649) oraz ustawą z 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1269). Zmiana polega na wyłączeniu pracownika z udziału w postępowaniu, w przypadku gdy sprawa dotyczy powinowatego do drugiego stopnia tego pracownika (art. 130 § 1 pkt 3, art. 131 § 1 pkt 3 i art. 132 § 2 pkt 1 O.p.). Dotychczas obowiązek wyłączenia pracownika z postępowania występował w przypadku powinowactwa I stopnia.	
Art. 131. [Wyłączenie naczelnika urzędu skarbowego] § 1. Naczelnik urzędu skarbowego podlega wyłączeniu od załatwiania spraw dotyczących zobowiązań podatkowych lub innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w przypadku gdy sprawa dotyczy: (...) 3) małżonka, rodzeństwa, wstępnych, zstępnych albo powinowatych pierwszego stopnia osób wymienionych w pkt 1 albo 2; Brak odpowiednika	Art. 131. [Wyłączenie naczelnika urzędu skarbowego] § 1. Naczelnik urzędu skarbowego podlega wyłączeniu od załatwiania spraw dotyczących zobowiązań podatkowych lub innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w przypadku gdy sprawa dotyczy: (...) 3) małżonka, rodzeństwa, wstępnych, zstępnych albo powinowatych do drugiego stopnia osób wymienionych w pkt 1 albo 2 (...) 5) podmiotu, z którym osoby wymienione w pkt 1–4 pozostają w takim stosunku prawnym, że rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na ich prawa lub obowiązki.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Po nowelizacji naczelnik urzędu skarbowego podlega wyłączeniu z postępowania w przypadku gdy sprawa dotyczy jego powinowatego do drugiego stopnia. Przed nowelizacją wyłączenie było wymagane tylko w przypadku powinowactwa I stopnia. Wprowadzono też obowiązek wyłączenia naczelnika urzędu skarbowego od załatwiania spraw dotyczących zobowiązań podatkowych lub innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w przypadku gdy sprawa dotyczy podmiotu, z którym osoby wymienione w art. 131 § 1 pkt 1–4 O.p. pozostają w takim stosunku prawnym, że rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na ich prawa lub obowiązki (art. 131 § 1 pkt 5 O.p.). Przykładowo sytuacja taka może wystąpić, gdy naczelnik urzędu skarbowego rozstrzyga w sprawie określenia zobowiązania podatkowego spółki z o.o., w której członkiem zarządu jest jego żona.	
Art. 132. [Wyłączenie od załatwiania spraw podatkowych] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się również do spraw dotyczących: 1) małżonka, rodzeństwa, wstępnych, zstępnych albo powinowatych pierwszego stopnia osób wymienionych w § 1;	Art. 132. [Wyłączenie od załatwiania spraw podatkowych] (...) § 2. Przepis § 1 stosuje się również do spraw dotyczących: 1) małżonka, rodzeństwa, wstępnych, zstępnych albo powinowatych do drugiego stopnia osób wymienionych w § 1;

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Brak odpowiednika	(...) 3) osób pozostających z osobami wymienionymi w § 1 w takim stosunku prawnym, że może to mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W sprawach, których organem podatkowym są wójt, burmistrz, prezydent miasta, starosta, marszałek województwa, ich zastępcy oraz skarbnik jednostki samorządu terytorialnego, wprowadzono analogiczne rozwiązania dotyczące wyłączenia pracowników jak w przypadku organów podatkowych (patrz komentarz do art. 131 O.p.).	
Brak odpowiednika	Art. 132a. [Ustanie małżeństwa, przysposobienia, opieki, kurateli] Przyczyny wyłączenia od załatwienia sprawy trwają także po ustaniu małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Przyjęto zasadę, zgodnie z którą przyczyny wyłączenia pracownika wobec osób kierujących organami podatkowymi trwają także po ustaniu małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli. Rozwiązanie to ma wzmocnić zasadę obiektywizmu w postępowaniach prowadzonych przez organy podatkowe.	
Art. 136. [Pełnomocnik] Strona może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jej osobistego działania.	Art. 136. [Pełnomocnik] uchylony
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 136 O.p. został uchylony w związku z wprowadzeniem w dziale IV Ordynacji nowego rozdziału 3a „Pełnomocnictwo”, w którym kompleksowo zostały uregulowane zagadnienia związane z reprezentowaniem podatnika przed organami podatkowymi.	
Art. 137. [Pełnomocnik] § 1. Pełnomocnikiem strony może być osoba fizyczna mająca pełną zdolność do czynności prawnych. § 1a. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed organami celnymi, w sprawach dotyczących podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego z tytułu importu towarów, może być także osoba, o której mowa w art. 79 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, zwanej dalej „Prawem celnym”. § 1b. Jeżeli pełnomocnik ustanowiony w procedurach szczególnych rozliczania VAT w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, będący nierezydentem, nie posiada identyfikatora podatkowego, ma obowiązek wskazać numer służący do identyfikacji dla celów podatkowych nadany w jego państwie, a w przypadku braku takiego numeru – numer i serię paszportu bądź innego dokumentu potwierdzającego tożsamość. Pełnomocnik ten ma również obowiązek wskazać adres elektroniczny.	Art. 137. [Pełnomocnik] uchylony

§ 2. Pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie, w formie dokumentu elektronicznego lub zgłoszone ustnie do protokołu. § 2a. Pełnomocnictwo w formie dokumentu elektronicznego powinno być uwierzytelnione za pomocą mechanizmów określonych w art. 20a ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. § 3. Pełnomocnik dołącza do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa. Adwokat, radca prawny, a także doradca podatkowy mogą sami uwierzytelnić odpis udzielonego im pełnomocnictwa oraz odpisy innych dokumentów wykazujących ich umocowanie. Organ podatkowy może w razie wątpliwości zażądać urzędowego poświadczenia podpisu strony. § 3a. W poszczególnych wynikających w toku postępowania kwestiach mniejszej wagi organ podatkowy może nie żądać pełnomocnictwa, jeżeli pełnomocnikiem jest małżonek strony, a nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu jego upoważnienia do występowania w imieniu strony. § 3b. Jeżeli odpis pełnomocnictwa lub odpisy innych dokumentów wykazujących umocowanie zostały sporządzone w formie dokumentu elektronicznego, ich uwierzytelnienia, o którym mowa w § 3, dokonuje się przy użyciu mechanizmów określonych w art. 20a ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Odpisy pełnomocnictwa lub odpisy innych dokumentów wykazujących umocowanie uwierzytelniane elektronicznie sporządzane są w formatach danych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 tej ustawy. § 4. W zakresie nieuregulowanym w § 1–3b stosuje się przepisy prawa cywilnego.	
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 137 O.p. został uchylony w związku z wprowadzeniem w dziale IV Ordynacji nowego rozdziału 3a „Pełnomocnictwo”, w którym kompleksowo zostały uregulowane zagadnienia związane z reprezentowaniem podatnika przed organami podatkowymi.	
Art. 138. [Przedstawiciel] (...) § 2. W przypadku konieczności podjęcia czynności niecierpiących zwłoki organ podatkowy wyznacza dla osoby nieobecnej przedstawiciela, za jego zgodą, uprawnionego do działania do czasu wyznaczenia kuratora dla osoby nieobecnej przez sąd. (...)	Art. 138. [Przedstawiciel] uchylony
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 138 O.p. został uchylony w związku z wprowadzeniem w dziale IV Ordynacji nowego rozdziału 3a „Pełnomocnictwo”, w którym kompleksowo zostały uregulowane zagadnienia związane z reprezentowaniem podatnika przed organami podatkowymi.	
Brak odpowiednika	Rozdział 3a Pełnomocnictwo

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W dziale IV Ordynacji został dodany nowy rozdział 3a „Pełnomocnictwo”, w którym kompleksowo zostały uregulowane zagadnienia związane z reprezentowaniem podatnika przed organami podatkowymi.	
Brak odpowiednika	Art. 138a. [Rodzaje pełnomocnictw] § 1. Strona może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jej osobistego działania. § 2. Pełnomocnictwo może być ogólne, szczególne albo do doręczeń. § 3. Pełnomocnictwo w formie dokumentu elektronicznego powinno być uwierzytelnione za pomocą mechanizmów określonych w art. 20a ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. § 4. Adwokat, radca prawny i doradca podatkowy mogą sami uwierzytelniać odpis udzielonego im pełnomocnictwa oraz odpisy innych dokumentów wykazujących ich umocowanie. Organ podatkowy może w razie wątpliwości zażądać urzędowego poświadczenia podpisu strony. § 5. Jeżeli odpis pełnomocnictwa lub odpisy innych dokumentów wykazujących umocowanie zostały sporządzone w formie dokumentu elektronicznego, ich uwierzytelnienie dokonuje się przy użyciu mechanizmów określonych w art. 20a ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Odpisy pełnomocnictwa lub odpisy innych dokumentów wykazujących umocowanie uwierzytelniane elektronicznie są sporządzane w formatach danych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 tej ustawy.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Przed nowelizacją funkcjonował obowiązek złożenia pełnomocnictwa do akt sprawy (art. 137 § 3 O.p.). Osoba, która zamierzała występować w postępowaniu jako pełnomocnik strony, musiała złożyć do akt konkretnej sprawy pełnomocnictwo lub jego odpis. Rozwiązanie nie zaspokajało potrzeb podatników, którzy oczekują kompleksowej obsługi swoich spraw podatkowych i reprezentacji we wszelkich relacjach z organami podatkowymi. Dlatego w art. 138a § 2 O.p. wyodrębniono trzy kategorie pełnomocnictw: ogólne, szczególne i do doręczeń.	
Brak odpowiednika	Art. 138b. [Definicja pełnomocnika] § 1. Pełnomocnikiem strony może być osoba fizyczna mająca pełną zdolność do czynności prawnych. § 2. W przypadku gdy w sprawach dotyczących importu towarów przed organami celnymi występuje osoba, o której mowa w art. 79 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, zwanej dalej „Prawem celnym”, uznaje się ją za pełnomocnika strony w postępowaniu w sprawach dotyczących podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego z tytułu importu tych towarów.

	§ 3. W kwestiach mniejszej wagi wynikających w toku postępowania, organ podatkowy może nie żądać pełnomocnictwa, jeżeli pełnomocnikiem jest małżonek strony, a nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu jego upoważnienia do występowania w imieniu strony.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 138b O.p. wskazuje, kto może być pełnomocnikiem oraz jaki podmiot może być za pełnomocnika uznany, mimo braku formalnego umocowania. Zgodnie z przyjętą regulacją pełnomocnikiem może być tylko osoba fizyczna mająca pełną zdolność do czynności prawnych. Za pełnomocnika (bez formalnego pełnomocnictwa) są też uznawani: ■ agent celny w sprawach VAT i akcyzy od importu towarów oraz ■ małżonek strony postępowania podatkowego.	
Brak odpowiednika	Art. 138c. [Treść pełnomocnictwa] § 1. Pełnomocnictwo wskazuje dane identyfikujące mocodawcę, w tym jego identyfikator podatkowy, dane identyfikujące pełnomocnika, w tym jego identyfikator podatkowy, a w przypadku nierezydenta – numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość, lub inny numer identyfikacyjny, o ile nie posiada identyfikatora podatkowego, adres tego pełnomocnika do doręczeń w kraju, a w przypadku adwokata, radcy prawnego lub doradcy podatkowego – także jego adres elektroniczny. § 2. Pełnomocnik ustanowiony w procedurach szczególnych rozliczania podatku od towarów i usług, będący nierezydentem i nieposiadający identyfikatora podatkowego, ma obowiązek wskazać numer służący do identyfikacji dla celów podatkowych nadany w jego państwie. W przypadku braku takiego numeru pełnomocnik ten podaje numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość. Pełnomocnik ten ma również obowiązek wskazać swój adres elektroniczny. § 3. Jeżeli pełnomocnictwa udziela osoba, która nie może się podpisać, pełnomocnictwo zgłasza się ustnie do protokołu albo pełnomocnictwo podpisuje za taką osobą osoba sprawująca nad nią opiekę, czyniąc o tym wzmiankę obok podpisu.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Pełnomocnictwo powinno wskazywać dane identyfikujące mocodawcę, w tym jego identyfikator podatkowy, dane identyfikujące pełnomocnika, w tym jego identyfikator podatkowy, a w przypadku nierezydentów – numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość lub inny numer identyfikacyjny, o ile nie posiadają identyfikatora podatkowego, oraz adres do doręczeń w kraju tego pełnomocnika (art. 138c § 1 Ordynacji podatkowej). Przepis art. 138c § 2 wskazuje również, jakie elementy powinno zawierać pełnomocnictwo dla pełnomocnika będącego nierezydentem i nieposiadającego identyfikatora podatkowego występującego w procedurach szczególnych rozliczania VAT (np. VAT-Refund). Przepis normuje też sytuację, w której pełnomocnictwa udziela osoba, która nie może się podpisać. Jeżeli pełnomocnictwa udziela osoba, która nie może się podpisać, pełnomocnictwo zgłasza się ustnie do protokołu albo pełnomocnictwo podpisuje za taką osobą osoba sprawująca nad nią opiekę, czyniąc o tym wzmiankę obok podpisu (art. 138c § 3 O.p.).	

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Brak odpowiednika	Art. 138d. [Pełnomocnictwo ogólne] § 1. Pełnomocnictwo ogólne upoważnia do działania we wszystkich sprawach podatkowych oraz w innych sprawach należących do właściwości organów podatkowych lub organów kontroli skarbowej. § 2. Za pełnomocnika ogólnego strony w sprawach podatkowych uznaje się kuratora wyznaczonego przez sąd na wniosek organu podatkowego, o którym mowa w art. 138. § 3. Pełnomocnictwo ogólne oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu zgłasza mocodawca, wyłącznie w formie dokumentu elektronicznego, według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 138j § 1 pkt 1, do ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających złożenie pełnomocnictwa ogólnego, jego zmianę, odwołanie lub wypowiedzenie, w formie dokumentu elektronicznego, pełnomocnictwo składa się w formie pisemnej według wzoru, o którym mowa w zdaniu pierwszym. § 4. Informacje o udzieleniu pełnomocnictwa, o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu minister właściwy do spraw finansów publicznych umieszcza w Centralnym Rejestrze Pełnomocnictw Ogólnych, zwanym dalej „Centralnym Rejestrem”. § 5. Adwokat, radca prawny oraz doradca podatkowy mogą sami zgłaszać udzielenie im pełnomocnictwa ogólnego oraz zawiadamiać o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu, ze wskazaniem daty zwolnienia z obowiązku reprezentacji. § 6. W przypadku, o którym mowa w art. 138c § 3, pełnomocnictwo ogólne, zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu zgłasza osoba sprawująca opiekę nad osobą, która nie może się podpisać, a w przypadku zgłoszenia pełnomocnictwa ustnie do protokołu – organ podatkowy. § 7. Pełnomocnictwo ogólne może być zgłoszone za pośrednictwem Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. § 8. Organ, na wniosek którego sąd wyznaczył kuratora, niezwłocznie informuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych o treści postanowienia sądu o ustanowieniu kuratora. § 9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób zgłaszania pełnomocnictw ogólnych za pośrednictwem Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz ich przekazywania do Centralnego Rejestru, mając na względzie potrzebę zapewnienia sprawnego zgłaszania pełnomocnictw do Centralnego Rejestru oraz pewność ustalenia zakresu działania pełnomocnika.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 lipca 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Nowelizacja wprowadziła instytucję pełnomocnictwa ogólnego. Pełnomocnictwo ogólne upoważnia do działania we wszystkich sprawach podatkowych oraz w innych sprawach należących do właściwości organów podatkowych lub organów kontroli skarbowej. Wyjątkiem jest podpisywanie deklaracji w imieniu podatnika. Do tej czynności pełnomocnictwo ogólne nie jest wystarczające. Do podpisywania deklaracji jest wymagane pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji udzielane na podstawie art. 80a O.p.

Pełnomocnictwa ogólne będą gromadzone w informatycznej bazie danych zwanej „Centralnym Rejestrem Pełnomocnictw Ogólnych” i dostępne na bieżąco dla wszystkich organów podatkowych, w tym organów samorządowych oraz organów kontroli skarbowej (art. 138d § 4 i art. 138k § 2 O.p.). Pełnomocnictwo ogólne nie będzie podlegało opłacie skarbowej.

Z § 2 art. 138d wynika, że status pełnomocnika ogólnego przysługuje też kuratorowi ustanowionemu przez sąd na wniosek organu podatkowego. Sąd wyznacza takiego kuratora dla osoby niezdolnej do czynności prawnych lub osoby nieobecnej, albo dla podmiotu, który nie może prowadzić swoich spraw wskutek braku powołanych do tego organów (art. 138 O.p.). Ustawowe przyznanie kuratorowi kompetencji do reprezentowania strony we wszystkich sprawach podatkowych ma zabezpieczyć właściwą ochronę prawną reprezentowanemu podmiotowi.

Brak odpowiednika

Art. 138e. [Pełnomocnictwo szczególne]

§ 1. Pełnomocnictwo szczególne upoważnia do działania we wskazanej sprawie podatkowej lub innej wskazanej sprawie należącej do właściwości organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

§ 2. Pełnomocnictwo szczególne może być udzielone na piśmie, w formie dokumentu elektronicznego lub zgłoszone ustnie do protokołu.

§ 3. Pełnomocnictwo szczególne udzielone na piśmie oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu składa się do akt sprawy według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 138j § 1 pkt 2, w oryginale lub jego notarialnie poświadczony odpis.

§ 4. Pełnomocnik może okazać oryginał lub notarialnie poświadczony odpis pełnomocnictwa szczególnego oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu w celu sporządzenia przez organ podatkowy jego urzędowego odpisu i dołączenia do akt sprawy.

Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649).

Pełnomocnictwo szczególne upoważnia do działania we wskazanej sprawie podatkowej lub innej wskazanej sprawie należącej do właściwości organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej, po złożeniu pełnomocnictwa do akt konkretnej sprawy (art. 138e § 1 O.p.). Pełnomocnictwo szczególne będzie mogło być udzielone na piśmie, zgłoszone ustnie do protokołu lub w formie dokumentu elektronicznego (art. 138e § 2 O.p.). Pełnomocnik szczególny może występować w toczącym się już postępowaniu albo zainicjować to postępowanie, składając wniosek wraz z pełnomocnictwem.

Brak odpowiednika

Art. 138f. [Pełnomocnictwo do doręczeń]

§ 1. Strona ma obowiązek ustanowienia w kraju pełnomocnika do doręczeń, jeżeli nie ustanawia pełnomocnika ogólnego lub szczególnego, gdy:

- 1) zmienia adres miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu na adres w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej;
- 2) nie ma miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i składa w kraju wniosek o wszczęcie postępowania lub w kraju doręczono jej postanowienie o wszczęciu postępowania.

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
	§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli doręczanie pism stronie następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej. § 3. W razie niedopełnienia przez stronę obowiązku ustanowienia pełnomocnika do doręczeń, pismo uznaje się za doręczone pod dotychczasowym adresem w kraju, a organ podatkowy pozostawia pismo w aktach sprawy. § 4. Do pełnomocnictwa do doręczeń stosuje się przepisy dotyczące pełnomocnictwa szczególnego.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W art. 138f zostały określone przypadki, w których istnieje obowiązek ustanowienia pełnomocnika do doręczeń. Obowiązek ten występuje w przypadku, gdy strona zmienia adres zamieszkania lub pobytu i wyprowadza się poza granice UE, albo w przypadku gdy stroną postępowania jest osoba, która mieszka albo przebywa poza granicami UE. Obowiązek ustanawiania pełnomocnika ds. doręczeń jest wyłączony, jeżeli: ■ strona ustanowiła pełnomocnika ogólnego lub szczególnego, ■ doręczanie pism stronie następuje elektronicznie. W razie niedopełnienia obowiązku ustanowienia pełnomocnika pismo będzie uważane za doręczone pod adresem w kraju, a organ podatkowy pozostawi pismo w aktach sprawy (art. 138f § 3 O.p.).	
Brak odpowiednika	Art. 138g. [Wskazanie pełnomocnika do doręczeń] Ustanawiając więcej niż jednego pełnomocnika o tym samym zakresie działania lub ustanawiając pełnomocnika ogólnego oraz szczególnego w tej samej sprawie, strona wskazuje organowi jednego z nich jako pełnomocnika do doręczeń.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Strona, ustanawiając więcej niż jednego pełnomocnika o tym samym zakresie działania lub ustanawiając pełnomocnika ogólnego oraz szczególnego w tej samej sprawie, ma obowiązek wyznaczenia jednego z nich jako pełnomocnika do doręczeń.	
Brak odpowiednika	Art. 138h. [Wydruk pełnomocnictwa] Organ podatkowy w razie potrzeby dołącza do akt sprawy wydruk pełnomocnictwa ogólnego lub szczególnego udzielonego w formie dokumentu elektronicznego oraz zawiadomienia o zmianie zakresu, odwołaniu lub wypowiedzeniu pełnomocnictwa. Zgodność wydruku z dokumentem elektronicznym potwierdza, w formie adnotacji, pracownik urzędu obsługującego organ podatkowy lub funkcjonariusz celny, który dokonał wydruku.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 138h reguluje sytuację, w której organ podatkowy (np. do celów procesowych, przekazania sprawy do wojewódzkiego sądu administracyjnego) sporządza wydruk pełnomocnictwa z bazy elektronicznej (zawiadomienia o zmianie zakresu, odwołaniu lub wypowiedzeniu pełnomocnictwa) i dołącza go do akt sprawy. Pracownik organu podatkowego lub funkcjonariusz celny, który dokona wydruku, potwierdza w formie adnotacji zgodność wydruku z dokumentem elektronicznym.	

Brak odpowiednika	Art. 138i. [Ustanowienie, zmiana i wypowiedzenie pełnomocnictwa] § 1. Ustanowienie, zmiana zakresu, odwołanie lub wypowiedzenie pełnomocnictwa ogólnego wywiera skutek od dnia wpływu do Centralnego Rejestru. § 2. Ustanowienie, zmiana zakresu, odwołanie lub wypowiedzenie pełnomocnictwa szczególnego wywiera skutek od dnia zawiadomienia organu podatkowego. § 3. Adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy, który wypowiedział pełnomocnictwo, jest obowiązany działać za stronę jeszcze przez dwa tygodnie od wypowiedzenia, chyba że mocodawca zwolni go od tego obowiązku.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem § 1, który zaczyna obowiązywać od 1 lipca 2016 r. Zmiana została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Art. 138i O.p. wskazuje moment, w którym następuje ustanowienie pełnomocnictwa, jego zmiana oraz ustanie pełnomocnictwa. W przypadku pełnomocnictwa ogólnego skutki tych czynności powstaną w dniu wpływu do Centralnego Rejestru Pełnomocnictw Ogólnych. W przypadku pełnomocnictw szczególnych czynności te będą wywierały skutek w dniu zawiadomienia o tym organu podatkowego. W art. 138i § 3 O.p. wprowadzono ochronę strony postępowania, gdy reprezentujący ją adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy wypowiedział pełnomocnictwo. Wymienieni w tym przepisie profesjonalni pełnomocnicy zobowiązani zostali ustawowo do reprezentowania strony jeszcze przez dwa tygodnie od wypowiedzenia, chyba że mocodawca zwolni ich z tego obowiązku.	
Brak odpowiednika	Art. 138j. [Upoważnienie ustawowe] § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia: 1) wzór pełnomocnictwa ogólnego i wzór zawiadomienia o zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu tego pełnomocnictwa, obejmujący dane identyfikujące mocodawcę i pełnomocnika, mając na celu uproszczenie zgłaszania pełnomocnictwa; 2) wzór pełnomocnictwa szczególnego oraz wzór pełnomocnictwa do doręczeń, a także wzór zawiadomienia o zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu tych pełnomocnictw, umożliwiający wskazanie zakresu pełnomocnictwa oraz dane identyfikujące mocodawcę i pełnomocnika, mając na celu uproszczenie zgłaszania pełnomocnictwa. § 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób przesyłania, w formie dokumentu elektronicznego, pełnomocnictwa ogólnego, pełnomocnictwa szczególnego oraz pełnomocnictwa do doręczeń, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych w pełnomocnictwach oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem § 1 pkt 1, który zaczyna obowiązywać od 1 lipca 2016 r. Zmiana została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). W celu ułatwienia korzystania z instytucji pełnomocnictwa Minister Finansów określi w rozporządzeniu wzory: ■ pełnomocnictwa ogólnego, szczególnego i do doręczeń, ■ zawiadomienia o zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu ww. pełnomocnictw.	

Treść przepisu przed nowelizacją	Treść przepisu po nowelizacji
Brak odpowiednika	Art. 138k. [Centralny Rejestr Pełnomocnictw Ogólnych] § 1. Centralny Rejestr jest prowadzony przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. § 2. Dostęp do Centralnego Rejestru mają organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej. § 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, upoważnić podległy organ do wykonywania jego zadań w zakresie prowadzenia Centralnego Rejestru, mając na celu zapewnienie sprawnego funkcjonowania tego rejestru.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 lipca 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Pełnomocnictwa ogólne będą gromadzone w informatycznej bazie danych zwanej „Centralnym Rejestrem Pełnomocnictw Ogólnych” i dostępne na bieżąco dla wszystkich organów podatkowych, w tym organów samorządowych oraz organów kontroli skarbowej (art. 138d § 4 i art. 138k § 2 O.p.). Z art. 138k O.p. wynika, że Centralny Rejestr prowadzi Minister Finansów, ale do wykonania tego zadania może upoważnić podległy mu organ.	
Brak odpowiednika	Art. 138l. [Tymczasowy pełnomocnik szczególny osoby fizycznej] § 1. W sprawie niecierpiącej zwłoki organ podatkowy wyznacza dla osoby nieobecnej tymczasowego pełnomocnika szczególnego, upoważnionego do działania do czasu wyznaczenia przez sąd kuratora dla osoby nieobecnej. § 2. Tymczasowym pełnomocnikiem szczególnym może być w pierwszej kolejności wyznaczony przez organ podatkowy członek rodziny osoby nieobecnej, jeżeli wyrazi na to zgodę, a w przypadku braku takiej zgody – adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy wyznaczony w trybie art. 138n § 1 lub 2.
Komentarz: Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Została wprowadzona ustawą z 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1649). Osobą nieobecną jest osoba niemająca miejsca zamieszkania w rozumieniu art. 25 Kodeksu cywilnego lub której miejsce pobytu nie jest znane. Na podstawie art. 138l O.p. organ podatkowy w sprawach niecierpiących zwłoki będzie mógł wyznaczyć dla takiej osoby tymczasowego pełnomocnika szczególnego. W pierwszej kolejności może to być członek rodziny osoby nieobecnej, jeżeli wyrazi na to zgodę. W pozostałych przypadkach – wyznaczony adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy Pełnomocnik tymczasowy wyznaczany dla osoby nieobecnej w sprawach niecierpiących zwłoki jest uprawniony do dokonywania w imieniu tej osoby wszystkich czynności procesowych. Rozwiązanie to zapewnia organowi podatkowemu możliwość wszczęcia postępowania podatkowego w przypadku braku kontaktu ze stroną, przy jednoczesnym zagwarantowaniu reprezentacji przez członka rodziny lub profesjonalnej reprezentacji (np. przez doradcę podatkowego) w trakcie postępowania podatkowego w czasie jej nieobecności i właściwej ochrony jej interesów.	
Brak odpowiednika	Art. 138m. [Tymczasowy pełnomocnik szczególny osoby prawnej lub innej jednostki organizacyjnej] § 1. W przypadku niemożności wszczęcia postępowania lub prowadzenia postępowania wobec osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej z powodu braku powołanych do tego organów lub niemożności ustalenia